QUYỂN HẠ

PHỤ ÁI MẪU ÁI

bài giảng về tu thiền

THEO

PHÁP-LÝ VÔ-VI

KHOA-HỌC HUYỀN-BÍ PHẬT-PHÁP

1984

Chuyển tiến đời đời qui giác hội
Hành thông rố pháp tạo thành ngôi
Đạo đời phân định qui thanh giới
Giác trí giác tâm hợp tiến hồi.

Tiến hồi quê cảnh rổ ngôi
Hồi sinh chơn lực chuyển bồi dựng xây
Càn Khôn Vũ Trụ ngộ Thầy
Hồng ân ban rãi ngày ngày độ cho
Dù cho sống cảnh quanh co
Điển thanh thành đạt vẫn mò đến nơi
Nằm trong nguyên lý của Trời
Nơi thanh nơi trược đời đời minh tâm
Học trong sáng suốt tiến tầm
Âm thầm phân giải tình thâm Đạo Trời
Ngài ban Thanh Điển nơi nơi
Tự rời tự tiến chuyển lời phân minh
Trí khai tiến giải đẹp xinh
Tâm thời nới rộng chơn tình hòa ca
Sống trong hợp nhứt thật thà
Chẳng còn ghen ghét giữ hòa tiến lên
Tình thương mến cảm Bề Trên
Chẳng còn xao lãng chẳng quên Cha Trời
Thâm tâm sáng suốt mở lời
Cầu xin các giới đạt nơi dung hòa
Cùng chung hướng thượng nhớ Cha
Tâm hòa sáng suốt vượt qua cõi trần.

Montreal, ngày 01-06-80

PHỤ ÁI 21

Chuyển tiến đời đời qui giác hội

Khi chúng ta tu, cái bộ đầu khai triển. Luồng điển nó rút đi lên đó là chuyển tiến, càng ngày càng tiến lên, càng ngày càng hướng thượng thì chúng ta đi trong cảnh đời đời qui giác hội. Càng

đi lên thì càng thấy rõ mình và hội tụ sự sáng suốt trong thâm tâm của mình để xét đoán bất cứ một việc gì xảy đến.

Hành thông rồi Pháp tạo thành ngôi

Chúng ta hành thông rồi, biết được cái Pháp rõ rệt. Chúng ta nắm được cái nguyên lý khai triển của nội tâm rồi chúng ta tạo thành ngôi. Trở về cái vị trí căn bản của chính mình.

Đạo đời phân định qui thanh giác

Lúc đó, đạo cũng như đời, chúng ta phân định rõ ràng, rõ rệt. Chỉ có khai triển, thực hành mới qui thanh giới được. Thấy trở về cái nơi nhẹ nhàng, sáng suốt của Bề Trên.

Giác trí giác tâm hợp tiến hồi

Chúng ta lúc đó trí sáng suốt, ổn định, Tâm lúc nào cũng khai triển, hòa đồng, cởi mở với mọi nơi mọi giới. Không có chấp nê, không có ghen ghét. Hợp tiến hồi, lúc đó chúng ta hợp lại tiến hồi, trở về quê xưa nguồn cội. Chúng ta hồi tâm. Tất cả hội tụ, vạn linh trong cơ tạng nó không có những chiều đi xuống. Đi xuống là sân si, ghen ghét giận hờn. Khi mà các bạn tu còn một chút giận hờn cũng là luồng điển đang đi xuống. Bởi vì khi nhập xác là nhập sanh dục thì nó hướng hạ chứ không bao giờ hướng thượng hết thảy.

Cho nên người đời cái tâm của họ không tu, không chịu sửa, không cải tạo tiến hóa đi lên thì không còn cái chuyện hòa hợp và cởi mở. Miệng nói vậy chứ tâm khác, bởi vì họ đi xuống thì họ kẹt, tự tạo cái cảnh tối tăm và giam hãm họ, đó là cảnh xuống Địa Ngục. Con người mà còn chấp, còn mê quá nhiều, đó là cảnh đi xuống, còn con người tu thì cởi mở đi lên. Ai nói gì cũng không có động tới chúng ta bởi vì chúng ta ở cái giới thanh thì đâu có còn động chạm nữa. Đâu có còn kích động nổi

bởi vì chúng ta vượt khỏi mức kích động và phản động của ngũ hành chúng ta ở bên trên trung tim bộ đầu xuất phát đi lên. Mỗi mỗi phải tập trung ở đó để hướng thượng hóa giải, không nên đem vào tâm suy tư cái chuyện bất chánh. Bất chánh là hướng hạ bị lôi cuốn bởi kim, mộc, thuỷ, hỏa, thổ là ngũ hành trong cái bản thể rồi nó xoay chuyển mà nếu chúng ta xử dụng trong đó thì nó chuyển, chuyển, chuyển xuống rồi gom lại thành một cục. Một cục đó là nghi ngờ người ta, ghen ghét người ta, nuôi cái tâm xấu đối xử với họ, cái đó là yếu hèn. Cái đó là đối với một người không phát triển nổi, đó là ở tù chứ không có phải là tiến bộ. Còn nếu là người tu thì phải thoát khỏi sức hút của hồng trần, thoát khỏi sự kềm chế của ngũ hành thì cái tâm con người lúc nào cũng thanh thản để phán xét mọi sự việc.

Trong gia đình của các bạn cũng vậy, chồng con, vợ chồng cũng vậy, một câu không chịu là cuống cuồng, gom ở trong ngũ hành rồi nó chuyển tiến cũng như đem vô trong cái máy xay, xay. Nó xay vậy nó làm cho rối loạn tâm can rồi xuất ngôn bất chánh, đối xử không tốt đẹp lẫn nhau. Cho nên mỗi gia đình đều có, vì sao? vì con người xuống thế gian là đã bị kẹt vô trong cái giới đó rồi, rồi càng ngày càng sanh ra cái tánh tối tăm mà không hay. Chính mình đã tạo sự tối tăm mà không hay. Giờ nói tôi tu này kia kia nọ, xưng danh nhưng mà không phải tu bằng cách đó. Tu phải mở ra, mở ra, mở tâm tạng ra, khai thông ngũ tạng, tim, gan, tỳ, phế, thận dưới quyền chỉ huy và xây dựng của chính mình thì bây giờ chúng ta phải xây dựng để cho nó cởi mở tiến hóa đi lên, để vạn linh ở bên trong được hướng ứng theo chiều hướng đi lên thay vì đi xuống. Tại sao chúng ta tu chúng ta sửa nó, sửa đổi nó để cho nó đi lên, chúng ta mới kêu bằng tu, chúng ta mới dày công sửa chữa hằng ngày, hằng đêm để đem lại cho nó được thanh thản, cởi mở tiến hóa chứ chúng ta không có tu ở bề ngoài, tu để củng cố, tu để xin sự phù hộ, không có vụ đó. Chúng ta mở để hòa đồng với bên trên bởi vì đã nói rõ rằng

Tiên, Phật, người đều là từ con người, trong trí khôn con người tìm ra một lối thoát cho chính mình mà thôi thì bây giờ chúng ta phải tìm ra lối thoát chỉ có đi lên thanh nhẹ mới có lối thoát chứ chúng ta còn ôm cái nặng trong người làm gì? Ta còn gây gổ trong gia đình để làm gì, chúng ta còn đem những cái chuyện ganh ghét giữa anh, em, gia đình để làm gì?

Giữa bạn đạo cũng vậy, gây cái tâm xấu với nhau cũng không tốt, không bao giờ tiến triển được. Chúng ta phải hiểu, phận của chúng ta sai lầm, chúng ta phải vun bồi sự thanh nhẹ thay vì động loạn. Không nên chấp, tại vì chúng ta không có mất một cái gì hết tại sao chúng ta phải sợ mất. Chúng ta có đem cái gì xuống đây đâu mà sợ mất. Cái tánh tình này kia, kia, nọ, không phải chúng ta đem đâu. Tự nhiên xuống thế rồi nó tạo ra dồn cục như vậy đó. Sống quen trong cái chỗ eo hẹp rồi phân ra cái tánh xấu, cái đó đâu phải của chúng ta đem xuống đây. Tại thế gian chúng ta phải hoàn trả lại thế gian và chúng ta tiến thẳng về cái chỗ thanh nhẹ sáng suốt đời đời mới cứu độ chúng sinh.

Chúng ta tu về Vô Vi là mục đích muốn trở thành một vị siêu giác chứ không phải trở thành một người ngu muội, u mê nữa. Cho nên cái sự tu của chúng ta khác hẳn với những cái giáo phái khác. Ở đây chúng ta không có tổ chức, không có môn phái gì hết. Chúng ta tìm được một cái đường lối như vậy kêu bằng Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. **Pháp lý** là phải phân định tất cả mọi việc đâu đó cho đứng đắn. **Vô Vi** là đi trở về hư không. **Khoa học** là nó hợp thời chuyển tiến chứ không bị kẹt một đống đó rồi gây ra sân si. **Phật Pháp** là ở trong thanh tịnh mà nhận định mọi sự việc thì mối mối đều ở trong tâm của các bạn chứ đâu có phải cái tổ chức của ngoại lai.

Tôi là con người tại thế, tôi học, tôi tu, tôi sửa. Bây giờ các bạn thấy cái điểm nào hữu ích

thì các bạn học và trao đổi với tôi và tôi cũng đồng học chớ đâu có phải là tôi làm Giáo Chủ này kia kia nọ rồi tôi làm cái hội hay tôi khống chế người ta đè đầu thiên hạ, không có vụ đó. Chúng ta thực hiện trong tình thương của huynh đệ, của tỉ muội chớ không có cái gì hết. Chúng ta nghiên cứu để đi tới mà thôi. Phải biết rằng nếu không có người đối diện, chúng ta không có thể nào mà sửa tâm sửa tánh, sửa sự sai lầm của chúng ta. Sự ảnh hưởng chung của nhân loại trong thế gian. Thành ra chúng ta không có tổ chức như người ta mà qui định như vậy, luật này, luật kia, luật nọ, chúng ta không có. Chúng ta chỉ giải tán sự lười biếng sẵn có, sự chậm trễ sẵn có, sự bê bối sẵn có để tiến tới sự sáng suốt mà thôi. Nó khác hẳn với những tổ chức của thế gian làm hình thức bên ngoài nhưng mà bên trong không chịu sửa. Còn đằng này chúng ta sửa bên trong rồi tự nhiên nó xuất hiện ra bên ngoài và ảnh hưởng người khác, chớ không phải làm những cái chuyện u ơ rồi đâm ra tu hoài, cái tánh không sửa được. Cái đó là sự sai lầm, sự ỷ lại, sự chậm tiến.

Cho nên chúng ta phải đi trong thông suốt thương yêu mọi người, vạn linh chúng ta phải thương yêu. Đem tâm thương yêu để độ cho họ chớ không phải như tại thế mà người ta suy nghĩ về cái chuyện dâm dục, bậy bạ rồi không có tiến được tới chỗ nào hết. Không có ích kỷ cho cá nhân nhưng mà cái sự ích kỷ của chúng ta nó vĩ đại. Hỏi Ông Thích Ca có ích kỷ không? Ngài ích kỷ rõ ràng, ích kỷ bằng cách gì? Ngài tu, Ngài sửa Ngài, để tiến hóa tới đời đời sáng suốt thì tự nhiên mọi người muốn học về sự sáng suốt của Ngài họ mới qui hội để tưởng nhớ Ngài. Đó thì tất cả tâm tư về với Ngài, mà trước kia Ngài đâu có nghĩ tạo ra cái vụ ích kỷ đó. Nhưng mà cái ích kỷ của Ngài là ích kỷ cao thượng, sửa mình để ảnh hưởng người khác rồi mọi người hướng về Ngài rồi họ bầy ra tổ chức rồi họ làm Phật Giáo làm này, làm kia, làm nọ chớ thiệt ra không có Ông Phật nào, Ông Thích Ca nào mà viết cái giấy nói rằng chúng sanh phải tổ chức một cái

hội cho nó đàng hoàng, không có. Chính Ông Thích Ca đã sửa từ sự động loạn của nội tâm biến thành Xá Vệ quốc thanh tịnh để hướng thượng hóa giải lấy mình nhiên hậu ảnh hưởng chúng sanh, chúng sanh mới tới gặp Ngài để nghe, hỏi, học hỏi để tiến hóa. Nhưng mà chưa học được cái gương của Ngài, chưa bắt chước được đường lối của Ngài để tự sửa, tự giải rồi đâm ra tổ chức làm cái hội tại thế rồi để làm gì? Để làm ô danh Ngài mà thôi chứ không phải thực triển mà tu, mà làm cái gì hết. Sự thật phải im lìm tự tu, tự sửa, tự giải. Học trong Bi, Trí, Dũng thầm tiến của Ngài. Ngài đâu có bảy chúng ta phải làm những điều ngược lại đường lối của Ngài đã thực hành những mà mong mọi người phải thực hiện theo con đường của Ngài, theo sự ảnh hưởng tốt đẹp. Tại sao Ngài phải đi tu? Ngài tìm sự đau khổ của chúng sanh Ngài mới đi tu. Rồi bây giờ chúng ta thế nào? Chúng ta đem Ngài trở về sung sướng à? Trong cái khổ mới đắc đạo, khổ mới tìm ra Chơn Lý, khổ mới tìm thấy được tình thương. Mọi người đều đau khổ, mọi người chúng ta đều khổ. Luôn luôn sống trong khổ tâm cực nhọc dù các bạn có tiền, có bạc, có thế lực đi nữa, các bạn cũng là người khổ mà thôi. Tại sao các bạn không giữ cái ảnh hưởng đó mà bày ra chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ rồi đâm ra nói xấu với nhau, tạo cái sân si mà thôi, không tiến triển, chậm lục, uổng biết là bao nhiêu. Kiếp con người đã ý thức được một vị vĩ đại anh hùng như Thích Ca, Ngài là thật sự vĩ đại. Một Thái Tử có của, giàu có, thế lực trong tay nhưng mà Ngài buông bỏ tất cả để trở về với sự sáng lạng của Trời Đất hòa đồng với mọi giới mọi nơi, sống trong thanh tịnh để ảnh hưởng chúng sanh mà tại sao chúng ta không chịu học, chúng ta không chịu tiến như Ngài. Chúng ta sanh ra mê chấp, chúng ta đã là tà dưỡng tà, dưỡng cái tâm tà, dưỡng cái tâm bất chánh rõ ràng lại chê người khác là tà rồi tu cái gì. Nếu không tà, ai đi tu. Tu là để sửa chữa đi tới chơn chánh, sáng suốt chớ không phải tu trở thành một vị cướp tinh vi, không có chuyện đó.

Cho nên các bạn phải ý thức rõ ràng sự sai lầm của tâm linh mà sự cương quyết tự tiến để đạt tới hào quang sáng suốt mà chúng ta đã cảm mến thì phải thực hành trong đường lối rõ rệt chớ không nên làm những điều sái quấy rồi đổ lỗi cho Chư Phật, Chư Tiên, cái tội đó nặng lắm. Các bạn thấy rõ địa ngục chưa? Địa ngục trước mắt các bạn, các bạn thấy mà.

Con heo, con chó, con gà, con vịt cũng là tâm linh, tâm hồn của con người chuyển giải xuống; hai chân không đi, đi bốn chân đó, các bạn thấy chưa? Tại sao các bạn còn sống trong mê chấp mà quên cái ý lực của chúng ta có thể trở về với chính giới trung tâm sinh lực của thế giới Càn Khôn Vũ Trụ, tại sao chúng ta không trở về với trung tâm sinh lực sẵn có của chúng ta là trung tim bộ đầu. Cho nên các bạn tu ở đây, Soi hồn, Pháp luân, Thiền Định, đó là gom tất cả thanh điển vào trung tim bộ đầu hóa giải tiến lên, các bạn mới rõ hào quang của Đức Phật. Từ ngàn xưa để lại, Đức Phật đã có hào quang bộ đầu, mấy ai thấy được mà mấy ai tu có hào quang ở bộ đầu hiện như nhà họa sĩ đã vẽ cái đầu của Đức Phật có một vòng quanh sáng như thế đó mà chính các bạn, sự chấn động lực của các bạn nó chậm trễ, các bạn không thấy hào quang sẵn có của chính bạn mà thôi. Nếu mà các bạn tập trung rồi chấn động lực đó nó hòa cảm với chấn động lực ở bên trên thì các bạn nhắm mắt là thấy sáng suốt mà sự sáng đó ở trên bộ đầu các bạn, không ai cướp giựt được, không phải vẽ như tranh ảnh mà để cho bàn môn tà đạo ăn cướp cái quyền đó rồi đem bán cái hào quang sáng suốt của Ngài mà lợi dụng cái cơ hội tranh vẽ đẹp đó mà làm tiền rồi sống trong sự ô trược. Nói, thuyết pháp lung tung, nói sai trái, làm không đúng việc và không hiểu lấy tội của chính mình đem ra sự chậm trễ ô trược rồi chê đầu này tà, đầu nọ tà, mà chính mình cũng là ở trong tà mà không hay. Nếu không tà các bạn tu làm gì? Sửa cái gì trong đó mà vô trong chùa hay là đi đọc sách kinh làm gì. Nó nhẹ hơn các bạn mới đổi chứ, còn nó nặng hơn, các bạn đâu có đổi.

Mỗi mỗi chúng ta ở trong tà, từ tà đi tới chơn mới đạt tới chơn và thấy giá trị của cái chơn mà giữ đó để tu. Chớ không phải ca tụng cái chơn rồi bấn cái chơn mà ăn. Chúng ta không làm điều đó, chúng ta tự sửa mình để tiến.

Tiến hồi quê cảnh rỗ ngôi
Hồi sinh chơn lực chuyển bồi dựng xây

Chúng ta tiến hồi quê cảnh rỗ ngôi. Biết được vị trí của chúng ta đến và đi rõ rệt.

Hồi sinh chơn lực chuyển bồi dựng xây: Hồi sinh chơn lực của chúng ta, mỗi người đều có một ý lực, cái ý chí vô cùng tận. Chuyển bồi dựng xây: Chúng ta càng ngày càng xây dựng càng tiến hóa.

Càn Khôn Vũ Trụ ngộ thầy
Hồng ân ban rải ngày ngày độ cho

Càn Khôn Vủ Trụ chúng ta mới thấy. Chúng ta tiến thẳng lên càn khôn vủ trụ chúng ta mới thấy rỗ tình thương của Đấng Cha Lành của chúng ta là vị thầy sáng suốt để cứu độ cho chúng ta tu tiến.

Hồng ân ban rải ngày ngày độ cho. Cái hồng ân đó ban rải ngày ngày độ cho chúng ta tiến hóa. Chúng ta càng tu càng tiến, càng thấy, càng mến cảm càng thượng yêu vượt khỏi sức hút của hồng trần mà hướng sự thanh nhẹ của càn khôn vủ trụ do Bề Trên đã sắp đặt đưa chúng ta đến bến giác, vào quĩ đạo thanh nhẹ đi lên.

Dù cho sống cảnh quanh co
Điển thanh thành đạt vẫn mò đến nơi

Dù cho sống cảnh quanh co: Chúng ta trở lộn về cái bản thể này là cái cảnh quanh co, cái thể xác của các bạn thấy rỗ chưa, nó quanh co. Luồng điển âm, luồng điển dương mà trong đó có nhiều ngăn nắp. Chúng ta đang sống ở trong cái cảnh quanh co là sống ở trong cái thể xác ô trược này.

Điển thanh thành đạt vẫn mò đến nơi: Lúc chúng ta đạt được điển thanh rồi thì cứ việc tự do tiến triển. Lúc đó thành đạt thì chúng ta nay tu chút, mai tu chút thì vẫn đến nơi để hóa giải những sự ngộ nhận tăm tối của chính mình tạo ra những cái chuyện bất chính. Khuyên thiên hạ tu mà chính bản thân không chịu tu rồi làm điều sái quấy rồi ngự trị trên một cái chủ quyền nào đó rồi đâm ra dạy cái chuyện sái quấy cho mọi người, tạo chuyện hư và cái tánh hư tật xấu không bao giờ sửa đổi được.

Vì cái bản thể quanh co này mà không chịu đi, không chịu tiến, không chịu hành hương ở bên trong làm sao giải triển được, làm sao biết điển thanh là gì mà thành đạt được. Cho nên chúng ta phải sửa ở bên trong, từ trược đi tới thanh rồi các bạn mới nắm được phần thanh đó mới tiến được, mới đến nơi được.

Nằm trong nguyên lý của Trời
Nơi thanh nơi trược đời đời minh tâm

Nằm trong nguyên lý của Trời: Nhiều người tu thành Phật rồi chê ông Trời, đồ bất hiếu. Phải có Trời mới có Phật, nghĩa là có cha mẹ mới có nó để tu. Chê chuyện này xấu, chuyện kia xấu nhưng mà không biết rằng không có dâm dục làm sao đẻ ra ông thầy đứng đó thuyết pháp? Phải hiểu rằng cái nguyên lý của Trời đâu có giới hạn hết. Nhiều người không hiểu rồi đâm ra chấp đầu này, chấp đầu kia, chấp đầu nọ, đó là sự sai lầm. Hỏi chứ không có cha mẹ làm sao đẻ ra con người để tu thành Phật mà không có Trời Đất phối hợp nuôi dưỡng làm sao có con người mà ngộ được sự đau khổ mà tu mà sửa mà tiến? Nằm trong nguyên lý của Trời, ở trong nguyên lý âm dương của Trời rõ ràng, âm thầm, luôn luôn, luôn luôn chúng ta thấy nơi thanh, nơi trược mà đời đời minh tâm. Bởi có thanh thì phải có trược, mà có trược là phải có thanh mà chúng ta thiếu thanh tịnh làm sao thấy được. Không có

thanh tịnh, không thấy được. Chúng ta ca tụng một góc nào mà không hiểu, đó là sự ngu muội mà xưng danh sáng suốt, đó là chậm tiến, rất uổng, rất uổng cho trong học trình tu và sự đóng góp của chúng sanh để cho mình có cơ hội tu nhưng mà mình sống trọng ngu muội mê chấp rồi bầy những sự mê chấp nữa, thì làm sao tiến triển được. Cho nên các bạn phải sớm hồi tâm, thức giác, không nên chậm tiến và làm cho mình mê muội. Càng ngày càng mê muội rồi bảo vệ rồi tự biện thuyết rồi bảo vệ cái lý sai đó, rồi sau này đời đời đau khổ đó bạn. Bạn biết tu thì bạn trở về cảnh đời đời hạnh phúc mà không biết tu thì trở về cái đời đời đau khổ trong mê chấp mà thôi. Tất cả đều nằm trong nguyên lý của Trời, nơi thanh nơi trược đời đời minh tâm. Có chỗ thanh chỗ trược, chúng ta hiểu được rõ ràng minh bạch thì đời đời minh tâm. Biết sự sai lầm của chính mình.

Học trong sáng suốt tiến tầm
Âm thầm phân giải tình thâm đạo Trời

Chúng ta học trong sáng suốt tiến tầm, trong mọi sự sáng suốt để tìm đường để đi lên.

Âm thầm phân giải tình thâm đạo Trời: Trong thâm tâm chúng ta xét đi, đứng, ngồi, nằm trong âm thầm phân giải, tình thâm đạo Trời. Thấy rõ nếu mà không có Đấng Tạo Hóa làm sao chúng ta có cơ hội đi tu ở ngày nay mà chúng ta ngược lại là chê ông Trời chửi ông Trời và cho ông Trời là tà đạo, tại sao? Đó là sự sai lầm, sự ngu muội, chỉ ca tụng không hiểu nguồn gốc mà thôi. Cha mẹ cho đi học, học tới đại học tưởng là đại học là giỏi nên chỉ ca tụng đại học rồi quên cha mẹ. Cha mẹ nó lấy cuốc, cuốc đất trồng cây trái để bán đổi tiền cho nó đi học nó cũng quên. Nó bạc đãi cho đến nỗi ông cha nó đi làm cu li, gánh vác mà xây dựng hy vọng tương lai nó tốt đẹp, nó thành đạt rồi, nó quên cha già. Nó bạc đãi cha già, nó tưởng nó ăn học là đầy đủ rồi, ăn học là giỏi rồi, thông minh rồi, nó có thể bán cái lý đó nó cũng sống. Nó

thấy nó giỏi hơn cha nó, phải cặm cuội, phải khổ cực, phải tranh đấu với đất đai mới có một buổi sống ở trong ngày. Chê cha ngu muội, chê cha chậm tiến, chê cha không biết xử dụng máy móc, đó là sự ngu muội, các bạn thấy chưa? Ở đời cha mẹ cho mình học, nhưng mà trở lại mình chê cha mẹ ngu và chậm tiến. Cái đó có chớ, mọi người trong tâm đều có, đó là sự sai lầm mà nói về luồng điển, đó là đi xuống.

Cho nên chúng ta phải học trong sáng suốt, tiến tầm rồi lúc đó mới thấy rằng âm thầm phân giải tình thâm đạo Trời. Làm có chút thôi nhưng mà hiểu được cái nguyên lý của Trời Đất mới là thành đạo, chớ đừng có tưởng là người nắm cuốc mà không làm được việc vĩ đại. Họ thanh tịnh, họ hiểu, họ xét được nguyên lý của Trời Đất. Khi họ đặt cái cuốc họ thấy sự sáng suốt bộc khởi trong tâm can, họ hiểu nguyên lý sanh, trụ, hoại, diệt. Lúc đó họ mới thấy rõ rằng Bề Trên đã di chuyển mọi vật và tiến hóa bằng cách nào mà trong thanh tịnh mới là tiến mau còn trong động loạn thì trở lại thụt lùi, hay lắm, ào ạt lắm nhưng mà thụt lùi.

Ngài ban thanh điển nơi nơi
Tự rời tự tiến chuyển lời phân minh

Bề Trên ban thanh điển nơi nơi, tự rời tự tiến chuyển lời phân minh. Con người chúng ta xuống đây tạm rồi đi. Mười tuổi, hai chục tuổi, ba chục tuổi, bốn chục tuổi, năm chục tuổi, sáu chục tuổi phải tự rời không? Tâm tình tiến triển khác nhau mà chuyển lời. Càng ngày càng phân minh, càng thấy sự sai lầm, chấp nhận sự sai lầm của chính mình mới là phân minh được.

Trí khai tiến giải đẹp xinh
Tâm thời nới rộng chơn tình hòa ca

Trí khai tiến giải đẹp xinh: Thấy rõ cái trí chúng ta khai mở rồi chúng ta mới tiến giải tới sự đẹp xinh. Sự tốt đẹp của Bề Trên đời đời bất

diệt.

Tâm thời nới rộng chơn tình hoà ca: Cái tâm chúng ta nới rộng. Thương yêu tất cả mọi người. Phải biết thương yêu tất cả mọi người và đứng về vị trí của mọi người mới phân giải được, không nên suy luận một điều sai lầm mà chấp. Đó là sai trầm trọng, đó là đi xuống, có tu ngàn kiếp mà động một chút vậy là cũng phải xuống Địa Ngục luôn. Cho nên các bạn xuất hồn, khi đi lên trên các bạn thấy động một chút xíu là bị rơi trở về bản thể mà tại sao không sửa tánh, không tiến tới sự sáng suốt mà còn chấp việc này việc kia, việc nọ.

Sống trong hợp nhứt thật thà
Chẳng còn ghen ghét giữ hòa tiến lên

Chúng ta sống trong hợp nhứt thật thà. Thương yêu, việc người đó là việc của tôi, việc tất cả đều là chung. Chúng ta phải chung vai chung lưng ra gánh vác, mà gánh vác trong tình thương và đạo đức mới sống trong hợp nhứt thật thà. Phải chia những cái gì chúng ta có cho mọi người để mọi người cùng đồng hưởng trong tiến hóa. Các bạn thấy rõ chưa?

Tôi tu để làm gì? Tôi tu ngày nay tôi được mở trí và tôi phân tách, tôi nói ra những gì để ảnh hưởng các bạn và cảm động tâm bạn cũng như tâm tôi. Có phải rằng tôi chia sớt không? Cái ngộ hạnh của tôi phải hy sinh hằng ngày hằng đêm rồi tôi chia sớt, tôi mới hòa đồng, tôi mới học hỏi thêm nơi các bạn được. Còn các bạn bây giờ mới tu sơ sơ chẳng có gì, mà còn chấp người này, ghen người kia làm sao tiến được, làm sao tiến tới sự thanh cao rồi sau này bạn độ ai? Bản thân bất độ hà thân độ. Chính tôi, tôi chưa sửa được cái tánh, làm sao tôi độ thiên hạ được. Cho nên tôi phải sửa cái tánh tôi, tôi chẳng còn ghen ghét mà giữ hòa tiến lên. Không có ghen ghét một người nào hết, phải giữ cái sự hòa thuận thương yêu để tiến lên.

Tình thương mến cảm Bề Trên
Chẳng còn xao lãng chẳng quên Cha Trời

Cái tình thương phải mến cảm Bề Trên. Bề Trên sắp đặt cho chúng ta từ trong cái tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục mà để kích động và phấn động và để chúng ta hiểu ngoài cái này còn cái kia, cõn Bề Trên nữa.

Chẳng còn xao lãng chẳng quên Cha Trời: Không quên nguồn cội của chúng ta được. Phải có định luật hoá hoá sanh sanh chúng ta mới có ngày nay. Nếu mà không có thanh khí điển, các bạn đâu có sống giờ phút nào, không có hơi thở làm sao tôi ngồi đây nói chuyện với các bạn. Quyền năng của Thượng Đế đã ban cho chúng tôi, chúng tôi mới sống, mới nói chuyện được đây chớ chúng tôi có tài giỏi gì. Đồng đô la đâu có cứu tôi được. Nếu tôi chung vô khạp, các bạn chồng một tấn đô la, tôi cũng không có thể nói được. Vô trong khạp đây lại là không nói được rồi. Vô trong một căn nhà đô la cũng nói không được nữa. Các bạn thấy không, cái quyền năng không phải tại vật chất mà tại tình thương của Đấng Cha Trời của Thượng Đế, của sự sáng suốt ban bố, xây dựng nâng niu chúng ta từ giờ phút, năn nỉ chúng ta và để cho chúng ta hiểu, chìu chuộng chúng ta đủ thứ hết.

Bán trời ăn, bán phật ăn nhưng mà Ngài vẫn từ bi tha thứ, cứu độ rồi nó xưng nó là hay, nó là chánh nhưng mà Ngài cũng chỉ có cười và để cứu độ để cho nó thức giác sự sai lầm của chính nó. Sự căn bản nguồn gốc nó chưa minh, làm sao nó minh đạo pháp mà nó cũng xưng hô đây là đạo pháp số một. Nớ không chịu ghế số hai thì từ cái số một nó sẽ rớt dưới đất, đau khổ lắm, lận đận lao đao cho nên đến giờ phút lâm chung là đau khổ, rồi nó than trời trách đất. Sao tôi tu kỹ lắm, tôi thờ Phật đầy đủ hết mà tại sao tôi mang cái bệnh hoạn đau khổ như thế này. Tại vì bản tánh tôi không sửa, tôi không chịu sửa, tôi không chịu qui y Phật, qui y pháp, qui y tăng. Qui y là trở về nguyên căn

thanh tịnh, cởi mở, hóa giải, vị tha tốt đẹp trong tinh thần xây dựng. Qui y pháp là thực hành ngày đêm. Qui y tăng là biết mình là ai, ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu. Đó mới là người tu, mới hiểu rõ, rồi chúng ta mới biết đời đạo rõ rệt.

Cho nên chúng ta đang đứng trong cái tình cảnh đời đạo song tu mà trong đời có đạo mà trong đạo có đời, các bạn phải nhớ kỹ đạo để phục vụ đời và từ đời tiến giải tới đạo, quân bình để sáng suốt. Cái cảnh đời đời trao đổi rõ ràng để tiến hóa.

Thâm tâm sáng suốt mở lời
Cầu xin các giới đạt nơi dung hòa

Lúc đó không quên Cha Trời thì thâm tâm sáng suốt mở lời, cầu xin các giới đạt nơi dung hòa. Mong chồng con mình cũng được thương yêu, vợ chồng cũng được thương yêu, huynh đệ, tỷ muội cũng thương yêu. Đó, sáng suốt mở lời cầu xin các nơi phải dung hòa để tìm hiểu lẫn nhau, tìm hiểu sự sai lầm của chính mình rồi hòa cảm với đối phương.

Cùng chung hướng thượng nhớ Cha
Tâm hòa sáng suốt vượt qua cõi trần

Lúc đó, chúng ta cùng chung hướng thượng nhớ Cha. Nhớ cái nguồn cội, nhớ lúc chúng ta ly khai xuống thế gian đây rồi chúng ta đem một điểm sáng suốt linh quang xuống đây học hỏi để trở về với chơn tánh sáng suốt ở Bề Trên thì chúng ta phải nhớ sự yêu thương của Ngài để độ chúng ta tới ngày nay. Tới giờ phút khắc này chúng ta cũng còn đang uống sữa mẹ là còn đang uống thanh điển, nhờ thanh điển để mà sống tức là chúng ta còn ôm bầu sữa của càn khôn vũ trụ để sống hàng ngày.

Tâm hòa sáng suốt vượt qua cõi trần: Chúng ta phải hòa, hướng thượng để đi lên rồi mới vượt qua cõi trần, vượt được cái tánh trần xấu xa của chính chúng ta. Cho nên các bạn tu để làm gì? Các bạn phải ý thức rõ tu để sửa mình để tiến hóa, chứ tu

không phải để củng cố địa vị và thâu thập địa vị hay là thâu thập những cái gì cho mình nặng trược thêm. Các bạn tu là giải nghiệp, mở nó ra, khai nó ra, để cho nó phát triển tới vô cùng tận. Thương yêu cũng phải vô cùng tận. Không phải thương một người và bỏ một người, không có cái chuyện đó. Cái đạo tâm không phải vậy, không phải bênh người này bỏ người kia, không, không bao giờ có những chuyện đó.

Tôi đã thường nhắc các bạn ngay trong gia đình các bạn, bạn phải nhớ rằng bạn sai chẳng có ai sai, đối với muôn loài vạn vật mình sai chẳng có ai sai. Cái gì mình cũng phải nghe hiểu để học hỏi để tiến tới. Nhưng mà mình đã có cái pháp giữ để giải quyết sự mê chấp của chính mình là các bạn đang tu đó. Sai lầm thì các bạn hiểu rồi, sửa rồi, sau này các bạn nhẹ rồi soi hồn, pháp luân, thiền định ở bên trên rồi, tới lúc đó động tới các bạn thấy các bạn sai rồi, các bạn thấy các bạn đã gây tội rồi các bạn mới sửa. Cho nên phải giữ trung tim bộ đầu để khai triển.

MẪU ÁI 21

Bề Trên chuyển hóa siêu âm
Giúp con hướng thượng tự tầm nguyên lai
Chuyển cho thấu đáo chơn tài
Chu trình tiến hóa ngày ngày dựng xây.

Sự đãi ngộ của Bề Trên luôn luôn chuyển hóa cho nhơn sinh cơ hội tầm tiến, cứu độ từ giờ phút khắc, khi con người tu cảm thấy sự nguy cơ xảy đến là đã tự phán lấy nguyên lý mà không hay.

Tình thương chuyển hóa hàng ngày
Mẹ thương mẹ độ chuyển thầy đến con
Hồn con chẳng có hao mòn
Nếu con chịu sửa vẫn còn thanh cao.

Sự tương ngộ tương hành tại thế, rốt cuộc rồi cũng

phân giải cho đôi bên, một đường lối tu giải quyết trong sự thanh tịnh và sáng suốt qui về sự cảm thông.

Yêu thương chẳng có lòng vòng
Cùng chung dìu tiến cùng tòng Thiên Cơ
Khai thông từ phút từ giờ
Ghét ghen tạo kẹt mắt mờ trí ngu.

Sự quyết tâm tiến tới thanh nhẹ thì chỉ có hướng thượng hóa giải thì mọi sự sẽ được giải quyết rõ rệt hơn.

Thương cha kính mẹ biết ơn
Tình Trời ban rải chẳng hờn chẳng đau
Cộng đồng hợp nhứt trước sau
Mau mau tự giác cùng nhau hợp hòa.

Sớm thức giác thì sẽ sớm tạo được cơ hội tốt cho nhơn sinh, sống với tình thương của Mẹ Hiền, hoà tan trong niềm tin hướng thượng với Đấng Cha Lành thì tâm lẫn thân sẽ được yên vui.

Montreal, ngày 01-06-80

MẪU ÁI 21

Bề Trên chuyển hóa siêu âm
Giúp con hướng thượng tự tầm nguyên lai
Chuyển cho thấu đáo chơn tài
Chu trình tiến hóa ngày ngày dựng xây.

Bề Trên chuyển hóa siêu âm

Bên Trên đã có những cái phần thanh siêu đưa xuống thế gian để thâm tâm chúng ta ý thức sự siêu cảm ở Bên Trên đã bố hóa và chính chúng ta cũng muốn tiếp xúc ở Bên Trên để hóa giải và đạt tới sự thanh nhẹ.

Giúp con hướng thượng tự tầm nguyên lai

Để cho có cơ hội để hướng thượng, tầm nguyên lai. Tầm sự đến và sự đi của chính mình.

Chuyển cho thấu đáo chơn tài

Chúng ta mới thấy rõ chơn tài của Thượng Đế đã làm những việc gì cho cả Càn Khôn Vũ Trụ chớ không phải làm chuyện eo hẹp không phân minh.

Chu trình tiến hóa ngày ngày dựng xây

Trong cái chu trình tiến hóa chúng ta ngày ngày tự sửa mình để tiến tới chớ không có ai giúp chúng ta đâu. Phải hành trong khổ để đạt.

Sự đãi ngộ của Bề Trên luôn luôn chuyển hóa cho nhơn sinh cơ hội tầm tiến, cứu độ từ giờ phút khắc, khi con người tự cảm thấy sự nguy cơ xảy đến là đã tự phản lấy nguyên lý mà không hay. Cho nên các bạn tu ở thế gian sửa mình để tiến. Không nên bảo vệ cái pháp này nói đây là hay. Khi mà các bạn cho là hay là các bạn là tối tăm rồi. Bảo vệ và giữ lấy là các bạn hư rồi. Các bạn thấy cái đường lối để sửa và mở không? Các bạn Soi Hồn, đó là ổn định thần kinh rồi mở ra để tiến lên rồi các bạn làm pháp luân là đem sự thanh thản vô rồi cũng mở rồi để tiến, để hòa đồng, thấy rõ ràng không? Nhưng mà chúng ta đã làm sai, chúng ta phản nguyên lý, lấy lý luận để đè đầu chúng ta mà không hay, chúng ta phản nguyên lý chúng ta đắc tội chúng ta không phải là người tu mà tu là phải hành để mở mới là người tu.

Tình thương chuyển hóa hàng ngày
Mẹ thương mẹ độ chuyển thầy đến nơi
Hồn con chẳng có hao mòn
Nếu con chịu sửa vẫn còn thanh cao.

Cái tình thương chuyển hóa hàng ngày. Hàng ngày chúng ta sống trong tình thương, tình thương của

người mẹ rõ ràng. Mẹ là thuộc về âm điển vật chất tại thế để cho chúng ta có miếng cơm ăn, có cái áo mặc. Vật chất để rờ mó và cảm mến vật chất để sửa tâm chúng ta.

Mẹ thương Mẹ độ chuyển thầy đến nơi

Quần áo, cảnh là thầy, thầy là cảnh. Mọi chuyện sáng suốt đưa đến cho chúng ta là thầy để mở trí chúng ta.

Hồn con chẳng có hao mòn

Cái hồn đâu có mất mà sợ. Cho nên chỉ lo sửa, lo vun bồi mới tương ngộ được chớ không có mất. Đừng có sợ cái Hồn tôi mất, không có hao mòn.

Nếu con chịu sửa vẫn còn thanh cao

Chịu sửa bề trong mới thanh cao, còn ỷ lại và cầu xin lụn bại, yếu hèn làm sao có sự thanh cao. Thấy người ta đem cái hình ông Phật để đó rồi qùi lạy rồi khổ tâm rồi không hiểu cái gì hết. Chúng ta phải hiểu cái nguyên lý. Chúng ta tu, chúng ta phải sửa mình, phải hiểu rõ cái nguyên lý của Trời Phật. Chớ ông Phật không có ngu đâu, các bạn tưởng là ông Phật ngu mà lợi dụng ông Phật rồi đập ra tạo sự tăm tối cho chính mình. Chúng ta phải hòa đồng khai triển để đến gần Ngài và hưởng cái hào quang thanh quang sáng suốt do Ngài đã hành trì và ảnh hưởng chúng ta. Chúng ta là người nối tiếp để tiến tới rồi để hiểu nguyên lý của Đấng Tạo Hóa Trời Đất chớ không phải là chúng ta nhờ Ngài nữa. Kêu gọi Ngài mãi mãi nhưng mà tâm chúng ta không sửa thì vô ích. Nếu mà đã độ được thì Ngài đã độ rồi, cần gì mà để cho chúng ta tìm tới Ngài trong ngày nay. Trong sự quằn quại, sự đau khổ của đời, chúng ta mới ý thức được Đức Phật là sáng suốt hơn chúng ta. Chúng ta muốn tiến về đường của Phật thì chúng ta phải thực hành như Phật.

Tại sao chúng ta lại ở trong mê muội mãi mãi rồi lợi dụng Ngài, lấy sự thông minh lợi dụng Đấng Trọn Lành để làm gì?

Sự tương ngộ tương hành tại thế, rốt cuộc rồi cũng phân giải cho đôi bên, một đường lối tự giải quyết trong sự thanh tịnh và sáng suốt qui về sự cảm thông. Chúng ta đã bị đời dày xéo, đem những sự đau khổ, tạo những sự thắc mắc cho chúng ta. Cho nên chúng ta phải ở trong thanh tịnh thì sự sáng suốt mới qui về sự cảm thông được.

Yêu thương chẳng có lòng vòng
Cùng chung dìu tiến cùng tòng Thiên cơ
Khai thông từ phút từ giờ
Ghét ghen tạo kẹt mắt mờ trí ngu

Chúng ta yêu thương chẳng có lòng vòng, chỉ trực chỉ một con đường trở về nguồn cội là yêu thương tất cả.

Cùng chung dìu tiến cùng tòng Thiên cơ

Cùng chung dìu tiến với nhau rồi cùng tòng tới Thiên cơ. Sự qui định của Trời đất giờ phút khắc.

Khai thông từ phút từ giờ
Ghét ghen tạo kẹt mắt mờ trí ngu

Người mà ghen ghét người ta là người không thấy, là con mắt họ mờ. Phải thấy cái điểm sai của họ thì họ đâu còn ghen ghét người ta rồi tạo kẹt rồi mắt mờ, trí ngu.

Lẫn quẩn đó rồi sân si, rồi buồn hận, nặng trược, rối không, tai hại và sanh ra bệnh gì? Bệnh tim, bệnh gan, nhiều bộ phận. Ngủ không được, sanh tới cái thận hư nữa. Cho nên tôi nói bệnh do tánh sanh, cái tánh các bạn được cởi mở, được hòa cảm, được thương yêu, được sáng suốt, được khai triển đi lên thì các bạn đâu có cái bệnh gì mà u ơ nữa.

Không có nửa, thông suốt, sự quyết tâm tiến tới thanh nhẹ thì chỉ có hướng thượng, hóa giải thì mọi sự sẽ được giải quyết rõ rệt hơn.

Thương Cha kính Mẹ biết ơn
Tình Trời ban rải chẳng hờn chẳng đau
Cộng đồng hợp nhứt trước sau
Mau mau tự giác cùng nhau hợp hòa.

Thương Cha kính Mẹ thì phải biết ơn. Tình Trời ban rải chẳng hờn chẳng đau. Trời cho chúng ta đâu có tính mà chúng ta tính thì chúng ta bị hờn bị đau. Nói: Ôi thằng đó được coi hát, tôi không được coi hát. Thằng đó được người này thương. Ông thương thằng này mà ông bỏ thằng kia. Cái đó là tôi hờn, tôi giận rồi, thấy không? Tôi tự tạo cái sự đau khổ cho tôi, sự ngu muội cho tôi trong sự chấp nê, trong sự suy tính, cái đó đâu có phải tu. Tu là để tìm chơn lý sáng suốt chớ đâu có tìm chút chút vậy, tìm làm gì? Chúng ta đã có rồi. Không tu còn hơn.

Cộng đồng hợp nhứt trước sau
Mau mau tự giác cùng nhau hợp hòa

Phải ở trong cái cộng đồng thương yêu lấn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, xây dựng tìm cách để khai triển cho tất cả mọi phương diện.

Mau mau tự giác cùng nhau hợp hòa. Phải thương yêu lẫn nhau, không nên đặt tâm ghen ghét nghĩ chuyện sai lầm.

Sớm thức giác thì sẽ sớm tạo được cơ hội tốt cho nhơn sinh. Sống với tình thương của Mẹ Hiền, hòa tan trong niềm tin hướng thượng với Đấng Cha Lành thì tâm lẫn thân vẫn được yên vui, nếu mà chúng ta không biết xử dụng, không biết ơn của mẹ hằng ngày. Chúng ta có cái thể xác đây là do Mẹ. Do âm điển của bầu trời thế giới tạo ra muôn loài vạn vật để hỗ trợ cho chúng ta có cái thể xác để sống, sự ấm no hiện tại. Còn tâm linh của chúng ta là

Đấng Cha Lành chuyển hóa sáng suốt và chúng ta có ảnh hưởng của con người đã tu đắc đạo là Đức Phật thì chúng ta phải hành như Ngài. Hành trong khổ để đạt sự sáng suốt nhiên hậu phát triển tới cái tình thương vô cùng. Huynh đệ thương yêu để dìu dắt cởi mở, xóa bỏ tất cả những cái bản tánh xấu xa để tạo một niềm tin sáng suốt và êm đẹp ảnh hưởng mọi nơi mọi giới, cao qúi biết là bao nhiêu. Tình thương cao qúi biết là bao nhiêu.

Cho nên các bạn nên cố gắng tu đi, sửa mình rồi nghiên cứu, nghiền ngẫm những gì tôi nói vì tôi đã thực hành đến ngày nay tôi mới nói được những lời nói đó.

Tại sao các bạn tu tới ngày nay mà các bạn còn cái tánh xấu là vì chưa thực hành đúng mức mà thôi. Các bạn thấy cái kỳ công của tôi đã đi đến đâu rồi các bạn tạo lấy kỳ công cho bạn thì tự nhiên các bạn đi tới chánh pháp sáng suốt và các bạn tự cởi mở, tự trách mình hơn là trách mọi người. Cho nên chúng ta đi trong tình thương cao đẹp, sửa mình để ảnh hưởng người khác.

Cảm ơn các bạn.

Chủ hành phát triển hướng trung tâm
Thanh thản siêu diệu tự tiến tầm
Thức giác qui nguyên lòng cứu độ
Tình thâm phân giải pháp siêu thâm

Siêu thâm thức giác phân tầm
Đường mòn qui nhứt tình thâm đạo đời
Sống tu thác tiến chẳng rời
Tâm tư sáng suốt hưởng đời an như
Hồn thời nhỏ đẹp hơn người
Ra vô dễ dãi rưới tươi muôn bề
Quyết tâm hướng trở lộn về
Nơi Cha ban rải tình quê hương hồn
Điển thanh sưởi ấm linh hồn
An như tự tại bôn chôn chẳng còn
Bền tâm vững chí lòng son
Vun bồi chánh khí sống còn độ nhơn
Một lòng một dạ chẳng sờn
Tiếp tay Trời Phật qui ơn Cha Trời
Bình tâm phân giải lý lời
Sáng soi chơn tạng tạo nơi ôn hòa
Chẳng còn suy nghĩ lo ra
Tiến hòa muôn giới thoát xa cõi trần
Tâm thanh hướng thượng khai tầng
Tự lần tiến giải hợp phần Trời ban
Khổ hành tự đạt chuyển sang
Thở than vô ích tạo màn vô minh.

ngày 07-06-80

PHỤ ÁI 22

Chủ hành phát triển hướng trung tâm
Thanh thản siêu diệu tự tiến tầm
Thức giác qui nguyên lòng cứu độ
Tình thâm phân giải pháp siêu thâm

Chủ hành phát triển hướng trung tâm

Chủ đích của chúng ta hành Tu hiện tại là phát triển hướng về Trung Tâm, trung tâm của bộ đầu và trung tâm của Càn Khôn Vũ Trụ.

Thanh thản siêu diệu tự tiến tầm

Lúc đó phần Hồn nhẹ và Tâm trí chúng ta thanh thản siêu diệu tự tiến tầm, càng Tu càng sáng suốt.

Thức giác qui nguyên lòng cứu độ

Lúc đó chúng ta đổi đào, đầy đủ rồi. Chúng ta được phần sáng suốt của Bề Trên đã cứu độ do sự hành trì mà đạt Pháp, thì chúng ta phải qui nguyên lòng cứu độ đó, để vị tha, hướng về những trung tâm của nhân loại đang đau khổ cứu rỗi.

Tình thâm phân giải Pháp siêu thâm

Lúc đó chúng ta mới thấy rằng sự ổn định của thâm Tâm mới là chơn tình hoà hợp với Càn Khôn Vũ Trụ.

Phân giải Pháp siêu thâm: Lúc đó càng ngày càng Tu, chúng ta thấy mức tiến càng ngày càng siêu diệu thậm thâm, cởi mở thông suốt, chứ không còn kẹt nửa. Không phải như là Tu mà không có lối tiến. Càng Tu chúng ta trở về Thanh Tịnh, thì chúng ta thấy đã được tiến mới Thanh Tịnh, và rồi càng Tu càng Thanh tịnh càng hoà cảm với Hư Không không động. Lắm lúc chúng ta ở thế gian mà không cảm thấy ở tại thế gian, chúng ta cảm thấy ở nơi Hư Không thanh nhẹ, đó là giới Niết Bàn sáng suốt ở Bề Trên mà chính ta đã gầy dựng và đã tiến tới nơi đó, để âm thầm tiến giải.

Siêu thâm thức giác phân tầm
Đường mòn qui nhứt tình thâm Đạo Đời.

Siêu thâm thức giác phân tầm

Đó, chúng ta tới chỗ siêu thâm, cao thượng thậm

thâm ở bên trên Thức-giác phân tầm: Lúc đó, chúng ta thấy rõ rồi, do đời chúng ta mới có Đạo. Từ bản thể này chúng ta mới học được sự siêu diệu và mượn nó làm một bàn đạp để tiến tầm đi lên.

Đường mòn qui nhứt tình thâm Đạo Đời

Con đường mòn là đường của những vị đã đi trước, hành trì, đạt thông, cảm động lòng người, bây giờ chúng ta Tu đây rồi, chúng ta cũng đi về vạn giáo qui nguyên.

Đường mòn qui nhứt tình thâm Đạo Đời: Chúng ta mới thấy cái Đạo Pháp nào rồi cũng qui nhứt. Từ Đời qua Đạo, từ Đạo qua Đời đều qui nhứt bổn.

Sống Tu thác tiến chẳng rời
Tâm tư sáng suốt hưởng Đời an như.

Sống Tu thác tiến chẳng rời

Chúng ta sống thì Tu bổ sửa chữa, chúng ta thác đi thì tiến chẳng rời. Luôn luôn đi lên, luôn luôn tiến tới, luôn luôn học hỏi, không rời cái môn Pháp sáng suốt mà chính chúng ta đang sống và đã hành, mà chết cũng đi lên trên đó, rồi cũng phải hành triển mãi mãi, không bao giờ rời. Nếu rời thì phải rơi rớt trong tối tăm, rời làm sao phát triển được trong cảnh sống đời đời an như.

Tâm tư sáng suốt hưởng Đời an như

Lúc đó, tâm tư chúng ta sáng suốt rồi, hưởng đời an như, nhẹ nhàng, an toàn, như lai, không có gì động hết.

Hồn thời nhỏ đẹp hơn người
Ra vô dễ dãi rưới tươi muôn bề.

Hồn thời nhỏ đẹp hơn người:

Lúc đó Hồn chúng ta thấy nhỏ đẹp hơn người, thấy

nó thanh nhã, thanh nhẹ, chứ không phải gồ ghề như cái thể xác.

Ra vô dễ dãi rưới tưới muôn bề

Lúc nào chúng ta đứng ở thế gian đây, mà chúng ta đi đâu, đi xa, chúng ta hiểu, đi tới mức nào, làm việc gì chúng ta hiểu. Dễ dãi rưới tưới muôn bề: Khi chúng ta đi được, hưởng phần Thanh Khí Điển nhẹ ở bên trên rồi chúng ta đem phần sáng suốt đó về giúp đỡ cho cơ tạng chúng ta, được rưới tưới, được sung sướng, được nhẹ nhàng. Cho nên các bạn Tu, cái Hồn xa lìa được cái bản thể, các bạn thấy rất hãnh diện do hành trình công phu của mình, mà tự đạt phần thanh nhẹ trong giây phút thiêng liêng đó, cảm thấy nó sung sướng vô cùng, không biết tả cho ai biết, không biết tả cách nào cho hết cái chu trình nhẹ nhàng mà chúng ta đã tự đạt được trong giây phút thiêng liêng.

Quyết tâm hướng trở lộn về
Nơi Cha ban rãi tình quê hương Hồn.

Quyết tâm hướng trở lộn về

Chúng ta quyết tâm hướng trở lộn về, nhất định chúng ta đã thấy rõ rồi, xa lìa được thể xác, tuy rằng ở từng thấp, nhưng mà trở lộn về quê xưa chốn cũ, thì đi cao hơn. Chúng ta xuất ra được thì phải có nơi đến chắc chắn và tin để đi tới.

Nơi Cha ban rãi tình quê hương Hồn

Nơi Thượng Đế, Ngọc Hoàng Thượng Đế đã ban rãi tình quê hương Hồn, là đã cho chúng ta có cơ hội Tu trong sáng suốt, để hiểu tình quê hương của hồn chúng ta sống đời đời bất diệt là điểm Linh Quang hoà hợp với Thanh Quang Điển. Lúc đó chúng ta mới thấy rằng cái hương Hồn chúng ta sẽ trú ngụ vào đâu.

Điển thanh sưởi ấm linh hồn

An như tự tại bôn chôn chẳng còn.

Điển thanh sưởi ấm linh hồn

Điển thanh lúc nào cũng sưởi ấm linh hồn chúng ta, cho chúng ta sáng suốt và chúng ta được ấm áp.

An như tự tại bôn chôn chẳng còn

Lúc đó, điềm nhiên, tự tại, không còn bôn chôn nửa, chỉ lo hành trì hằng đêm hằng giờ hằng phút, hướng thượng để tự giải.

Bền Tâm vững chí lòng son
Vun bồi chánh khí sống còn độ nhơn.

Bền Tâm vững chí lòng son

Chúng ta giữ một lòng một dạ để Tu.

Vun bồi chánh khí sống còn độ nhơn

Chúng ta phải giữ cái phần chánh khí để phân giải cho mọi nơi mọi giới được rõ cái nguyên căn của họ, kêu là cứu độ. Các bạn làm Pháp Luân là để giữ chánh khí sống còn, để giải rõ cho người này người kia. Chúng ta còn biết bao nhiêu huynh đệ trong Càn Khôn Vũ Trụ đang ở trong trụy lạc, sa đọa mà chẳng ai điểm cho nó thức giác. Bây giờ chúng ta tu đây, rồi chúng ta thức giác, chúng ta tuỳ duyên trợ hành, ngộ được cơ nào thì chuyển cơ nấy, để độ cho thiên hạ tiến, phải tập, phải luyện, lời ăn tiếng nói phân giải rõ rệt. Trong Minh Tâm Kiến Tánh, thức giác, siêu độ trong Thanh Điển, thì lời thuyết Pháp của các bạn mới có giá trị. Chớ nói về lý luận suy tư, lấy bộ óc eo hẹp nầy mà nói, không cảm động lòng người ta được đâu. Dùng Thanh Điển siêu diệu, thả lỏng bộ đầu để hoà hợp với Bên Trên rồi đạt tới sự sáng suốt, trở lại và chuyển phân rõ rệt cho thiên hạ hiểu, thì cũng nhờ chánh khí thanh điển mới được.

Một lòng một dạ chẳng sờn
Tiếp tay Trời Phật qui ơn Cha Trời.

Một lòng một dạ chẳng sờn

Không thay đổi, nhứt định phải chỉ đường lối cho người ta tiến tới. Bây giờ các bạn thấy các bạn không tiến sao? Ngồi yên đó, rồi xem trước kia, tôi chưa Thiền, chưa tu, tôi như thế nào? Kêu các bạn ngồi một tiếng đồng hồ, chắc không được đâu. Rồi bây giờ các bạn ngồi một tiếng đồng hồ, rồi nhiều khi nguyện muốn làm mấy tiếng cũng có nữa. Nhưng mà khả năng chưa đến, rồi từ từ rồi các bạn phải đến. Rồi trong cái Thiền giác ơ, nó lắng lâng tiến hóa, các bạn sẽ cảm thấy sung sướng, đó là mức tiến rõ ràng, thì các bạn phải đem những hành động ơ để nói cho những người chưa đạt được, thì người ta sẽ học, và người ta sẽ tiến, tiến tới cái giới đó là Tâm Linh họ được cởi mở và thanh thản. Nhờ cái Pháp và nhờ sự kiên trì của mình đã làm được, thì mình cho người kia biết rằng họ cũng có thể đi đến được, không có bị sự nguy hại và làm lu mờ trí óc, trở lại Thanh Tịnh của người mới sáng suốt.

Tiếp tay Trời Phật qui ơn Cha Lành

Tiếp tay Trời Phật đã giáo huấn chúng ta, cho chúng ta có cơ hội tiến triển, chúng ta phải trở về cái ơn của Cha Trời. Cha Trời đã độ muôn loài vạn vật tiến hóa, thì chúng ta phải thay Cha Trời độ cho muôn loài vạn vật tiến hóa, nó mới xứng đáng là một đứa con ngoan, một đứa học trò hiếu thảo.

Bình tâm phân giải lý lời
Sáng soi chơn tạng tạo nơi ôn hoà.

Bình tâm phân giải lý lời

Lúc đó chúng ta bình tâm phân giải lý lời rõ rệt, chúng ta phải chịu mọi sự phê bình, và chúng ta

học nơi sự sáng suốt để phân giải; không nên buộc người ta nghe chúng ta, nhưng mà chúng ta sửa chúng ta, và chúng ta nói ra những sự thật, thì lúc đó mới cảm động được lòng người.

Sáng soi chơn trạng tạo nơi ôn hòa

Sáng soi chơn trạng của chúng ta, cái tâm chúng ta mới ôn hoà được. Có thanh thản ôn hoà, thì mới lý luận sáng suốt và hoà hợp với mọi người, cảm động lòng người để người ta hướng trở về với họ, họ mới tu được, chứ không nên buộc người ta phải thế này thế kia thế nọ. Mình nói sự hành trì công phu của mình, sự lười biếng của mình, sự bê tha của mình, cũng không sao hết, rồi mình sửa lần lần đi tới để cho họ thấy sự sai lầm của chính mình và mình ăn năn hối cải, chứ không dùng một lời nói nào mà biện hộ sự sai lầm rồi để càng lún vào trong hố sâu.

Chẳng còn suy nghĩ lo ra
Tiến hoà muôn giới thoát xa cõi trần.

Chẳng còn suy nghĩ lo ra

Không còn suy nghĩ lo ra nữa, chúng ta tu trong hành trì tiến hoá, làm việc liên tục thì đâu có sự lo ra, trừ khi cầu xin hộ độ lười biếng đó mới kêu là lo ra.

Tiến hoà muôn giới thoát xa cõi trần

Thì ở nơi nào chúng ta cũng khai thông được hết. Tiến tiến tiến, càng tiến càng hoà càng tiến. Thoát xa cõi trần: Đi đây được thì đi kia được chứ có gì đâu. Phải ráng tu để đi tới.

Tâm thanh hướng thượng khai tầng
Tự lần tiến giải hợp phần Trời ban.

Tâm thanh hướng thượng khai tầng

Mở khai triển phần Trước Điển trên bộ đầu.

Tự lần tiến giải hợp phần Trời ban

Chúng ta tiến giải, càng ngày càng tu càng tiến. Tiến giải hợp phần Trời ban: Lúc đó chúng ta hưởng trọn lành những gì Bề Trên đã ban Thanh Quang Điển Lành cho chúng ta, chúng ta phải đón tiếp mà nếu chúng ta không giải lấy chúng ta thì làm sao chúng ta đón tiếp được.

Khổ hành tự đạt chuyển sang
Thở than vô ích tạo màn vô minh.

Khổ hành tự đạt chuyển sang

Chúng ta phải dùng khổ hành tự đạt mới chuyển sang được, chứ không có khổ, không bao giờ đạt sướng được. Chúng ta sau cái khổ mới có cái sướng mà, khổ hành tự đạt chuyển sang: Phải thực hiện để đi tới.

Thở than vô ích tạo màn vô minh

Chúng ta thở than vô ích tạo thêm màn vô minh, rồi đau khổ thêm, rồi buồn hận thêm, rồi trách móc trong thâm tâm. Sự thật là Bề Trên đã làm sẵn rồi, đã cho các bạn có một tư tưởng tự động khai triển lấy mình, khai thác trong chu trình tiến hoá rõ rệt. Các bạn đã có bộ óc thông minh để lập lại trật tự của cảnh đời, thì cảnh đạo đâu có khó khăn. Các bạn đã có cơ hội tìm ra sự sống hằng ngày đó là trật tự các bạn đã có rồi, thì cái đạo đâu có khó khăn, do sự hành trì. Lúc ban đầu ở đời cũng vậy, chúng ta đi ra đi làm, thiên hạ sai đông sai tây, mình cũng phải chiều chuộng mà để sống, rồi đến ngày nay đâu đó an bài rồi, thì các bạn được an sống, thì có gì đâu? Cái đạo cũng vậy, các bạn phải tranh đấu, tự sửa chữa lấy bản thân của các bạn, biết thương yêu Tâm Can Tỳ Phế Thận, dưới quyền sử dụng của các bạn, và với bản tánh Tham Sân Si Hỷ Nộ Ái Ố Dục, cũng dưới quyền

điều khiển của các bạn mà thôi, mà các bạn đã hành trì mượn cái Pháp để khai triển hướng thượng, thì các bạn thấy nó sẽ mở thêm chứ đâu có kẹt.

Cho nên chúng ta được mở rồi thì chúng ta phải độ người khác, được thanh nhẹ phần nào thì chúng ta có thể đem ra bàn bạc để nghiên cứu. Trước kia tôi như thế này, bây giờ tôi như thế này, được bao nhiêu đó cũng đủ rồi, chứ không phải chúng ta sánh ngay với Tiên Phật, và chúng ta một giờ, một khắc, có thể đạt được đến ngang hàng với Tiên Phật. Không nên nghĩ điều đó, nhưng mà chúng ta phải từ từ đi đến đâu nói đến đó, thực hiện được chỗ nào thì giải đáp đến chỗ đó, thì sau này chúng ta mới độ được những người mới tu, thì chúng ta đền ơn Bề Trên, người truyền pháp cũng như Thanh Điển của Trời Phật đã ban bố. Trong tâm tư của chúng ta đón nhận học triển về tu hành, thì chúng ta thực hiện được những điều đó là chúng ta mới thấy rõ rằng trong thâm tâm của chúng ta hiếu hoà và đền ơn mọi nơi mọi giới. Chúng ta không có ăn cơm mà không làm việc, chúng ta làm việc đời lẫn Đạo. Chúng ta không hoang phí một hột gạo, một hột Điển Ngọc của Trời ban cho chúng ta, là tình thâm quý báu của Đấng Cha Lành, Đấng Tạo Hoá đã ban cho chúng ta cơ hội để sống và trong cái sống đó, chúng ta sống trong ý nghĩa chứ không phải sống trong tham lam, sống trong cướp giựt. Chúng ta không bao giờ nghĩ những chuyện đó. Chúng ta sống trong sự thương yêu hoá giải cứu độ. Muốn cứu độ thiên hạ, thì phải biết cứu độ mình. **Muốn thương yêu thiên hạ thì phải biết thương yêu bản thể của mình.** Bản thể của các bạn bây giờ các bạn đang ngự trị trong vạn linh rõ ràng, nhưng mà các bạn không chịu dìu tiến cái bản thể này, cái phần Linh Điển của thể xác này. Nào ai có thể thay thế các bạn mà để dìu tiến. Cho nên ở thế gian có nhiều loại Tu, nhiều cách Tu. Có nhiều người mong được sự phò hộ, cầu xin Mẹ sanh Mẹ độ, vì yếu hèn quá họ mới cầu xin, cái đó không trách họ được. Rồi họ cầu xin quá thì những vị đó sẽ ngự trị trong thể xác của họ, rồi làm cho phần Hồn phải lệ

thuộc đời đời ở trong cảnh đau khổ, không chủ trương được, không phát triển được, không hoà tan với Đại Hồn được, ở trong cõi thấp thỏi, sống trong tâm tư yếu hèn khổ sở.

Cho nên chúng ta đây khác. Chúng ta đã muộn cái Pháp để sửa và khai triển đạt tới sự xứng đáng của tình thương của Đấng Cha Lành đã cho chúng ta được tự do phát triển, thì chúng ta phải tận dụng trong trật tự của thể xác này và hoà hợp với trật tự của Càn Khôn Vũ Trụ, thì lúc đó các bạn mới thấy rõ tội lỗi của chính mình, cái tội lỗi ngoan cố, chậm trễ. Ác cũng bất minh, mà Thiện cũng bất minh là ở chỗ đó, cho nên chúng ta Tu ở đây, rồi chúng ta mới rõ Thiện là gì, Ác là gì?

Con người ác là người đã sử dụng quyền năng của Thượng Đế ban cho nó, cái thể xác này là cái phương tiện để cho nó sống nhưng mà nó chẳng lo, nó lại hoang phí, nó xài phí, nó theo của cải, nó theo dâm dục, nó theo sự đề đầu thiên hạ, độc tài, rồi nó làm cho Tiểu Thiên Địa này phải sụp đổ, rồi một ngày kia nó chỉ thọ tội mà thôi. Còn phương pháp này là chúng ta phải cởi mở trở lại, **các bạn thực hiện Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, đều là khai thông và cởi mở,** và **hỗ trợ tối đa để cho mọi từng lớp được tiến hóa điều hoà,** tuỳ theo khả năng sẵn có. Bây giờ các bạn mới xứng đáng là con của Cha Trời, **hiểu được mình, biết yêu cái sẵn có của mình, mới ảnh hưởng người khác được.** Còn không biết khai thông sự sẵn có của mình, rồi nói tôi Tu Tâm, tôi hiền, nhưng mà Hiền ở chỗ nào? **Minh vi Thiện** mới là hiền **biết, sửa, tiến, người đó mới là hiền;** còn Thiện vi bất minh, người đó là tăm tối. Bất minh là đem sự tăm tối cho ngũ uẩn, ngũ tạng, rồi sanh ra buồn hận, lo âu, không thể giải thoát nổi. Đó là bạn ác hay là thiện?

Con người ác là ăn sự sáng suốt của cải của Trời Đất mà không chịu chuyển hoá cho vạn linh trong cơ tạng, mà chỉ một mình mình hưởng rồi đem sử dụng sai chiều hướng, rồi nói tôi là hiền, hiền ở chỗ

nào? Cái Tâm của các bạn nghĩ sai một chút, muốn giết người cái đó cũng là điều ác rồi, đừng nói là các bạn hành động. **Nghĩ sai cũng là ác.**

Cho nên chúng ta Tu ở đây, rồi nó điều hoà rồi chúng ta sáng suốt bộ đầu, đâu có nghĩ sai được, các bạn không nghĩ sai được. Bởi vì sáng suốt đem tới, thì các bạn chỉ hoà cảm, thăng tiến và hỗ trợ, chứ không có nghĩ chuyện độc tài áp chế, không có việc đó.

Cho nên các bạn hành đây, rồi lần lần các bạn chán việc này, đến chán việc kia, là các bạn thức giác rồi, trở về với căn bản rồi, đi tới và tập trung đầy đủ, Điểm Linh Quang phát triển ngay bộ đầu, thì mỗi mỗi việc gì xảy đến, các bạn thông cảm liền, ứng cảm liền. Hồi trước kia các bạn suy tư rất lâu, bây giờ khỏi, ứng cảm liền, hoá giải liền, mới đạt được sự thanh nhẹ, mới kêu là trở về thực chất sẵn có của mình. Còn nếu không, mà để lu bù như vậy, thì chỉ theo ngoại cảnh mà thôi. Người ta nói cái này tốt thì mình cũng nghe tốt, người ta nói cái kia xấu mình cũng nghe xấu, chưa biết nguyên căn của thực chất. Các bạn thanh tịnh rồi, các bạn thấy rõ ràng, thực chất rõ ràng của mọi vật chất. Mọi vật chất cũng có thực chất của nó, huống hồ gì Tâm Linh của chúng ta mà không có thực chất. Cái hoá chất cho chúng ta thấy rõ ràng thực chất của món nào, nguyên liệu nào thì nó có thực chất của nó rồi, món ăn nào cũng có thực chất của nó, một cọng rau cũng có thực chất của nó, hỏi chứ Linh Căn của các bạn, Linh Hồn của các bạn có thực chất hay Không? Mà thực chất của Linh Căn của các bạn là phần sáng suốt, sáng suốt đó vô cùng tận là phải có. Cọng rau, cây cỏ mà còn có thực chất, huống hồ gì Linh Hồn của con người không có thực chất. Tại sao các bạn còn dùng cái ý niệm mê muội sai lầm, rồi oán trách cái này cái kia cái nọ, rồi Tu không tiến?

Cho nên **chúng ta phải hành trì,** không phải một ngày một giờ mà đạt đâu. Chúng ta kêu là Tu hoài

trong chương trình, thì lúc đó chúng ta mới thấy đạt, mới thấy thanh nhẹ.

MẪU ÁI 22

Lỡ đời lỡ đạo cảm phiền
Vì tâm chưa tiến tạo duyên thế tình
Mong con tự sớm cảm minh
Tình Me vẫn chiếu chơn tình trong con

Qua cơn thử thách thì sự phiền muộn lại đến, bản chất sân si vẫn còn, vì nghiệp lực của gia cang vẫn che lấp sự sáng suốt sẵn có.

Lời Me năn nỉ dặn dò
Mong con thức giấc tạo đò mà đi
Hành trì liên tục chuyển ghi
Thành tâm phân giải con thì tiến lên

Sai một ly đi một dặm, hướng thượng hòa hợp với Trung Tâm Sinh Lực thì mới rõ sức mạnh của Thượng Đế đã và đang làm việc cho chúng sanh.

Nằm trong nguyên lý thực hành
Khai thông ngũ tạng tiến nhanh tiến hoài
Chơn ngôn thuyết lý lập đài
Giải thông muôn giới tiến hoài không ngừng

Tu thì phải hành, đạt được phần Thanh Điển thì phải biết xử dụng huyền năng sẵn có, phát tâm độ người lập hạnh hy sinh sống trong tiềm thức khai minh.

Càng tu càng rõ chơn tình
Hoà thanh hướng thượng càng minh lý Trời
Trong đời có đạo chuyển lời
Dạy cho hiền tiến sống đời minh tâm

Ý chí kiên trì dũng tiến, dày công hành giải thì ngoài ta lại có nhà thanh đẹp đưa Hồn nhập cung.

Lỡ Đời lỡ Đạo cảm phiền
Vì Tâm chưa tiến tạo duyên thế tình
Mong Con tự sớm cảm minh
Tình Me vẫn chiếu chớn Tình trong con.

Lỡ đời lỡ đạo cảm phiền

Các bạn tu nửả chừng rồi chán, rồi bỏ, đó là lỡ đời lỡ đạo. Đời cũng không xong, mà đạo cũng không xong, thì cảm thấy phiền phức.

Vì tâm chưa tiến tạo duyên thế tình

Cái tâm chúng ta chưa tiến, rồi tạo duyên. Tạo duyên là sợ gì? Sợ người này bỏ tôi, sợ người kia ghét tôi, đó là tôi tạo duyên thế tình. Cho nên tình thương của Mẹ

Mong con tự sớm cảm minh
Tình Me vẫn chiếu chớn tình trong con

Mong Con tự sớm cảm minh: Con phải biết rõ ràng mọi sự việc tình Me vẫn chiếu chớn tình trong con: Mẹ luôn luôn theo con, dìu dắt con, cho con có cơ hội để hiểu cái chớn tình sẵn có ở trong con. Qua cơn thử thách thì sự phiền muộn lại đến. Bản chất sân si vẫn còn vì nghiệp lực của gia cang, vẫn che lấp sự sáng suốt sẵn có. Đó, cái nghiệp lực của gia cang mình đã tạo, cái nghiệp lực tự tiền kiếp bây giờ nó hiện ra trong cái gia đình, như các bạn thấy, cưới vợ sanh con, thì các bạn phải gánh lấy cái nghiệp đó, và phải thực hiện trong sự chấp nhận để tiến giải, mới thấy có sự sáng suốt, không nên than thở, rồi đâm ra ngộ nhận, tạo lập sự tăm tối cho chính mình, chậm tiến, thì rất oan uổng cho phần hồn tương lai.

Lời Me năn nỉ dặn dò
Mong con thức giấc tạo đò mà đi

Hành trì liên tục chuyển ghi
Thành tâm phân giải con thì tiến lên.

Lời Me năn nỉ dặn dò

Mẹ luôn luôn chiều chuộng con và dặn dò con.

Mong con thức giác tạo đò mà đi

Phải thức giác, khi con thức giác rồi, con sẽ thấy rõ. Con thấy rõ con rồi thì thấy rõ tất cả những hành động sai trái của con nhiều hơn, luôn luôn ở trong con, con phải giải tỏa cái đó, thì con tạo được đò mà đi. Còn nếu mà con còn biện hộ và cố chấp thì luôn luôn con không cơ cơ hội tiến hóa.

Hành trì liên tục chuyển ghi

Phải hành trì luôn luôn, liên tục tu sửa sự sai lầm.

Thành tâm phân giải con thì tiến lên

Phải thành tâm phân giải mọi sự việc rõ rệt thì con mới được tiến lên. Mình trở về quê xưa chốn cũ, mục đích rõ ràng, hoạch định rõ ràng. Chúng ta phải tiến đi lên. Các bạn tu nhắm con mắt, mê, nó rút bộ đầu, đó là các bạn đi lên rồi, nhưng mà từng số ở bên trên phải tuỳ nơi cơ duyên hỗ trợ, và tuỳ nơi tánh chất động loạn trong cơ tạng này. Sửa tiến được một phần nào thì nó được thanh nhẹ thêm mà chừa chịu sửa tiến, nó là nặng trược, nó lại lôi cuốn trở lộn lại. Chứ đừng xưng danh: Tôi tu rồi tôi thoát, tôi Tu mà tôi không chịu sửa trong ngũ tạng, cái sự tham dâm này vẫn còn, thì nó rút, nó kéo trở lộn lại, chứ không bao giờ tiến được.

Chúng ta phải kiểm điểm từ chút, chúng ta có cơ hội, cái pháp này đã ghi rõ, kiểm điểm, kiểm điểm, kiểm điểm hành trì, hành trì, hành trì, mới tiến tới.

Sai một ly thì đi một dặm. Hướng thượng hoà hợp với Trung Tâm Sinh Lực, thì mới rõ sức mạnh của Thượng Đế đã và đang làm việc cho chúng sanh. Chúng ta hướng về Trung Tim Bộ Đầu, rồi hòa hợp với Trung Tâm Sinh Lực của Càn Khôn Vũ trụ mới thấy rõ Thượng Đế đã và đang làm việc cho chúng sanh. Chúng ta đang hướng đấy, nhưng mà chúng ta không hòa hợp với cái hướng thì làm sao chúng ta đạt cái đời đời được? Chúng ta chỉ tạo ra cái Khổ ở thế gian mà thôi, rồi đâm ra buồn phiền chuyện này chuyện kia chuyện nọ.

Nằm trong nguyên lý thực hành
Khai thông ngũ tạng tiến nhanh tiến hoài
Chơn ngôn thuyết lý lập Đài
Giải thông muôn giới tiến hoài không ngưng.

Nằm trong nguyên lý thực hành

Rốt cuộc cũng **phải thực hành mới đi đến.** Trời đã thực hành, Phật đã thực hành, vạn linh đã thực hành mới thành Càn Khôn Vũ Trụ. Nếu chúng ta không thực hành thì làm sao thành đạt? Chúng ta ỷ lại hoài làm sao thành đạt? Trách móc hoài làm sao thành đạt?

Khai thông ngũ tạng tiến nhanh tiến hoài

Chúng ta làm cho ngũ tạng càng ngày càng nhẹ, càng minh cảm thì nó sẽ càng tiến nhanh hơn, và sẽ được tiến hoài hoài. Còn nếu không thì chúng ta sẽ bị giam hãm ở một nơi và sẽ không phát triển được.

Chơn ngôn thuyết lý lập đài
Giải thông muôn giới tiến hoài không ngưng

Chơn ngôn thuyết lý lập đài

Chúng ta phải lấy sự thật chúng ta thuyết ra. Khi lấy chơn ngôn thuyết lý thì tự nhiên chúng ta lập đài tiến hoá trong chơn lý rõ ràng.

Giải thông muôn giới tiến hoài không ngưng

Muôn giới hợp tác trong cơ tạng của chúng ta đều được giải thông, và tiến hoài không ngưng: C à n g ngày càng sáng suốt thêm vì sự thành thật, vì sự chấp nhận, kiên trì Thiện Giác. Tu thì phải hành, đạt được phần Thanh Điển thì phải biết xử dụng huyền năng sẵn có. Phát tâm độ người lập hạnh Hy sinh, sống trong tiềm thức khai minh, thì chúng ta Tu càng ngày độ người, cảm giác sung sướng, thì thâm tâm chúng ta càng ngày càng mở. Cái tiềm thức càng ngày càng mở, càng minh, càng thấy rõ Bề Trên đã độ chúng ta, chúng ta độ người là đúng. Chúng ta thay bàn tay của Thượng Đế để làm việc cho thế gian, mà thế gian này là Thiên Đàng, chớ không phải thế gian không, vì nhân sinh không thấy. Nếu chúng ta thanh tịnh, thấy cảnh tươi đẹp, và sự sắp đặt khôn khéo của Thượng Đế đã ban rải nơi nơi và diu tiến nơi nơi, không giờ phút khắc nào ngưng trệ được.

Càng tu càng rõ chơn tình
Hoà thanh hướng thượng càng minh lý Trời
Trong đời có đạo chuyển lời
Dạy cho hiền tiến sống đời minh tâm.

Càng tu càng rõ chơn tình

Càng tu càng thấy rõ sự chơn thật, tình cảm của Thượng Đế đã ban bố luân lưu trong tế bào của chúng ta từ giây phút khắc.

Hoà thanh hướng thượng càng minh lý Trời

Chúng ta hoà thanh, chúng ta hướng thượng, càng minh lý Trời. Rõ ràng Ông Trời đã làm việc, chứ không phải người phàm, người thế gian không làm được. Cho nên chúng ta mới hướng Thượng, hướng về lý của Trời ban là đường của Ngài sắp đặt thì chúng ta chung sống trong một Đại Gia Đình cả Càn Khôn Vũ Trụ, thương yêu vô cùng, mến cảm.

Trong đời có đạo chuyển lời
Dạy cho hiền tiến sống đời minh tâm.

Trong đời có đạo chuyển lời

Ở trong đời có đạo rõ ràng, chúng ta mang đây sống Đời, nhưng mà các bạn có tâm linh các bạn mới sống, mà tâm linh đó là Đạo. Càng vun bồi càng sáng suốt, thì đó chúng ta mới chuyển lời.

Dạy cho hiền tiến sống đời minh tâm

Dạy cho những người ở thế gian càng ngày càng tiến, sống trong Đời minh Tâm. Biết Tâm ở đâu và phát triển tới mức nào? Cứu độ là gì? Phá hoại là gì? Chúng ta trong sáng suốt, **ý chí kiên trì dũng tiến,** dày công hành giải thì ngoài ta lại có nhà thanh đẹp đưa Hồn nhập cung. Ngoài ta đây, chúng ta tu, chúng ta phát triển đi lên thì cái phần điển đó mới đi lên, sáng suốt, rồi nó có nơi trú ngụ. Các bạn từ ở bên trên xuống thế gian, và trước khi xuống, thì cũng phải có nơi trú ngụ chứ! có nhà thanh đẹp, chúng ta bây giờ chịu trở về, chịu sửa thì căn nhà đó mới thanh đẹp, cởi mở, nó sẽ sáng suốt hơn. Chúng ta đi lên, ở từng số nào cũng có nơi trú ngụ, lại có nhà thanh đẹp, lúc đó mới đưa Hồn nhập cung. À! chúng ta trở về nguyên căn Nguồn Cội, lúc đó chúng ta cảm thấy sung sướng là được trở về nơi sẵn có của chúng ta, chúng ta đã bỏ phế vì sự ngỗ nghịch mà xuống thế gian để học, học thêm và phát triển thêm.

Cho nên ở thế gian chúng ta cũng lý luận, cũng thấy rõ ràng, phân tách gia đình, Mẹ con, nuôi từ nhỏ tới lớn, Mẹ đâu có muốn rời con. Con một ngày nào đợ thì tự nó xa, nó tách rời ra, nó có sự sống, nó tưởng là nó có thể làm cho nó sống được đời đời cho nên nó tách rời Cha Mẹ, tách rời tình thương. Đó, cũng như chúng ta đã tách rời Thượng Đế xuống thế gian, rồi chúng ta mê muội chúng ta quên, không chịu trở về, tưởng là mình đủ khả năng rồi, thấy sự sống ở xung quanh chẳng ai phê bình

mình, nhưng mà sự thanh nhẹ ở bên trên chúng ta chưa đạt được, thành ra chúng ta đâu có về được.

Cho nên các bạn tu ở đây, tại sao tôi cứ nhắn nhủ các bạn về Thanh Điển, và kêu các bạn phải hoá giải trược ô của nội tâm nội tạng để hướng thượng và hứng lấy sự thanh nhẹ, và nhờ sự thanh nhẹ là con đường dẫn tiến phần Hồn, mở đàng trở về Nguồn Cội. Chúng ta xuống đây, chúng ta bỏ phế rồi, nghịch lại với Trời, rồi chúng ta sợ chết, tham sanh úy tử. "Thuận Thiên giả tồn, mà nghịch Thiên giả vong", chống Cha Mẹ rồi bây giờ sợ chết, ai cũng sợ chết hết. Thấy rõ bản tánh chống Cha Mẹ, chống Thượng Đế rồ ràng. Tham sanh úy tử, tham sống sợ chết. Rồi bây giờ chúng ta hoà hợp đi lên, chúng ta biết được con đường sống đời đời rồi, đâu có sợ nữa.

Cho nên người hành đạo không ngán chuyện chết, không ngán chuyện bị chém giết. Đã có những gương lành, tôi thường lập đi lập lại: Jésus Chirst đã bị đóng đinh, nhưng mà Ngài đâu có ngán, bởi vì Ngài có đường trở về chắc chắn một trăm phần trăm, không có bị sai chạy. Đức Thích Ca cũng hành trọng Khổ. Tại sao Ngài đem thân tới chỗ nguy hiểm tự sát như thế đó, vì Ngài đã rõ rồi một trăm một ngàn phần ngàn, Ngài có nơi an nghỉ thanh thản, cho nên Ngài mới Tu, Ngài mới trì chí thực hiện để đạt pháp. Bây giờ các bạn thế nào? Chúng ta hiểu rõ rồi, chúng ta thế nào, chúng ta phải hành, chúng ta phải hành trì, chúng ta phải kiên trì thực hiện để tiến tới sự sáng suốt. Không quên những vị đã ban cho chúng ta bằng hành động, cộng với lời nói thương yêu, dìu dắt, cảm động lòng chúng ta, chiếu rọi tâm can của chúng ta, cho chúng ta thức giác lấy sự tăm tối của chính mình, mà hướng thượng để cứu khổ ban vui cho bản thân của mình, nhiên hậu mới ảnh hưởng người khác, thì chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Ngoài sự hành trì, tôi thấy các bạn có lý luận bao nhiêu cũng không được.

Cho nên chúng ta tìm một phương thức rõ rệt, cái cách thực hành hằng đêm của các bạn, phải thực hành bằng cách nào? Chơn thật hành bằng cách nào? Soi Hồn bằng cách nào? Sau cái Soi Hồn, kết quả đạt được cái gì? Mình chứng nghiệm rõ rệt, nên nói ra. Rồi chúng ta Pháp Luân, trước khi chưa Pháp Luân thế nào, bây giờ Pháp Luân cảm thấy thế nào, cũng nói sự thật ra. Rồi Thiền Định, trước kia không ngồi được lâu, bây giờ ngồi được lâu, cảm thấy tâm trí chúng ta được thay đổi một phần nào, cơ tạng chúng ta được thanh nhẹ bằng cách nào, cũng đem ra trình bày lẫn nhau, anh em chị em nghiên cứu lẫn nhau, nên như vậy, như vậy. Có người hành thì thấy như vậy, có người hành thì thấy như vậy, thì chúng ta đem ra bàn luận, để xem xét. Mỗi căn nguyên khác nhau, nó không giống nhau. Tại sao nó khác chỗ nào? là người tiền kiếp có tu, và tu nhiều kiếp, hay là tu một kiếp, mới bắt đầu tiến hoá lên đây để tu thêm đến cõi Tiên bên trên, thì nó thấy khác, mà người đã tu nhiều kiếp thì nó thấy khác. Cho nên mỗi người đều khác nhau, mà sự phát triển nó khác nhau. Có người không phải tu nhiều năm, người ta tu một tháng cũng thấy được ánh sáng rồi. Đó, là nó đã tu nhiều năm rồi, tiền kiếp họ đã tu rồi, dày công, bây giờ họ ngộ đạo, sửa một chút thì họ thấy. Cho nên mỗi người phải riêng biệt.

Cho nên tôi nói các bạn tu cái pháp này là pháp của bạn. Các bạn hành trì rồi các bạn sẽ thấy, mỗi người một sự khác nhau, luôn luôn giữ cái tâm tư như vậy để hành triển, bởi vì chúng ta đã qua được giới đó, thì chúng ta sẽ qua giới này. Mỗi giới nó khác nhau, mà trong thâm tâm, chúng ta cứ giữ bình thản như vậy thì các bạn ngộ đạo mấy hồi. Đó là các bạn hành trong trật tự, tu trong trật tự thì nó không có lộn xộn, còn cái chuyện các bạn chưa đạt, muốn cướp cái quyền của người khác sao được? Muốn giống người kia sao được? Mỗi người có trình độ khác nhau, cái kỳ công khác nhau, và sự dũng tiến khác nhau. Cho nên từ ngàn xưa để lại, Phật Thích Ca đã thành công, rồi người

ta ca tụng Phật Thích Ca đủ thứ hết trọi, nhưng mà rốt cuộc rồi bây giờ có ai giống Đức Phật Thích Ca không? Vì sự ca tụng quá trớn, nhưng mà con người rờ mớ không tới. Còn đàng này, chúng ta không! tu có Điền, tôi đã nói rằng Tu, Trung Tim Bộ Đầu các bạn Điền rút. Bây giờ có nhiều người đã chứng minh có Điền rút rồi đó, mà phải có sự thật vậy, rồi chúng ta sẽ hành triển, rồi chúng ta nhắm mắt, chúng ta thấy sáng thêm, rồi lúc đó chúng ta nói thêm. Chứ còn ca tụng việc đó, rồi vẽ thêm, rồi nói lung tung, nói cho dữ, rốt cuộc đâu có đạt được. Có người nào giống ông Thích Ca không? Vì họ vẽ cái tranh đó, và ca tụng cái tranh đó, đem nói cái sáng suốt đó quá nhiều, mà nhân sinh làm không được rồi trở nên thối chí.

Cho nên chúng ta ở đây không! Hành tới đâu, nói tới đó, trau dồi sửa đổi để tiến hoá, rồi chúng ta sẽ thấy cái linh nghiệm của Vô Vi giáo huấn chúng ta bằng cách nào, đưa chúng ta đi từ bước một, và đi tới sự sáng suốt, trong thật sự, không có sự mờ ảo, hành trì để tiến. Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc là ở chỗ đó.

Cho nên các bạn phải nghiên cứu trong thực hành, rồi mình đem lời lẽ chơn thật, mình bàn bạc chuyện Tu-hành. Mình không nên ca tụng quá trớn, rồi đâm ra thất vọng, phải ở trong thực chất mà nói, có một nói một, có hai nói hai không nên nói quá trớn, rồi đâm ra sợ sệt. À! bởi vì mình đã quyết tâm không gạt thiên hạ, tại sao mình lại nói bậy làm chi? Mình phải có cơ hội, có anh chị em nầy kia kia nọ, đồng tu để chúng ta bàn bạc, chúng ta chấp nhận sự phê bình để nghiên cứu trong chu trình tiến hoá. Đó là chúng ta học thêm, mà học trong vững chắc, chứ không phải học trong lối thôi, không phải học trong sự văn hoa của người nầy, người kia, người nọ, rồi không nói cái sự thật. Chúng ta phải nói sự thật của chúng ta, đã tự kiểm rõ rệt, tự tiến rõ rệt, như thế đó mới là chơn thật trong sự trao đổi. Chúng ta trao đổi

lẫn nhau, giữa con người và con người, và đối đãi lẫn nhau trong tình chơn thật huynh đệ mới thực hiện Tình Thương và Đạo Đức được.

Cho nên các bạn không nên sợ mắc cở, không nên sợ buồn phiền, mà bây giờ tôi phát tâm nói vậy, anh phê bình, chị phê bình, chị chửi tôi cũng nghe để tôi nghiên cứu rồi tôi tiến, vì tôi đang học. Một hành động nào cũng giáo dục cho tôi tiến hoá, một cử động nào cũng đánh thức Tâm Hồn của tôi, cho nên tôi rất quý bất cứ từ đâu đưa đến, cái lời nói ra đây là tôi ý thức rằng Đấng Cha Lành cho tôi sự sáng suốt để tôi nói, nhưng mà tôi chỉ sáng suốt tới đó thôi, tôi cần sự sáng suốt nhiều hơn, để cho tôi tự giác và tự tiến. Được vun bồi sự sáng suốt sẵn có cũng nhờ các bạn, nhờ những câu hỏi của những người mới tu, những sự thắc mắc của những người bước vào để nghiên cứu cùng với chúng tôi, thì chúng tôi mới học hỏi được. Chẳng ai hỏi, chẳng ai động tới tôi, làm sao tôi học được?

Cho nên các bạn nên cố gắng thực hiện những gì tôi nói. Tôi đã nói nhiều năm rồi nhưng mà tôi thấy nhiều người nói quá trớn, và tôi cũng nhắc trong băng hăng tuần để mọi người tự hiểu tự giác. Rồi trong lúc chúng ta thuyết Pháp, chúng ta cứ thả lỏng bộ đầu, luông Điển sẽ nói và sẽ chuyển cho chúng ta thấy rồi chúng ta giữ đó chúng ta học. Không nên nói ta đây là cao siêu hơn người khác, đừng nói câu đó. Các bạn mà nói câu đó, tự nhiên các bạn tự phạt lấy các bạn liền rồi thoái bộ. Các bạn phải từ từ, ôn tồn học tiến, hành trì tự giải, đem lời chơn thật ra khuyên giải mọi người thì các bạn tiến rất dễ dãi. Tôi dám bảo đảm một trăm phần trăm các bạn làm như vậy thì các bạn sẽ tiến, không có gì khó khăn hết.

Cảm ơn các bạn.

PHỤ ÁI 23

Địa cầu thay đổi nơi nơi động
Chuyển hóa tâm linh tự tiến tòng
Thanh trược khai vòng sinh tự triển
Khai thông trí tuệ đạt chơn không.

Chơn không sáng suốt triển vòng
Tâm linh đón nhận qui tòng thiên cơ
Chẳng còn vọng động ước mơ
Tự khai tự triển hợp giờ cảm giao
Hòa đồng muôn sắc muôn màu
Qui nguyên muôn mối đáp tàu về quê
Cảnh đời tạm sống chán chê
Sanh trụ hoại diệt chẳng mê làm gì
Thanh bình phẳng lặng một khi
Chơn tâm ngộ pháp tiến ghi đời đời
Chẳng còn loạn động xa rời
Hư không đại định đạt nơi qui hồn
Sống trong sáng suốt ôn tồn
Nơi nào cũng tiến cũng đồn trí tâm
Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Cha không buông bỏ chơn tâm của hồn
Thế gian mê muội chẳng tồn
Kéo lôi học hỏi tạo cồn cảm giao
Tu thời thức giác hiểu cao
Bước vào thanh tịnh trước sau dung hòa
Thực hành chơn giải thật thà
Vui hoà hiếu thảo qủi ma chẳng còn.

Montreal, ngày 14-06-80

PHỤ ÁI 23

Địa cầu thay đổi nơi nơi động:

Cái địa cầu mà chúng ta đang trú ngụ hiện tại đây bắt đầu thay đổi. Hằng ngày nơi nơi đều động. Quốc gia nào trên thế giới cũng bị động. Tâm linh

của con người cũng động, biến chuyển thay đổi:

1. Theo đối vật chất
2. Hướng về tâm linh tiến triển

thì luôn luôn là động.

Chuyển hóa tâm linh tự tiến tòng:

Làm những cuộc thay đổi, giải nghiệp có, thọ nghiệp có rồi tâm linh tự tiến tòng. Tự mình sống trong cảnh lặn hụp ở thế gian và tự tiến, tự tầm và tự khai đó thôi.

Thanh trược khai vòng sinh tự triển:

Thanh và trược khai vòng phải chuyển luôn luôn. Thanh cũng chuyển mà trược cũng phải chuyển, luân chuyển khai vòng sinh tự triển, lúc đó còn sống là còn tự phát triển, còn tự phấn đấu.

Khai thông trí tuệ đạt chơn không:

Lúc đó đi tới cái sự tự triển rồi thì khai thông trí tuệ đạt chơn không. Đi tới cái không không làm chánh mà tiến hóa, không còn vá víu nơi vật chất nữa. Bây giờ hiện tại chúng ta thấy rõ vật chất đang thi đua, đang tiến triển. Có một chút thôi nhưng mà chuyển động cả càn khôn vũ trụ. Phần tâm linh nhiều khi bị át bởi vật chất. Vật chất thì tiến triển mà tâm linh thì thụt lùi. Vì sao? Theo vật chất, chạy theo tiền của đâm ra giết chóc mờ ám làm cho tâm trạng tối tăm không lối thoát rồi nó chuyển động luôn luôn. Các nơi đều chuyển và làm cho tâm linh càng ngày càng được phát triển sau cơn đau khổ. Chúng ta thấy rõ cả thế giới đều chấn động, đòi hỏi đủ thứ, có vật chất thì đòi hỏi vật chất. Người hiểu tâm linh thì càng cố gắng tu để tiến triển, phát triển trở về nguồn cội.

Chơn không sáng suốt triển vòng
Tâm linh đón nhận qui tòng Thiên cơ

Chơn không thì luôn luôn lúc nào cũng sáng suốt sự chánh chơn và giữ sự không động, không tham lam thì chúng ta đi tới sáng suốt triển vòng. Cứ lên mãi, lên mãi.

Tâm linh đón nhận qui tòng Thiên cơ:

Lúc đó tâm linh đón nhận, chấp nhận cái hoàn cảnh hiện hữu, biết đó là bài học và biết đường lối của Bề Trên an bài để dẫn tiến tâm linh đi tới bến giác. Cho nên người tu mà ý thức được là chúng ta đến đây học hỏi trong chu trình tiến hóa thì người đó luôn luôn chấp nhận vì bất cứ hoàn cảnh nào cũng đều nằm trong mức tiến bất cứ giờ phút nào cũng ở trong tiến trình hành hướng rõ rệt.

Chẳng còn vọng động ước mơ
Tự khai tự triển hợp giờ cảm giao

Không còn vọng động, không còn sự ước mơ, ảo ảnh nữa.

Tự khai tự triển hợp giờ cảm giao: Tự khai tự phát triển hợp cái thì giờ cảm giao từ hư không chuyển hoá xuống và từ ở dưới này mình đi lên kịp thời.

Hoà đồng muôn sắc muôn màu
Qui nguyên một mối đáp tàu về quê

Đó, chúng ta thiền càng ngày càng giác càng mở thì nó hoà đồng muôn sắc muôn màu. Mình thấy tất cả đều có một mà thôi. Hư không là chánh đáng nhưng mà nó biến chuyển thành muôn sắc muôn màu.

Qui nguyên một mối đáp tàu về quê: Lúc đó chúng ta chỉ giữ hư không có một mối thôi thì chúng ta có thể nhờ thanh điển đó trợ tiến để chúng ta về quê xưa chốn cũ nguồn cội.

Cảnh đời tạm sống chán chê
Sanh trụ hoại diệt chẳng mê làm gì

Cảnh đời tạm sống chán chê: Mọi người chúng ta thấy rõ rồi trong cái định luật sanh, lão, bệnh, tử mọi người không có từ chối được. Thấy cái cảnh tạm chưa? Cầu xin gì cũng phải rời khỏi ra đi.

Sanh trụ hoại diệt chẳng mê làm gì. Có sanh, trụ rồi hoại diệt, Hư càng ngày càng hư, càng tiêu diệt hơn. Chẳng mê làm gì, không còn mê và không còn ca tụng cái việc đó để làm gì nữa. Chúng ta quên nó đi rồi chúng ta mới trở về tâm linh sáng suốt, trở về cảnh đời đời. Thấy chúng ta đang học và đang tiến rỗ ràng. Nhờ cảnh đau khổ này chúng ta mới có tiến hóa, mượn đời mới qua đạo rỗ ràng cho nên chúng ta luôn luôn tu trong đời đạo và thương yêu cảm mến để học hỏi và tiến hoá.

Thanh bình phẳng lặng một khi
Chơn tâm ngộ pháp tiến ghi đời đời

Thanh bình phẳng lặng một khi: Chúng ta tu một ngày nào đó tâm chúng ta nó thanh bình phẳng lặng rồi thì cái chơn tâm ngộ pháp tiến ghi đời đời. Lúc đó, chúng ta mới thấy cái chơn tâm của chính chúng ta. Hồi nào tới giờ cứ dụng tâm, dụng tâm nhưng mà không biết chơn tâm ở đâu, chỉ thanh điển hoà đồng càn khôn vũ trụ mới thấy rỗ chơn tâm. Lúc đó mới ngộ pháp, tiến ghi đời đời. Lúc đó chúng ta cứ giữ cái giềng mối đó đi tới liên tu bất tận và đi tới mãi mãi.

Chẳng còn loạn động xa rời
Hư không đại định đạt nơi qui Hồn

Không còn loạn động xa rời: Không còn bày ra những chuyện rắc rối cho chính mình. Không còn sân si, không còn chấp, không còn mê nữa. Chấp mê đều là loạn động. Mình tiến về hư không đại định thì đạt nơi qui hồn, tiến thẳng về cái hư không đại định thì đạt nơi qui hồn. Hỏi chứ bây giờ tôi đang lộn xộn, hoàn cảnh như thế này, vợ con như vầy mà làm sao, chừng nào tôi mới tới đại định được. Nếu tôi

chịu học, nếu tôi chịu học ở trong hoàn cảnh này, tôi chấp nhận tôi học bài và tôi trả bài, tôi thấy rõ là tôi bất diệt. Tôi có phần hồn thiếu sáng suốt, tôi mới rơi vào trong điểm này, trong hoàn cảnh này để học. Tôi ráng học, tôi ráng chấp nhận thì tôi mới thấy tôi tiến, mà tôi tiến tới đâu? Tiến tới hư không. Tôi phải buông bỏ tất cả những cái nghiệp chướng tại thế do khẩu nghiệp, do ý nghiệp của tôi tạo ra, bây giờ tôi dẹp hết, lấy cái thanh tịnh làm đích thì tôi mới phối hợp hoà cảm với hư không đại định đó tôi mới đạt tới nơi qui hồn trở về quê xưa chốn cũ được.

Sống trong sáng suốt ôn tồn
Nơi nào cũng tiến cũng dồn trí tâm

Chúng ta sống trong sự sáng suốt ôn tồn hoà nhã tiến triển.

Nơi nào cũng tiến cũng dồn trí tâm: Nơi nào chúng ta thấy sống một cách nào cũng là sự tinh vi của Trời Đất sắp đặt chứ không có một con người nào có thể đạt được sự tinh vi mực mẹo đó để chúng ta học rồi chúng ta tiến. Ở chỗ nào chúng ta cũng nhờ hoàn cảnh đơ dồn trí tâm để thăng tiến.

Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Cha không buông bỏ chơn tâm của Hồn

Lý Trời siêu diệu thậm thâm: Khi các bạn ngồi thanh tịnh rồi các bạn thấy muôn loài vạn vật đều sanh bởi Trời, bởi Đấng Tạo Hóa thì các bạn càng tìm thấy thì càng hiểu rõ sự siêu diệu thậm thâm trong bạn. Chính bạn có một khối óc tinh vi để sống. Bạn có một giây phút thanh tịnh để cảm mến Trời Đất. Rồi càng phát triển nữa thì các bạn mới thấy rõ sự siêu diệu thậm thâm trong trí óc của các bạn nó phát triển vô cùng không bị giới hạn bởi tiếng nói, bởi mắt thấy, bởi tai nghe, bởi mũi ngửi. Không bị giới hạn nhưng mà ý chí của các bạn cứ tìm mãi, tìm mãi trong thanh tịnh thì các bạn thấy sự siêu diệu thậm thâm rõ ràng.

Cha không buông bỏ chơn tâm của hồn: Đó Bề Trên đâu có bỏ hồn và chơn tâm của hồn là sự sáng suốt của hồn được phát khởi và tìm hiểu sự đời đời thì Bề Trên không bao giờ bỏ trừ khi cái hồn mê muội và tạo cái tâm ra, thành ra ma qủi động loạn hướng hạ thì tự nó diệt nó mà thôi chớ Bề Trên không bao giờ bỏ.

Cho nên Bề Trên luôn luôn mở sẵn con đường cho phần hồn của chúng ta tiến triển tới vô cùng tận. Nếu ngài đóng cửa làm sao chúng ta có cơ hội tiến vô cùng tận mà muốn tiến tới vô cùng tận thì vô cùng đau khổ, vô cùng rắc rối, chúng ta phải chấp nhận học để tiến. Sau một chuyện rắc rối sau một cơn đau khổ trong cuộc đời của các bạn, các bạn thấy có kết quả. Các bạn thấy sung sướng đã giải quyết được, làm cho các bạn sáng suốt thêm, thương yêu thêm, cởi mở thêm. Đó đều là những người đã vượt qua những cảnh thử thách đau khổ trong chu trình tiến triển của phần hồn mà thôi.

Thế gian mê muội chẳng tồn
Kéo lôi học hỏi tạo cồn cảm giao

Thế gian mê muội, để cho người ta mê, thích. Chẳng tồn, nhưng mà không có bền. Chúng ta ý thức trước rồi rỡ ràng rồi càng ngày càng lớn tuổi càng thấy không có chuyện bền.

Kéo lôi học hỏi tạo cồn cảm giao: Chỉ học hỏi chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ. Tiền bạc, vợ chồng, gia đình chỉ tạo cồn cảm giao để người này biết người kia, người kia biết người nọ để thực hiện một phần sáng suốt yêu thương mà thôi chứ còn không có đưa cái phần hồn tiến hóa mạnh bằng những người chịu tu. Tu là cương quyết sửa mình mượn đời qua đạo rỏ ràng.

Tu thời thức giác hiểu cao
Bước vào thanh tịnh trước sau dung hòa

Chúng ta tu, chúng ta thức giác, chúng ta hiểu cao, hiểu càng ngày càng xa hơn, hiểu cái nguồn cội của chúng ta không phải là cái chuyện nhỏ hẹp ở trong tầm mắt của chúng ta thấy, ở trong lỗ tai chút xíu chúng ta nghe. Chúng ta tiến càng ngày có thể vượt qua khỏi những cái trình độ đó, những nơi đó và chúng ta đi thẳng lên trên vô cùng tận mới thấy rằng cao nhẹ hơn.

Bước vào thanh tịnh trước sau dung hòa. Khi mà chúng ta trở về thanh tịnh rồi thì trước sau nó dung hòa, nó vui vẻ chứ không có gì. Nếu mà chúng ta không thanh tịnh thì chúng ta thấy chúng ta đau khổ, chúng ta bận rộn, chúng ta so đo từ li từ tí, gây sự bận tâm cho chính mình, còn chúng ta bước vào thanh tịnh rồi thì trước sau dung hòa, không có gì mà đáng lo, không có gì đáng nghĩ. Chỉ lo hành trì sáng suốt, thanh nhẹ mới thấy mình sống trong cái tâm khảm. Sống đời đời mới thấy cái huyền diệu của càn khôn vũ trụ, mới thấy sự thanh tịnh là mạnh nhất cả càn khôn vũ trụ. Nếu các bạn thiếu thanh tịnh thì các bạn thuộc về yếu hèn chớ không phải làm ào ào đó là mạnh đâu, xách súng chỉ người ta đó là mạnh đâu, không! Nếu xách súng chỉ người ta được thì các bạn trước kia đi lính này, kia, chỉ huy, các bạn đã làm được Phật rồi, không phải mạnh!.

Bây giờ các bạn mới nhìn nhận rằng đại hùng, đại lực, đại từ bi là một vị tu thành Phật, thanh tịnh, sáng suốt. Không tham sanh, uý tử, chỉ lo tiến triển học hỏi để về với sự sáng suốt của chính mình mà thôi.

Thực hành chơn giải thật thà
Vui hòa hiếu thảo qủi ma chẳng còn

Lúc đó chỉ có thực hành chơn giải thật thà. Thấy rõ ràng mọi sự việc rốt cuộc rồi phải trở về hư không tiến triển.

Vui hòa hiếu thảo qủi ma chẳng còn: Vui vẻ, hiếu

thảo, biết cha, biết mẹ, biết Trời, biết Đất. Lúc đó đâu có còn ma qủi nữa. Tại sao không còn ma qủi nữa? bởi vì cái sự kiến thức của chúng ta càng ngày càng nới rộng và phát triển tới vô cùng sáng suốt thì đâu còn ma qủi. Tại sao lại ma qủi? Nó ở đâu có? Cũng lòng chúng ta mà ra vì chúng ta sống trong sự eo hẹp, sân si, giận hờn, ghen ghét. Đó là cái bản tánh ma qủi đó bạn ơi. Nếu mà các bạn vun bồi cái bản tánh ghen ghét đó là ma qủi chứ không có gì. Chậm lụt, sân si rồi nghĩ chuyện hại người để cho nó được nhưng mà rốt cuộc nó cũng chẳng được. Đó, trong sai lầm như người ngồi ghế ba chân rồi tế cái đụi, lật lúc nào không hay cũng la um sùm nói: "Ta đây nầy, kia, kia, nọ". Đó là ma qủi. Sân si, giành giựt tạo ra cái sự đau khổ cho chính mình mà thôi không hiểu được sự huyền năng sẵn có của chính mình và sự phát triển vô cùng tận ở tương lai, lúc đó mới thấy hạnh phúc.

Chỉ có người tu mới thấy rõ, người chỉ hành khổ, người sống trong khổ tựa trong chơn lý để dẫn dắt mình. Các bạn thấy chơn lý là gì, không thể rờ mó được, không bao giờ ai tiêu diệt nó được vì nó là đời đời sáng suốt. Nó cho chúng ta có cơ hội dựa nương để tiến hoá nhưng mà chúng ta không hiểu, chúng ta bám víu vào vật chất. Chúng ta bám víu vào những sự nặng trược rồi gây ra nghiệp quả, đau khổ, chết không yên mà sống cũng không vui. Dù tạo ra được cái cơ nghiệp đồ sộ tại thế nhưng mà cơ nghiệp đó không bền. Chính người đã tạo và người đã ý thức.

Bây giờ các bạn có mạnh, các bạn xài bom khinh khí, bom nguyên tử đi nữa, liệng cái đùng thiên hạ chết hết nhưng mà rốt cuộc ai đau khổ? rốt cuộc còn bạn ở đó rồi bạn cũng phải đảo điên. Bạn thấy bạn là bất chánh, bạn làm việc không đúng, bạn gây nhưng sự đau khổ cho mọi người thì ai đau khổ hơn là người biết mình đã gây sự đau khổ cho người khác.

Cho nên, chúng ta cứng vậy, chúng ta tu nhiều khi ở gia đình xảy ra những sự lộn xộn giữa gia đình, vợ con, chúng ta có cái ý nghĩ bất chánh để đối phó với cái tình cảnh hiện tại thì người nào đau khổ? Cái người mà đã tạo ra một cái mưu mô ám hại người khác, người đó đau khổ hơn người bị ám hại vì người bị ám hại không có tâm, không nghĩ tới cái chuyện ám hại người ta thì nó đâu có đau khổ mà người mưu mô đó là người đau khổ nhứt. Cho nên, các bạn nhiều khi học hỏi, tiến tới chuyên môn đủ thứ, sáng suốt hơn một người nghèo khổ nhưng mà tương đối người nghèo khổ kia lại ít ác hơn. Cái sự suy tư ác độc của những người đã ăn học được một phần sáng suốt đấu kín ở trong đó và hành động bất chánh, vụ lợi cho chính mình, quên tất cả những gì hữu ích cho nhân loại, đau khổ ghê lắm.

Có nhiều người ở bên ngoài người ta dòm mặt mũi thông minh, ăn ở hiền hậu mà tại sao người này lại bị cái bệnh nan y như thế này, nhưng mà trong tâm nó ác. Các bạn mắt phàm, các bạn đâu có thấy sự ác độc của nó, nó lại người xuống hố và đưa người đi tới cái chỗ bị nghẹt và không tiến nổi, đó là gây tội. Cứ chỉ cho một đường lối cho người ta đi xuống đùng đùng mà không có tiến triển nổi.

Tại sao có nhiều người tu mà lại bị tội? Vì họ không có một cái phương pháp nào để chỉ cho người khác để tiến triển rồi họ chỉ giữ có một cái đó thôi. Họ nói tôi quảng cáo cái này là chuyện của Phật đã thành công, đường lối của Phật đã làm, Phật dặn như vậy, tôi chỉ làm như vậy, đó là sự sai lầm các bạn ơi. Sự tiến triển tâm linh của mọi người đều có trình độ khác nhau cho nên các bạn tu về Vô Vi rồi, bạn soi hồn, pháp luân, thiền định, đó là tiến triển trong trình độ sẵn có của bạn, các bạn thấy không?

Cho nên tôi nói cái pháp này là đạo pháp của bạn. Đạo là quân bình, bạn mở tới sự quân bình bạn mới sáng suốt, bạn mới thấy đường bạn đi, còn bạn không có mở thì làm sao bạn thấy đường bạn đi thì bạn

chỉ bị kẹt mà thôi.

Cho nên chúng ta tu về cái pháp nầy, đạo của chúng ta, pháp của chúng ta. Chúng ta tin nơi khả năng sẵn có của chúng ta và chúng ta khai triển tâm linh của chính chúng ta thì chúng ta mới thấy sáng suốt. Mọi trình độ khác nhau thì mọi trình độ đều tiến triển chớ đâu phải bắt buộc lệ thuộc cái pháp nầy. Không có lệ thuộc. Cái pháp nầy soi hồn rồi ổn định thần kinh và mở trước khí bộ đầu, làm pháp luân cũng vậy, sáng suốt ngũ tạng và đưa ngũ tạng thăng tiến lên hoà hợp với bộ đầu. Lúc đó là trong cơ qui nhất tiến triển mới hoà hợp với sự sáng suốt của trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ mới tiến tới vô cùng tận.

Các bạn thấy rõ sự công bằng, chính người đó tự đạt mới có công bằng, còn mình làm sao tạo sự công bằng cho người khác được. Thượng Đế đã sẵn có sự công bằng, còn người thầy tu làm sao tạo được sự công bằng. Cho nên chúng ta phải hành trì rồi chúng ta mới thấy rõ giá trị của một pháp cho muôn trình độ tiến hoá.

Cho nên các bạn tu rồi các bạn thấy nay mở một chút, mai mở một chút. Tâm linh của các bạn mở rõ ràng, sự ổn định về với các bạn rõ ràng, rồi các bạn biết tự trách móc các bạn thì đó là cơ hội các bạn tiến. Các bạn thấy rõ bản tánh xấu xa của các bạn, các bạn mới tiến. Minh Tâm Kiến Tánh mới thành đạo chứ còn chúng ta tu mà không Minh Tâm Kiến Tánh, không thấy cái tánh của mình làm sao thành đạo, làm sao sửa. Bạn không thấy bạn dơ làm sao bạn đi rửa, bạn chùi, bạn quét bạn dọn cho nó sạch sẽ, cho nó tốt.

Tu là gì? Các bạn thấy các đạo đều ca tụng sự sáng suốt của Trời Phật nhưng mà làm sao để cho mình đạt tới sáng suốt? Phải chùi rửa bằng cách nào, phải gọt rửa bằng cách nào mới đạt tới sự tinh vi? Nó phải có cái pháp! Chớ còn các bạn bị kẹt ở trong sự tri kiến eo hẹp đó rồi làm sao các

bạn tiến được.

Cho nên hành trong thanh tịnh thì các bạn mới thấy tiến còn không hành trong thanh tịnh làm sao tiến thành ra luôn luôn bị kẹt. Tôi tu hoài, tôi lo tôi tinh tấn cho chùa, cho này, cho kia cho nọ, nhưng mà tại sao tôi không ổn định? Tôi khổ tâm, cục cựa một chút là tôi thấy tôi khóc than, tôi đau khổ, đó là vì tôi còn yếu hèn và tôi không có pháp nào, không có phương pháp nào giải tỏa sự yếu hèn đó.

Cho nên các ban tu pháp soi hồn, pháp luân, thiền định này rồi các bạn mới thấy các bạn đã xây dựng cho các bạn từ cái yếu hèn đi tới sự dũng cảm sáng suốt thăng hoa tư tưởng rõ rệt hơn. Cho nên các bạn càng tu rồi các bạn sẽ xét, sẽ thấy rõ hơn, an tâm hơn và các bạn xác nhận rằng bao nhiêu năm hành đạo thì tôi được tiến một chút, tôi cũng thấy rõ hơn. Hỏi trước kia tôi cũng hành đạo nhưng mà tôi chẳng thấy tôi tiến. Tôi chỉ ỷ lại nơi Phật thôi, kêu Phật hộ độ tôi, làm việc cho tôi thì tôi thấy tôi càng có tội nhiều hơn.

Cho nên các bạn hành trì rồi tâm linh các bạn mở lúc đó các bạn mới thấy giá trị của sự sáng suốt đời đời chính Đức Phật đã đạt và bạn đã đang đi đến con đường sáng suốt và ngộ pháp rõ rệt hơn.

MẪU ÁI 23

Hành hương điệp điệp trùng trùng
Dù cho lặn hụp cũng vùng tiến lên
Trí tâm vẫn giữ vẫn bền
Cảm giao Đời Đạo đạt nền hư không

Sự gian nan là mức tiến hoá của Tâm Linh, Trưởng thành trong cơn vầy xéo và đau khổ.

Thực hành mới rõ hư vô
Mẹ không buông bỏ cơ đồ hoá sanh
Đêm ngày vận chuyển cho thành

Tuỳ theo duyên nghiệp Mẹ sanh hiếu hoà.

Ngoài sự Tạm Bợ Hiện Hữu. Chúng ta vẫn còn cảnh hư vô không động, càng tiến càng thông, càng hành thì càng đạt, chẳng còn nuôi dưỡng bản tánh sân lười nữa.

Chẳng còn sợ nắng ghét mưa
đổi thay Trời muốn tạo vừa cán cân
Giúp cho giải tỏa một phần
Giúp cho hiểu lý ân cần sửa sai.

Nắng, mưa, Tuyết lạnh là dạy cho con người tu thức giác định luật của hoá công, có bất mãn rồi cũng phải chấp nhận để học chữ nhẫn, nhiên hậu mới học được từ bi.

Biết Trời chẳng dám sân si
Biết Cha càng rõ người vì các con
Mẹ thương tâm vẫn mỏi mòn
Mong con sớm giác chẳng còn si mê.

Nhứt lý thông vạn lý minh, hướng về trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ thì mọi việc sẽ được tiến hành trong sáng suốt và trật tự.

MẪU ÁI 23

Hành hương điệp điệp trùng trùng
Dù cho lặn hụp cũng vùng tiến lên
Trí tâm vẫn giữ vẫn bền
Cảm giao đời đạo đạt nền hư không.

Hành hương điệp điệp trùng trùng

Chúng ta phải bước qua điệp điệp trùng trùng, lớp nầy tới lớp kia tới lớp nọ. Cuộc hành hương của chúng ta phải an bài như vậy.

Dù cho lặn hụp cũng vùng tiến lên

Có lặn có hụp trong cuộc hành hương chúng ta khổ cách mấy, chúng ta cũng vùng tiến lên. Nhất định tôi phải trở về quê xưa chốn cũ, tôi phải hoàn thành những bài học của Thượng Đế đã ban cho chúng tôi.

Trí tâm vẫn giữ vẫn bền
Cảm giao đời đạo đạt nền hư không.

Trí tâm vẫn giữ vẫn bền

Vững bền trong chu trình tiến hoá. Cảm giao đời đạo, chúng ta thấy rõ đời là gì, đạo là gì. Đạt nền hư không. Khi mà chúng ta cảm giao được đời đạo, minh được đời là gì, đạo là gì thì nó hoà hợp, chỉ có một thôi, chỉ trở về con số không mà thôi. Hư không là sáng suốt.

Sự gian nan là mức tiến hoá của tâm linh, trưởng thành trong cơn dày xéo của đau khổ, thấy không? Cái phần hồn chúng ta luôn luôn trưởng thành trong sự dày xéo, trong cơn dày xéo và đau khổ thì chúng ta thấy vững hơn, sáng suốt hơn sau cái cơn đó. Tâm linh nó cởi mở hơn và nó tiến triển hơn.

Thực hành mới rõ hư vô
Mẹ không buông bỏ cơ đồ hoá sanh
Đêm ngày vận chuyển cho thành
Tuỳ theo duyên nghiệp mẹ sanh hiếu hoà.

Thực hành mới rõ hư vô

Chúng ta thực hành rồi chúng ta thấy cảnh hư vô là cảnh trường sanh bất diệt.

Mẹ không buông bỏ cơ đồ hoá sanh

Mẹ đã tạo chúng ta ra. Người mẹ thế gian cũng vậy, đẻ các bạn ra. Làm con người, chúng ta có cha có mẹ tạo chúng ta ra đây, đó là cơ đồ tiến hoá không bao giờ người mẹ hiền bỏ đâu. Luôn luôn thương yêu các con và dìu dắt các con, cho các con

có cơ hội tiến hoá.

Đêm ngày vận chuyển cho thành
Tuỳ theo duyên nghiệp mẹ sanh hiếu hoà.

Đêm ngày vận chuyển, vận chuyển cho thành sự, cho có kết quả tốt đẹp.

Tuỳ theo duyên nghiệp mẹ sanh hiếu hoà

Tuỳ theo duyên nghiệp để cho con học hỏi và con tiến hoá. Để con hiểu cái nguồn gốc của con trong sự đau khổ mà con hiểu và con tiến.

Ngoài sự tạm bợ hiện hữu, chúng ta vẫn còn cảnh hư vô không động, càng tiến càng thông, càng hành thì càng đạt, chẳng còn nuôi dưỡng bản tánh sân lười nữa. Khi mà chúng ta tu có tiến thì có hứng thú, trong cái hứng thú đó nó hữu hiệu và nó cho các bạn ngồi. Cho nên nhiều bạn ngồi thiền, trước kia ngồi sơ sơ năm, mười phút, hai chục phút, ba chục phút, lần lần ổn định đâu đó, chỉnh đốn rồi các bạn ngồi một giờ, hai giờ, ba giờ. Có nhiều bạn ngồi luôn tới sáng nữa, đâu còn sự sân lười nữa. Đó là hoà cảm trong chu trình tiến hoá mà thôi.

Chẳng còn sợ nắng ghét mưa
Đổi thay trời muốn tạo vừa cán cân
Giúp cho giải toả một phần
Giúp cho hiểu lý ân cần sửa sai.

Chẳng còn sợ nắng ghét mưa nữa. Chúng ta thấy đó là định luật đương nhiên phải có. Không sợ nắng mà chẳng ghét mưa. Bởi vì đó là mức đo lường của trời đất, cũng như chúng ta có cái sân si, có buồn, vui thì chúng ta mới thấy tánh chúng ta. Cái chuyện đó là của càn khôn vũ trụ làm việc để thức giác tâm linh mà thôi.

Đổi thay trời muốn tạo vừa cán cân

Sự đổi thay, nay mưa, mai nắng, đó là ông Trời

muốn tạo ra cái cảnh để cho vừa cán cân trong sự sáng suốt sẵn có của mọi người, sáng suốt cả càn khôn vũ trụ. Nhờ sự chuyển tiến đó mới đạt tới sự quân bình của vũ trụ cho nên vũ trụ mới đứng vững mai mãi mà chúng ta con người cũng luân hồi tiến hoá mãi mãi, cơ tạng con người vẫn còn sống tại thế gian.

Giúp cho giải tỏa một phần
Giúp cho hiểu lý ân cần sửa sai

Giúp cho giải toả một phần. Cho chúng ta cơ mưa cơ nắng là giúp cho chúng ta giải tỏa một phần sự thiếu sáng suốt và trở về với kiên nhẫn để chấp nhận thì chúng ta mới thấy rõ một phần tiến triển.

Giúp cho hiểu lý ân cần sửa sai. Chúng ta hiểu được cái chơn lý rồi chúng ta mới ân cần sửa sự sai lầm và sự ngộ nhận của chúng ta. Nhiều người thấy nắng cũng ghét ông Trời, thấy mưa cũng ghét ông Trời mà không biết ông Trời đã giúp nó. Nắng cũng giúp nó, mà mưa cũng giúp nó mà nó quên. Có những người cha mẹ giúp nó, một lời nói nặng cũng giúp nó mà nó lại ghét. Nhiều khi khuyên giải nó, nó cũng ghét vì nó thấy nó hay hơn cha mẹ, nó giỏi hơn cha mẹ, nó không thích cha mẹ khuyên giải nó những sự lo âu đó cha mẹ an bài để cho nó tiến triển. Trời Đất cũng vậy, an bài để cho chúng sinh tiến hoá, an bài để cho quả địa cầu được trường tồn và để tâm linh được có cơ hội học hỏi mà nó không biết. Nó lại nghịch lại với cha nó, nó nghịch với Trời là nghịch với cha nó, nó khi dễ Trời và nó cho ông Trời là ngu muội hơn nó. Kỳ thật sau này rồi nó cũng phải chấp nhận nơ cũng phải tiến.

Cái ngu và hiểu cái giá trị của cái ngu thì nên ngu hơn là khôn. Đó, nếu các bạn tưởng là ở thế gian này các bạn khôn nhưng sau cái khôn lại kèm theo cái ngu đó bạn, mà sau cái ngu lại kèm theo cái khôn. Các bạn thấy không, cả càn khôn vũ trụ

về con người đã cho chúng ta thấy một ông bác sĩ học ứ hơi, học năm nay tới năm kia, tới năm nọ rồi đi phục vụ một thằng khùng thôi.

Hỏi chứ thằng ngu đó khôn hơn ông bác sĩ hay là ông bác sĩ khôn hơn thằng ngu? Nhưng ông bác sĩ thấy phận sự phải làm nên ông làm cho chu đáo hơn để dìu dắt người ngu. Thì người truyền pháp cũng vậy, muốn đem lại sự sáng suốt cho người mới tu và chưa hiểu tu, vì tu là một con đường sáng suốt vô cùng tận. Phẩn hồn của các bạn là vô cùng tận, quí giá không bao giờ ai cản trở mình được hết. Tâm linh của mình không bao giờ khuất phục trước một hoàn cảnh nào dù tối hay sáng mà chúng ta phải nếm để chúng ta thấy thì luôn luôn cái tâm trí của mọi người đều vậy hết.

Chúng ta thuộc về loại vô cùng tận rồi thì Bề Trên sáng suốt, Đấng Cha Trời cũng không khác gì vị bác sĩ sáng suốt quá nhưng phải phục vụ cho tâm linh yếu hèn của chúng ta đây. Bây giờ chúng ta hiểu rồi chúng ta là vô cùng tận thì chúng ta hoà hợp và tái tục thăng triển theo chương trình của Bề Trên đã sẵn có và đã ban rãi cho chúng ta, chúng ta mới thấy rõ rằng chúng ta ly khai bởi sự sáng suốt vô cùng tận, xuống thế gian bước vào trong cảnh khổ để học và để tiến. Nếu không có cảnh khổ đâu có bài vở cho chúng ta học.

Các bạn từ nhỏ đến lớn rồi ngồi cộng lại những việc của các bạn làm đều là rắc rối, nếu mà không có sự rắc rối đâu có việc cho các bạn làm, đâu có cơ hội để các bạn sống cho tới ngày nay. Khi các bạn hiểu rồi thì chơn lý là chơn lý, lúc đó các bạn chỉ giữ niềm tin tự giải sự động trược mà tiến thẳng về sự thanh tịnh rốt rệt, lúc đó bạn mới hoà hợp nới rộng hơn, sự sáng suốt của các bạn càng siêu hơn và càng tiến hơn, đẹp để xinh tươi hơn mà chỉ có thanh tịnh mà đạt tất cả. Nhất lý thông vạn lý minh là vậy đó bạn.

Khi các bạn thanh tịnh rồi các bạn thấy hết cho

nên một người học ở thế gian, một vị bác sĩ, kỹ sư cũng vậy, được học nhiều, được nhồi quả nhiều thì đầu óc họ được nhẹ hơn người chưa học. Nghĩ thì sâu xa hơn và có kế hoạch để tiến triển và đem lại bằng chứng cho mọi người hiểu hơn, sáng suốt hơn. Cho nên chúng ta tu ở đây cũng vậy, trong sự kích động và phản động rồi các bạn mới có cơ hội thấy rõ các bạn. Khi các bạn thấy rõ các bạn rồi thì các bạn cũng không khác gì một vị kỹ sư, một vị bác sĩ để sửa ngũ tạng, sửa tâm, sửa tánh.

Tôi nói bệnh do tánh sanh, tướng do tâm phát mà tâm các bạn hướng thiện thì tướng các bạn phải thay đổi. Bệnh do tánh sanh, cái tánh của các bạn cứ sân si, so đo, lộn xộn thì cái bệnh nó sẽ triền miên xuất phát về với bạn chớ không có bao giờ nó về với người khác. Sự sân si giận hờn đó tạo ra cái bệnh hoạn. Cho nên nhiều người ở thế gian cũng học hỏi, cũng giỏi cũng tưởng rằng mình đạt được sự suy nghĩ những cái mưu mẹo này kia kia nọ rồi làm cho mình quẩn trí trong giờ phút cuối cùng không thể đạt được. Cho nên các bạn tu đi để ổn định rồi tuỳ sức các bạn, các bạn sẽ làm việc sáng suốt hơn, không phải bận tâm lắm nhưng các bạn cũng làm được nhiều việc vĩ đại cho thế gian là sửa mình tiến hoá để ảnh hưởng người khác.

Nắng, mưa, tuyết lạnh là dạy cho con người tự thức giác định luật của hoá công, có bất mãn rồi cũng phải chấp nhận để học chữ nhẫn, nhiện hậu mới học được từ bi. Nếu các bạn không nhẫn làm sao các bạn học được từ bi. Các bạn không tạo được hạnh hy sinh làm sao các bạn cảm động lòng người được. Cho nên:

Biết Trời chẳng dám sân si
Biết Cha càng rõ người vì các con
Mẹ thương tâm vẫn mỏi mòn
Mong con sớm giác chẳng còn si mê.

Biết Trời chẳng dám sân si

Mình biết ông Trời rồi đâu có dám sân si. Như các bạn bây giờ các bạn làm cha rồi, các bạn đâu có nghĩ chuyện sân si nữa. Thương yêu con, nó còn nhỏ mà, phải lo cho nó. Vậy chứ trước kia ai lo cho mình, cha mẹ mình lo chứ ai.

Biết Cha càng rõ người vì các con:

Chúng ta biết Cha ta chừng nào thì chúng ta biết Cha Trời, Đấng Tạo Hóa cũng đã vì các con, vì chúng sanh tại thế.

Mẹ thương tâm vấn mỏi mòn
Mong con sớm giác chẳng còn si mê

Người mẹ thì thương, tâm vấn mỏi mòn, mong con sớm giác ngộ, không còn si mê nữa, không còn vì ngoại cảnh và để ngoại cảnh lôi cuốn nữa là mẹ mừng lắm, mẹ sung sướng lắm. Nuôi con từ bé đến lớn mong nó thức giác, đụng tới nơ nó hiểu, nó biết xử dụng sự sáng suốt của nó thì mẹ mừng lắm, mẹ sung sướng, mẹ ổn định lắm. Còn nó không biết xử dụng sự sáng suốt của nó, người mẹ phải triền miên đau khổ và theo dõi nó, đến già, đến chết cũng phải lo. Cho nên các bạn thấy đó, nhiều người mẹ rất tận tuy tại thế vì đứa con mình ngu muội, mình phải lo từ li từ tí. Các bạn thấy không, sự đau khổ của người mẹ hiền luôn luôn luôn luôn vì con người và hy sinh cho con vô bờ bến đến nỗi nghèo khổ đói rách, không cơm ăn, không áo mặc cũng cầu xin ơn trên độ cho con tôi được bình an.

Bây giờ các bạn ra đây các bạn bỏ quê hương rồi các bạn thấy thế nào? Thấy mẹ hiền đã vì các bạn, thương yêu các bạn, qùi lạy Bề Trên để cứu độ cho con của người được tiến hoá, được mạnh giỏi, được khỏe mạnh. Rồi các bạn thấy không, Quan Âm là ai? Trời là ai? Phật là ai? Đó là những người đi trước và được thanh tịnh giải thoát thì những người đó muốn gì? Muốn con chúng ta được thanh tịnh, muốn bạn chúng ta được tiến hoá.

Bây giờ chúng ta ra đây, chúng ta được giải thoát nhẹ nhàng, thì chúng ta muốn gì? Tâm tự của mọi người, triệu người như một, muốn đưa những người đau khổ ở quê hương đi tới sống chỗ tự do vui vẻ để an vui và học hành, tu luyện. Mọi người muốn như thế đó thôi thì ông Trời, Phật cũng vậy, cũng muốn thế đó. Chúng ta hiểu được tình thương vô bờ bến thì chúng ta phải thực hiện tình thương và đạo đức.

Loài người chúng ta gây ra chiến tranh chứ chẳng ai gây và sự sáng suốt chúng ta hướng về tình thương và đạo đức thì quả địa cầu này giờ phút khắc đâu còn chiến tranh, sự nghi kỵ đâu còn nữa, mà sự thương yêu sẽ bộc lộ rõ ràng. Mỗi người thực hiện một chút rồi sẽ đến. Chúng ta là người Việt Nam thì thực hiện rõ hơn. Các bạn thấy không, chúng ta ra đây đâu có gì, hai bàn tay không đâu biết tương lai là gì. Tới bây giờ các bạn cũng chưa hiểu tương lai của các bạn là gì, cũng đau khổ, cũng bận rộn trong tiền tài rồi cũng trong sự nhớ nhung để thực hiện mọi sự thương yêu và bây giờ các bạn tu đi rồi các bạn thấy. Cần phải tu phải ổn định mới thực hiện tình thương đạo đức, mới đi tới vô cùng tận, còn nếu các bạn không thực hành làm sao tiến triển được? Chỉ gặt hái sự đau khổ mà thôi, bị giới hạn. Vậy chúng ta ở chỗ đau khổ chúng ta học còn sướng hơn, đến đây mà chúng ta còn chuốc sự đau khổ và tạo ra sự đau khổ nữa, chúng ta tạo làm gì? Chúng ta cần phải tu, phải ổn định, phải thực hiện tình thương và đạo đức, lúc đó chúng ta mới thấy rõ ràng Trời Phật rất quan tâm đến chúng ta, kẻ đi trước rất lo âu cho người kế tiếp.

Nhứt Lý Thông Vạn Lý Minh, hướng về trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ thì mọi việc sẽ được tiến hành trong sáng suốt và trật tự. Chúng ta đã sống trong trật tự của càn khôn vũ trụ, vậy chúng ta phải đem lại sự trật tự cho tiểu thiên địa này. Cái tiểu vũ trụ này cần có sự trật tự nó mới hoà hợp với cái sự trật tự của Bề Trên đã và đang phát

triển và giúp cho chúng sinh có cơ hội ý thức được căn bản trật tự của cõi khôn vũ trụ. Lúc đó thì mọi người tâm thức mới được an triển chứ không bị lôi cuốn bởi vật chất hay ngoại cảnh và đem lại sự đau khổ cho chính mình.

Cho nên tôi thấy chúng ta hành trì tu cái pháp nầy, đối với đời thì chúng ta khổ thiệt, ban đêm chúng ta lo tu luyện, ban ngày chúng ta cũng lo niệm phật để giải tỏa những sự trước ô của nội tâm và phát triển tâm linh. Cái chuyện lo đó hữu ích không? Chắc chắn rằng chúng ta biết lo là hữu ích. Người biết buôn bán, biết làm ăn, biết lo lắng cho cơ sở họ thì tự nhiên cơ sở họ phải phát triển. Còn mình không biết lo lắng làm sao mình phát triển được, mình muốn ăn cướp giựt của người ta đâu có được. Rồi mình thấy ông Phật hay rồi tôi thờ ông Phật rồi tôi cầu ông Phật, ông Phật cho tôi. Ông Phật đâu phải ăn cướp, ông phải tu ông phải sửa tới thanh tịnh ông ảnh hưởng người khác thôi chứ ông đâu có phải ở trong cái tâm trạng đi ăn cướp được đâu ông cho các bạn?

Cho nên từ hồi nào tới giờ, ông Thích Ca đâu có cho ai cái gì, ông lo sửa ông rồi ảnh hưởng các bạn mà thôi mà các bạn cứ nói: "Ô, tôi thờ ông rồi để ông trừ ma ếm quỉ" Để chi? Để tôi lộng hành, để tôi hành động ăn cướp chứ tôi không biết ma quỉ cũng là tôi. Đó, bây giờ tôi biết được ma quỉ cũng là tôi thì tôi phải sửa, tôi thức giác, tôi phải gọt rửa, tôi làm cho tôi sáng suốt thông minh hơn rồi tôi mới thực hiện được sự sáng suốt của Ngài đã và đang cho tôi. Ngài là người đi trước, Ngài có nhiều hơn chúng ta, Ngài vẫn buông bỏ và Ngài lấy hai bàn tay không và giữ lấy sự sáng suốt thăng hoa tự tướng mà ảnh hưởng chúng ta tới ngày nay. Nghĩ tới Ngài, chúng ta thức giác, đó là Ngài đã bạn rồi. Chứ có nhiều người lại còn muốn cho của cải, cho địa vị. Cái đó là gì? Lòng tham của ma quỉ tăm tối không hiểu mức phát triển và muốn dựa vào đó để tự gạt lấy mình mà thôi chớ đâu gạt được ai.

Các bạn có của nhưng mà bệnh các bạn thì các bạn không chữa được kia mà, các bạn thấy rõ không, bệnh do tánh sanh mà tánh các bạn xấu thì bệnh nặng hơn. Thấy không? Đau khổ hơn, mà tánh các bạn tốt và tâm linh cởi mở thì các bạn thấy nhẹ nhàng và không có bệnh hoạn bởi vì các bạn đang uống viên thuốc trị bá bệnh là tình thương và đạo đức đó các bạn thì đâu có ai ghét các bạn mà các bạn bị bệnh hoạn. Các bạn sáng suốt rồi các bạn không lý đi ghét người ta sao. Các bạn có thể để người khác ghét bạn và các bạn phải thương yêu người khác mới là đúng. Chứ các bạn đâm ra sân si người khác, ghét người khác là các bạn tự hại lấy các bạn mà thôi.

Cho nên chúng ta tu nó hữu ích ở chỗ đó. Các bạn ổn định rồi tự nhiên các bạn thấy giá trị của sự sáng suốt là vô cùng tận. Các bạn vun bồi cái đó chỉ có một cái một thôi. Của cải các bạn có, quần áo các bạn có, tiền tài các bạn cũng có, thể xác các bạn có mà các bạn giữ không được. Có cái gì mắc bằng thể xác các bạn không? Giá trị bằng thể xác các bạn không? Nhưng các bạn giữ không được thì của cải cũng vậy đó thôi. Các bạn chỉ giữ tâm linh và vun bồi tâm linh thì các bạn mới là giàu có và sáng suốt và mới thấy rõ mình được sự thông minh rõ rệt của Bề Trên ban bố cho chúng ta.

Cho nên chúng ta tu đi rồi sẽ thấy, sửa đi rồi các bạn sẽ tiến chớ không bao giờ hoang phí công lao của các bạn đâu. Đừng ở trong cái bản tánh so đo eo hẹp nữa. Ngay trong gia đình, huynh đệ cũng so đo, mẹ con cũng so đo, cái đó làm chi vậy. Tại sao chúng ta hướng về sự sai lầm quá nhiều, tâm trí chúng ta không khai triển. Trong cái gia đình là thương yêu mà cũng tạo ra cảnh so đo hằn học lẫn nhau để làm gì? Để tạo ra sự buồn khổ là nghiệp đó các bạn.

Cho nên các bạn hiểu rồi các bạn dứt bỏ cái đó và tiến về sự sáng suốt bởi vì cái gì các bạn cũng

không có, chính bản thể các bạn, thể xác các bạn giữ không được. Chẳng có cái gì giữ được đâu, các bạn đừng vì nó mà đau khổ, vì nó mà đau đớn.

Cảm ơn các bạn.

Khai triển tâm linh tự tiến tòng
Cực hình vọng động ở ngoài trong
Mây mưa dạy dỗ phân thanh lọc
Ngộ pháp giả chơn trí chuyển vòng.

Chuyển vòng thanh trược song song
Khai thông tự tiến khỏi phòng ngoại xâm
Cảnh Đời tự tạo sai lầm
Khó mà tiến tới diệu thâm của Trời
Thân hình chơn lý đạo đời
Tâm linh chuyển hoá tự rời tham sân
Học thời minh lý tạo cân
Tâm thời thức giác góp phần dựng xây
Phật không giữ chức làm thầy
Muốn ai cũng tiến vui vầy tiến lên
Hướng về thanh cảnh đạo nền
Bền tâm vững chí chẳng quên Phật Trời
Đường mòn lưu lại ở đời
Dạy cho hiểu đạo tự rời về quê
Thanh bình Nguồn Cội đề huề
Công bằng sáng suốt muôn bề yên vui
Chẳng còn dàn cảnh tạo mùi
Chỉ còn sửa tiến an vui tâm hồn
Thương yêu thức giác Đại Hồn
Hồng ân ban rải sanh tồn tiến thăng
Thực hành giải tỏa khó khăn
Hướng thanh tự đạt chuyên hành đến nơi.

Montreal, ngày 21-06-80

PHỤ ÁI 24

Khai triển tâm linh tự tiến tòng
Cực hình vọng động ở ngoài trong
Mây mưa dạy dỗ phân thanh lọc
Ngộ pháp giả chơn trí chuyển vòng.

Khai triển tâm linh tự tiến tòng

Có tu mới có ý chí tập trung, ý chí tập trung đó là khai triển tâm linh, lúc đó chúng ta mới thấy rằng hành là quan trọng. Tự mình hành, tự mình đi tới, không đợi chờ Phật đến gọi cửa kêu mình, nhưng mà chúng ta khai triển rồi: tâm linh tự tiến tòng: Tự đi tới nơi, sự ảnh hưởng tốt đẹp.

Cực hình vọng động ở ngoài trong

Chúng ta mang cái thể xác cực hình này, sống ở trong mọi nghịch cảnh mọi đau khổ, nó gây mọi sự vọng động từ bên trong đến bên ngoài.

Mây mưa dạy dỗ phân thanh lọc

Chúng ta sống ở đời, hòa hợp với mây mưa dạy dỗ phân thanh lọc, phân cho chúng ta thấy rõ rằng: Cái trược và cái thanh, khi tâm chúng ta bình thản và khi tâm chúng ta vọng động.

Ngộ pháp giả chơn trí chuyển vòng

Chúng ta ngộ pháp rồi, biết được một đường lối. Pháp là một đường lối tự khai thác, biết được sự giả và sự chơn, lúc đó trí chúng ta mới chuyển vòng, đi lên thay vì đi xuống.

Chuyển vòng thanh trược song song

Chúng ta chuyển vòng, xuất phát đi lên, thì thanh và trược nó song song, đều được có cơ hội tiến hoá.

Khai thông tự tiến khỏi phòng ngoại xâm

Lúc đó chúng ta khai thông rồi thì tự đi đến, khỏi sợ chỗ này chỗ kia chỗ nọ xâm nhập tự tưởng của chúng ta, vì chúng ta tự hành động để tiến tới sự thanh tịnh đời đời sáng suốt.

Cảnh đời tự tạo sai lầm
Khó mà tiến tới diệu thâm của Trời

Ở thế gian thì họ tự tạo sự sai lầm, vì sao? vì nhẫn tiền, theo dõi những công việc của nhẫn tiền, thì chỉ tạo sự sai lầm, không biết nguyên căn, ai đã sáng lập cho mình có cơ hội tiến hoá. Chúng ta sống ở ngày nay, thì chúng ta tu càng ngày càng thanh tịnh, thì thấy Đấng Tạo Hoá đã tạo đường lối cho chúng ta có cơ hội để tiến tới, chớ không một ai có thể ràng buộc đường lối tiến hoá của chúng ta. Khi chúng ta hiểu rồi chúng ta đâu có sợ, chỉ đi lên mà thôi. Chuyện gì thuận, có ích về đạo đức, chúng ta có thể làm ngay, không có ngần ngại nữa. Sự giúp đỡ thương yêu thì chúng ta nên thực hiện, không có bị cảnh đời hướng dẫn chúng ta làm điều sai lầm nữa. Cái cảnh Đời nó khó tiến tới diệu thâm của Trời. Nếu mà chúng ta cứ theo công chuyện nhẫn tiền mà sống, theo dõi chuyện đời mà tiến, tranh với nhau để tạo một cơ hội vật chất giàu hơn người khác, thì cái mức tiến về tâm linh không có nữa. Cho nên khó tiến tới diệu thâm của Trời. Diệu thâm là gì? Mắt phàm không thấy, tay không rờ được, mới kêu là diệu thâm, sự đời đời sáng suốt trong tâm linh của mọi người. Đó là về phần hồn, về thanh tịnh. Còn nếu mà chúng ta hướng về đời, thì chúng ta tạo chuyện sai lầm, khó mà tiến tới diệu thâm, diệu thâm của Trời đã sắp đặt rất bí mật, rất tinh vi, mà nếu chúng ta thanh tịnh rồi, thì chẳng có gì bí mật và chẳng có gì tinh vi. Chỉ chịu hành để thanh tịnh, để thấy, để đạt, để tự rời bỏ cái cảnh động loạn mê tín đó thôi.

Thân hình chơn lý đạo đời
Tâm linh chuyển hóa tự rời tham sân

Cái thân hình chúng ta là chơn lý, từ đời qua đạo rõ ràng, mà từ đạo qua đời cũng là do con người tìm ra, thì cái thể xác của chúng ta là gì? Là chơn lý. Nằm trong đạo cũng là nó, đời cũng là nó. Chúng ta sống ở ngày nay, tất cả mọi người ở thế gian có người tới thanh nhẹ thông minh nhìn nhận chơn lý là một việc không có thể nào sửa đổi,

không thể nào thay đổi được. Thì chúng ta thấy ở đời sự giả tạm cũng do khối óc của con người bày mưu đốc sử. Đời qua đạo, chúng ta thấy rõ, nhờ cái nay, từ cái đời kích động chuyển qua cái đạo, từ cái đạo sáng suốt dìu dắt cái đời tiến trong mọi sự sáng suốt.

Tâm linh chuyển hoá tự rời tham sân

Tâm linh chúng ta chuyển hoá tự rời sự tham sân. Thấy chuyện đó không bổ ích, và nó làm cho chúng ta trở nên chậm tiến và tư tưởng chúng ta thối lui, không tiến bộ được nửa. Càng ngày càng xét mình và càng thấy mình. Chúng ta càng ngày càng tu, rồi thấy mở bộ đầu, mở ngũ tạng, mở tất cả những lỗ chân lông trong cơ thể, rồi chúng ta mới thấy nguyên căn của mọi sự việc, cũng là phải hoà hợp với Càn Khôn Vũ Trụ, không có người nào có thể bỏ được Càn Khôn Vũ Trụ, mà thấy mình có được sự sáng suốt.

Cho nên tâm linh của chúng ta càng ngày càng chuyển hoá, tự rời tham sân, đi lên rồi thì đi tới vô cùng rồi thấy sự sáng suốt mình có thể đạt tới được, thì càng vun bồi sự sáng suốt đó, thì sự tham sân đâu còn. Vì sao? Vì chúng ta lo hướng về sự sáng suốt đời đời, thì tham sân eo hẹp tại thế chúng ta không còn nữa.

Học thời minh lý tạo căn
Tâm thời thức giác góp phần dựng xây

Chúng ta học rồi chúng ta minh. Minh cái lý lẽ rõ ràng, chúng ta mới tạo ra sự công bằng của nội tâm, để đoán xét bất cứ mọi sự việc nào. Tâm thời thức giác góp phần dựng xây: Cái tâm chúng ta thức giác, chúng ta mới góp phần dựng xây, ảnh hưởng xung quanh chúng ta, và chính ta có cơ hội tự sửa lấy mình.

Phật không giữ chức làm thầy
Muốn ai cũng tiến vui vầy tiến lên

Phật không giữ chức làm Thầy: Chức Phật là gì? Phật là không, là hư không, là vô danh, cho nên Phật đâu có chức, mà người thế gian đặt ra cái hình ông Phật, rồi kêu ông lãnh chức làm Thầy, chứ sự thật là Phật không có gì hết, là hư không đời đời. Cái đó là phần tiến tới thanh, không động, không còn những sự ô trược, mới là Phật, mà người thế gian kêu giữ chức làm Thầy.

Muốn ai cũng tiến vui vầy tiến lên: Phật là khi người từ động loạn mà ý thức được sự đau khổ, tu để sửa chữa và tiến tới mọi sự thanh thản, phát tâm cứu độ, muốn cho những người kế tiếp đang sống trong sự động loạn tự giải thoát lấy sự động loạn, ý thức rõ là chính ta sửa lấy chúng ta, chúng ta mới tiến lên được.

Hướng về thanh cảnh đạo nền
Bền tâm vững chí chẳng quên Phật Trời

Hướng về thanh cảnh đạo nền: Hướng về chỗ không động, quân bình mới thấy rõ một nền đạo đức rõ ràng.

Bền tâm vững chí chẳng quên Phật Trời: Lúc đó chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta vững, không quên Phật Trời, không quên những người đi trước, những người đã tạo lập ra thế cảnh cho chúng ta có cuộc sống, để có cơ hội, để phê phán, và hiểu việc nay việc kia việc nọ. Chúng ta có tu mới hướng về thanh cảnh, rồi đạt được đạo nền, thì lúc đó chúng ta thấy vững rồi, không có vọng động dù bất cứ một chuyện gì xảy đến cho chúng ta. Bền tâm vững chí chẳng quên Phật Trời: không quên Phật Trời được.

Đường mòn lưu lại ở đời
Dạy cho hiểu đạo tự rời quê hương

Đường mòn lưu lại ở Đời: Đường mòn là cái quá trình của những người đi trước đã lưu lại ở thế gian, cho chúng ta sự ảnh hưởng của Chúa Phật, tất

cả tiên thánh ở thế gian cũng do con người tiến hoá, sự sáng suốt của con người tự nhận định và tự tiến hoá đó thôi.

Dạy cho hiếu đạo tự rời quê hương: Mọi người đưa cái ảnh hưởng tốt lành lưu lại cho chúng ta, để cho chúng ta hiếu đạo. Tự rời về quê: Chúng ta mới trở về nơi quê hương chốn cũ của phần Hồn.

Thanh bình nguồn cội đề huề
Công bằng sáng suốt muôn bề yên vui

Thanh bình Nguồn Cội đề huề: Sự thanh bình của nguồn cội lúc nào cũng cân phân đề huề tốt đẹp.

Công bằng sáng suốt muôn bề yên vui: Sự công bằng càng ngày càng sáng suốt muôn bề yên vui, đi tới chỗ vui vẻ, không bị vì một lý do gì mà làm mình phiền phức đau khổ. Những người phiền phức đau khổ là họ muốn đạt một việc gì mà không đạt được, còn cái phần tu này mình thấy rõ là mình tự sửa mình để đi tới sáng suốt, thì tự nhiên chúng ta mới có sự yên vui. Cho nên dạy công sửa mình, thay vì chúng ta chấp mê động loạn, muốn tranh chấp với một người khác, muốn thi tài với một người khác, nhưng rốt cuộc không dòm lại, cái việc đó chúng ta làm không bổ ích cho chính bản thân chúng ta. Phần Hồn của chúng ta không gặt hái được cái gì hết, nhưng mà chỉ có sự lo âu và đau khổ.

Cho nên làm cho sự tiến hoá của phần hồn của tâm linh chúng ta càng chậm trễ vì mê chấp đó thôi.

Chẳng còn dàn cảnh tạo mùi
Chỉ còn sửa tiến an vui tâm hồn

Chẳng còn dàn cảnh tạo mùi: Không còn dàn cảnh tạo mùi những điều ở thế gian để phỉnh thiên hạ nữa. Chỉ lo sửa mình mới là chánh.

Chỉ còn sửa tiến an vui tâm hồn: Chỉ lo sửa phần hồn để tiến để an vui để tiến hoá đời đời.

Thương yêu thức giác Đại Hồn
Hồng ân ban rãi sanh tồn tiến thăng

Thương yêu thức giác Đại Hồn: Chúng ta thương yêu Đấng Cha Lành, thương yêu Đấng Tạo Hoá đời đời của Đại Hồn.

Hồng ân ban rãi sanh tồn tiến thăng: Hồng ân ban rải để cho chúng ta có cơ hội sanh tồn hiện tại, để lo tu, lo tiến. Không phải sanh chúng ta ra đây, để cướp giựt của người ta, rồi sanh ra những điều sái quấy làm cho mọi người ở xung quanh chúng ta đau khổ rồi quên ơn cha mẹ, quên ơn những người ở xung quanh đã giúp đỡ chúng ta, quên cả càn khôn vũ trụ đã hỗ trợ cho chúng ta có sự sống để tiến hoá theo chu trình định luật của Bề Trên mà để hưởng cái cảnh đời đời.

Thực hành giải toả khó khăn
Hướng Thanh tự đạt chuyên hành đến nơi

Thực hành giải toả khó khăn: Chúng ta phải thực hành để giải toả sự khó khăn hiện tại là những cái gì mà chúng ta muốn hiểu mà không hiểu được, đó là khó khăn, là chúng ta thiếu thanh tịnh không hiểu được mà thôi. Cho nên chúng ta phải thực hành cái pháp nay để đạt tới sự thanh tịnh, thì giải toả sự khó khăn đó.

Hướng thanh tự đạt chuyên hành đến nơi: Chúng ta hướng thanh, tu để tiến, và tự đạt chuyên hành đến nơi, chuyên môn hành tiến cho kỳ được tới sự thanh thản tốt đẹp nhẹ nhàng, theo sự ước định của tâm linh.

Cho nên các bạn tu, càng ngày thì càng thấy mình rời lần lần lần lần chuyện tham sân tăm tối của chính mình từ trước kia, từ bao nhiêu năm nay mình ước mộng được làm cái nay, được làm cái kia, được làm cái nọ, được làm đủ thứ hết, nhưng mà rốt cuộc bây giờ chúng ta không dung dưỡng cái mộng đó nữa,

không muốn nữa, là tại sao? Vì cái đó không bổ ích cho phần hồn của chính chúng ta, cho nên chúng ta mới quay về một chiều hướng sáng suốt để tự khai triển phần thanh điển bộ đầu, rồi mới hoà hợp với hư không. Lúc đó chúng ta mới càng thấy sự sai lầm của chính chúng ta và sự chậm trễ của chúng ta.

Xưa kia Tiên Phật giáng cơ hay là nhập điển có nói cho người đời: "Các con phải ráng tu, phải ráng nay ráng kia ráng nọ để tiến hoá, thực hành đạo pháp để tiến hoá" nhưng mà mấy ai đã tin được? Thấy rồ để tin. Cho nên chúng ta tu ở đây thì chúng ta càng ngày càng thấy rõ. Các bạn ngồi thiền đó, các bạn ngồi nhắm mắt đó, các bạn làm pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, rồi các bạn nghe qua âm thinh về tu hành tiến hoá, những hạnh triển tốt đẹp thanh nhẹ, thì các bạn thấy càng ngày càng sung sướng, thấy mình phải làm, phải sửa mình, phải tiến hoá cho kịp thời, chứ không ai giúp mình ngoài mình.

Cho nên chúng ta tu càng thích thú, càng tu càng muốn ngồi lâu hơn. Cho nên tâm của các bạn, nhiều khi bước vào trong giờ thiền đó, cũng muốn nguyện tôi làm sao thiền được tới sáng, làm sao ngồi và giải toả những trược ô trong tâm tư của tôi, dẹp bỏ mọi sự phiền muộn đông loạn tại thế, để tiến tới sự thanh cao đời đời của bề trên đã và đang bạn rãi cho tâm linh của chúng ta. Chúng ta đã hiểu được đường đó là con đường chánh, nhưng mà chỉ cái phần trược lôi cuốn làm cho chúng ta bê trễ mà thôi. Cho nên chúng ta ý thức được phần đó là phần trược thì chúng ta phải cố gắng giải toả và vun bồi cái thanh nhiều hơn, thì từ thanh ảnh hưởng và sẽ kéo cái trược trở về với cái thanh, thì lúc đó nó mới đi tới trọn vẹn sáng suốt mà nhận định đường lối đời đời chúng ta có thể đạt tới được, cho nên phải đạt một kỳ công tu luyện cố gắng hành triển, thì lúc đó chúng ta mới thấy rằng cái pháp hành do chính mình thực triển, chứ không phải người truyền pháp có thể giúp ích cho chúng ta. Người nào tìm được cái pháp nay mà không chịu tu

hành, thì cũng kể như bỏ, không ăn chung gì. Lý luận vô ích, không đi đến đâu hết, mà thực hành rồi các bạn mới thấy bao nhiêu công chuyện đó thôi: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, chỉ có bao nhiêu đó mà làm cho tâm hồn các bạn được ổn định, rồi càng ngày tâm tư của các bạn thấy mỗi một chiều hướng khác nhau, mỗi một căn cơ khác nhau, để thực hiện thương yêu vô cùng. Tự đạt tự tiến, chớ không nhờ đở những chuyện gì của ngoại lai hết. Chính mình thấy ảnh hưởng sẵn có rồi, thấy những bàn tay vô hình đã xây dựng mức tiến cho chúng ta, thấy chúng ta phải thực hành, và chúng ta càng thấy thì càng hổ thẹn, càng thấy sự bê trễ, chậm tiến của chính mình.

Cho nên **phải cố gắng hành trì để đạt tới.** Mọi người chúng ta có hành trì, cơ tu về đạo pháp thì chúng ta thấy như con đường mới tiến tới, nhưng kỳ thật không phải mới tiến, nó đã lâu rồi, từ xưa chúng ta từ thanh thản bước xuống động loạn. Còn người tu động loạn tiến tới thanh thản rất khó, mà thanh thản xuống động loạn rất dễ, rồi nó kẹt trong đơ, bởi vì sự động loạn là sự cầu xin, muốn sự thanh nhẹ hỗ trợ cho nó, muốn làm sẵn cho nó ăn. Cho nên sự thanh nhẹ, khi gia nhập vô bản thể rồi, thấy việc này mình cũng có thể giúp, việc kia có thể làm, thành ra nó bị kẹt tùm lum trong đó, rồi khó tiến triển. Bây giờ các bạn tu rồi, thanh tịnh, thanh tịnh các bạn thấy sao? Thấy càng ngày càng đòi hỏi sự thanh tịnh để dẫn giải những tâm linh ô trược còn bị kẹt, còn mê chấp, cư ngụ trong cái Tiểu Thiên Địa này, và cái ngoại cảnh ô trược hàng ngày nó bao vây tâm linh của chính chúng ta.

Cho nên chúng ta thấy rõ chuyện đời không đem lại hữu ích mà chuyện đạo là chuyện quan trọng của tâm linh, nên vì đó mà chúng ta tu và chúng ta không chán. Còn nếu các bạn không ý thức được đời là gì, đạo là gì, thì các bạn tu không được, không thể nào tu nổi. Các bạn nói tôi đọc câu thần chú này để hỗ trợ cho tôi được bình an, không phải đâu! Những câu thần chú đó cũng là tâm linh để

giác ngộ phần hồn của chúng ta, và để cho chúng ta thấy rằng không nên làm những điều sái quấy, nên hướng thiện, thì tự nhiên cảm thấy nhẹ nhàng. Rồi các bạn thực hiện cái này là dọn bỏ tất cả những sự ô trược vọng động, thì tự nhiên nó đi tới sự thanh thản sáng suốt cũng như ước nguyện kia. Mà ước nguyện này trong thực hành mà đạt, thì nó vững hơn cái ước nguyện trong ý niệm. Cho nên nhiều bạn cũng đọc kinh, này kia kia nọ, niệm thần chú, nhưng mà đó chỉ là ý niệm thôi, không có thực hành được. Còn đây chúng ta thực hành rồi chúng ta đi tới chỗ sáng suốt, thì hai cái nó khác nhau.

Cho nên phải đem cái thể xác chúng ta, đem trí tuệ của chúng ta nằm hăn trong nghịch cảnh để thực hành và giải tỏa cái bản tánh lúc đó mới thấy rõ rằng trước kia chúng ta sái quấy, nếu không giải tỏa được bản tánh hiện tại, thì không bao giờ các bạn thấy cái quá trình sai lầm của chính bạn đã tạo cho bạn mất biết bao nhiêu cơ hội tiến hoá về tâm linh, vì sự mê chấp của thế gian mà tạo cho các bạn càng ngày càng tăm tối. Rồi chúng ta chỉ cơ tu mới nhìn nhận được sự tăm tối đó, chịu sửa mình mới thấy sự tăm tối đó, còn không tu, không sửa mình, không bao giờ thấy sự tăm tối đó. Họ nói mình tăm tối, mình đâu có chịu nghe. Đâu có ai chịu nhận lãnh sự tăm tối. Ở đời, họ nói: A i chịu làm cha ăn cướp! Không có đâu! Nhưng mà khi chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta nhìn nhận sự sai lầm vì quá tham muốn, muốn đạt địa vị, muốn này kia kia nọ, cho nên trở nên cái bản chất không tốt, tham lam. Khi chúng ta hiểu rõ rồi, thì tuỳ nghi sử dụng, tuỳ duyên trợ hành, để học đạo, để thử tâm chúng ta, để thử sự sáng suốt của chúng ta, và để rõ sự động loạn là gì, và bản tánh xấu xa của mình để sửa tiến.

Cho nên cái phương pháp công phu này, lần lần lần lần nó gây cho các bạn nhiều chuyện các bạn cảm thấy rắc rối. Nhưng chính bạn làm đã rắc rối, làm cho bạn không ổn, đó là từ trước kia đã thâu thập vô, bây giờ phải dụng công mà giải cái phần trước

đó đi, thì tự nhiên đạt tới sự thanh thản. Cho nên các bạn đang sống trong cảnh đời và cảnh đạo, nhưng mà tại sao các bạn tu, các bạn lại càng ngày càng thấy rắc rối. Càng thấy rắc rối càng có cơ hội sửa, mới thấy được trược ô của chúng ta, chúng ta mới quét dọn là vậy. Còn nếu tu mà không thấy, tu mà chỉ ỷ lại, tu mà nhờ sự hộ độ thì làm sao chừng nào các bạn mới sửa tánh. Sự sai lầm chúng ta mà chúng ta không hiểu được, và chúng ta cho là phải. Người đó hiếp đáp tôi, xin ơn trên hộ độ cho con nầy kia kia nọ, nó hiếp đáp là do mình, vì trước kia mình đã tạo, ngày nay mình phải gặt hái, phải nhớ vậy! Câu đó là chánh phải sửa. Chuyện đó xảy đến cho ta mà không xảy tới cho người khác là chính ta đã tạo cho ta, cho nên chúng ta phải sửa và oán trách chúng ta nhiều hơn, lo tu hành để sửa mình nhiều hơn, thay vì đổ lỗi cho người khác.

Nhiều chuyện lắm! nhiều bạn tu, hồi nào không thấy nhiều chuyện mà bây giờ thấy nhiều chuyện hơn hồi xưa nữa. Nhưng mà từ từ rồi sẽ bỏ. Những người mới bước vô đạo, họ biết bao nhiêu triệu câu hỏi cần hỏi nữa, thời gian rồi họ không cần hỏi nữa, sự thắc mắc là sự chậm trễ tăm tối mà thôi. Bực tức nó gây ra sự thắc mắc, khai thông rồi đâu cơ, chỉ có một lý thôi, một con đường là giải tỏa tất cả. "Nhất lý thông vạn lý minh" chỉ có bao nhiêu đó, mà phải hành để thấy, chớ bây giờ các bạn không tu, tôi có nói gì, các bạn nói "ông đó nói dóc". Chính bản thể tôi, tôi đem ra thực hành và tôi tự giải tỏa từ sự trược ô, từ sự động loạn còn ghê gớm hơn các bạn nữa, ngày nay tôi mới có sự thanh tịnh, tôi mới thấy rõ rằng: "cực động là đi tới tịnh". Cho nên các bạn tu đây rồi sẽ thấy cực động sẽ xuất hiện trong tâm tư, trong lúc các bạn thiền, sự động loạn đủ thứ hết, nhưng mà một thời gian nữa nó sẽ vắng tắt đi, và không còn nữa, thì nó sẽ nhường ngôi cho ánh sáng hành triển về tâm linh. Lúc đó các bạn mới thấy cái pháp này mới có giá trị. Phải thực hành mới đến nơi, chớ không thực hành, không bao giờ có.

Cho nên chúng ta không tạo một cuốn kinh gì để cho người ta đọc triền miên la lô, làm những điều không lợi cho tâm linh. Ngược lại chúng ta có sự triền miên về tâm niệm để giải toả sự vọng động chính ở bên trong, chớ không phải sự vọng động ở bên ngoài.

Cho nên chúng ta không có cái pháp gì để trừ ma ếm quỷ, hay là làm cái bùa gì, không có điều đó.

MẪU ÁI 24

Minh tâm chỉ có nực cười
Đời là giả tạm người người phải theo
Học trong sướng khổ ngặt nghèo
Giải minh tự tiến chẳng đeo bạc tiền

Đạt tới sự thanh tịnh thì mọi việc sẽ xuất hiện rõ rệt, chẳng còn than vãn khổ sầu lo âu.

Quân bình vững tiến nhiệm mầu
Chẳng còn đau khổ đuổi đầu bất minh
Lý kia phân giải chơn tình
Mẹ thương dìu tiến con minh lấy lòng

Buông bỏ tất cả sự vọng động thì mới đạt được sự quân bình của nội tâm, sáng suốt hành thiền thì mới đạt được sự kết quả.

Phật Trời chẳng có ở xa
Trong con có sẵn con hoà tiến lên
Mẹ lo chuyển hoá căn nền
Con nên tiến bước đáp đền công ơn

Định luật vay trả không bao giờ chối cãi được, có căn thì có quả, có chiến thì có hoà, sự quân bình không phải giành cho một mặt, nhưng nó là thể hiện cho hai mặt trong một lượt.

Người đời mới hiểu đại cương
Chưa minh chi tiết nắng sương đổi hoài

Tu thời chẳng rõ trí tài
Do ai sắp đặt dồi mài sửa tâm

Thuyết chơn lý chưa minh chơn lý, thì vẫn sống trong sự sống mờ ảo, thiếu sáng suốt tức là thiếu hạnh phúc, giới điều hành của cải vật chất mà vẫn chưa ngộ được chơn tâm.

Montreal, ngày 21-06-80

MẪU ÁI 24

Minh tâm chỉ có nực cười
Đời là giả tạm người người phải theo
Học trong sướng khổ ngặt nghèo
Giải minh tự tiến chẳng đeo bạc tiền

Minh tâm chỉ có nực cười

Chúng ta hiểu rồi, chúng ta chỉ cười.

Đời là giả tạm người người phải theo

Ở thế gian họ thi đua với nhau chạy qua cái cảnh đó, là gì? Để học bài mà thôi! Vấp phải rồi mới chán ngán, vấp phải rồi mới thấy cái huyền vi của Thượng Đế đã tạo cho họ cơ hội để học.

Học trong sướng khổ ngặt nghèo

Sướng cũng học, khổ cũng phải học, ngặt nghèo rồi cũng phải qua.

Giải minh tự tiến chẳng đeo bạc tiền

Giải minh rồi tự tiến, không còn đeo theo cảnh vật chất, mà không bị điều khiển bởi cảnh vật chất nữa.

Đạt tới sự thanh tịnh thì mọi việc sẽ xuất hiện rõ rệt, chẳng còn than vắn khổ sầu lo âu nữa. Nếu chúng ta không đạt được thanh tịnh, thì làm sao

hiểu cái đó là tai hại? Tiền bạc có thể mua được món quà, mà cho đó là tai hại? Nhưng mà cái đó nhiều quá rồi sẽ là tai hại, nó sẽ làm cho tâm trí chúng ta lu mờ đi, không có tiến triển nổi, rồi đâm ra lo âu, không biết tôi ở đâu đến đây, rồi sẽ đi về đâu? Cứ kẹt mãi mãi khổ tâm, khổ trí. Ở thế gian được thương yêu lẫn nhau, chàng thương nàng, nàng thương chàng, rồi cũng khổ, cũng lo âu. Ban đầu thì muốn ghê lắm, nhưng mà đạt rồi, sầu và lo mà thôi.

Cho nên cái đó là một bài học để tiến hoá, để thực hiện sự thương yêu mà thấy rõ thương yêu đời đời mới có giá trị, thương yêu trong sáng suốt mới có giá trị, thương yêu mà sầu, lo, khổ, cái đó đâu phải thương yêu! Cái đó là chưa minh và còn phải học nhiều bài nữa.

Cho nên khi mà chúng ta tu, chúng ta giữ sáng suốt, thương yêu, thì lúc nào chúng ta cũng có sự thương yêu trong nội tâm. Không bao giờ chúng ta mất, vắng đi, và bị thua lỗ. Không có! Thành ra đâu cần sầu, khổ, lo âu. Nhiều người không hiểu rõ cái bài học đời đời thương yêu. Phải có sự thương yêu từ đời qua đạo mượn trạm này tiến tới trạm kia, trạm kia hoá giải tới trạm nọ, mới đạt tới đích đời đời sáng suốt. Chung qui chỉ thương yêu sáng suốt, mà người đời đâu có ý lực mạnh như thế đó được. Chỉ có người tu hành gặp mọi sự khó khăn rồi mới tiến triển, mới có ý lực mạnh, thì lúc đó chúng ta mới thấy rằng sự thương yêu là không có hoang phí. Mà thực hiện được thương yêu đời đời, chúng ta mới thấy rõ con đường đạo sáng suốt. Còn người đời, họ chỉ thương yêu tạm trong một thời gian nào, trong cái duyên, tạm duyên của họ thôi, rồi họ xa vắng. Cho nên họ thấy họ đau khổ. Còn người đạo phải thương yêu đời đời. Chết đi rồi vẫn phải thương yêu, cái hồn phải thương yêu cái thể xác của nó, hỗ trợ và dẫn cho nó tiến hoá đời đời, vạn linh hợp nhứt tạo thành cái Tiểu Thiên Địa mà Chủ Nhân Ông không chịu dẫn giải cho nó tiến hoá làm sao được?

Quân bình vững tiến nhiệm mầu
Chẳng còn đau khổ đuôi đầu bất minh
Lý kia phân giải chơn tình
Mẹ thương dìu tiến con minh lấy lòng.

Quân bình vững tiến nhiệm mầu

Quân bình, thiện ác phân minh là đi tới quân bình; vững tiến nhiệm mầu: Thấy sự nhiệm mầu của Trời Đất đã ban bố.

Chẳng còn đau khổ đuôi đầu bất minh

Không còn đau khổ nữa. Từ trên xuống dưới, từ dưới đi lên trên, cũng là chơn lý tiến giải mà thôi.

Lý kia phân giải chơn tình

Cái lý kia phân giải chơn tình, sự thật không thay đổi.

Mẹ thương dìu tiến con minh lấy lòng

Tình thương của người mẹ dìu tiến, giúp đỡ con, từ khi chúng ta xuống thế gian, không biết đi đứng, rồi biết đi đứng, nhờ ai? Nhờ người mẹ dìu tiến, rồi lần lần chúng ta hiểu đời rồi hiểu đạo, lúc đó chúng ta minh lấy lòng, minh lấy sự sai lầm của chính mình, mà để tự tu, tự tiến. Buông bỏ tất cả sự vọng động, thì mới đạt được sự quân bình của nội tâm, sáng suốt hành thiền, thì mới đạt được kết quả. Chúng ta sáng suốt hành thiền, chúng ta tu thiền trong sự sáng suốt, nhận định rõ ràng, tôi ngồi đây để làm gì? Tôi ngồi đây để tôi kềm chế mọi sự vọng động và để sự vọng động, ý thức được sự vọng động là không tiến triển. Cho nên tôi buông bỏ sự vọng động, thì lúc đó tôi mới đạt tới sự quân bình ở bề trên. Cho nên tại sao tôi càng ngồi tôi hành thiền, tôi càng thích ngồi lâu? Là vì tôi đã kềm chế được sự vọng động,

không có hướng hạ mà hướng thượng. Mà khi nó hướng thượng, nó giải tỏa từ trên bộ đầu. Thanh hướng thanh, thì thanh rút lên. Cho nên nó mới được ngồi nhẹ và nó mới ngồi lâu được, mới thấy kết quả đó do hành thiền mà mình tự đạt mới được. Chớ còn lý luận kinh kệ thì đã giải cho chúng ta và giúp đỡ cho chúng ta tiến tới thanh tịnh, chớ không phải giúp đỡ cho chúng ta tiến tới vọng động, mà càng ngày càng tụng niệm, thì càng thấy vọng động, càng sai lầm, càng thiếu sáng suốt, đọc trong môi miệng, trong tâm, mà không biết đó là gì, không biết nói cái gì, giúp ích cho tâm linh ở chỗ nào, cũng không hiểu nữa.

Cho nên chúng ta tu, hành thiền, các bạn sẽ thấy rõ cuốn kinh vô tự, không có chữ nghĩa, rồi nó mới dẫn giải, nó đụng chạm trong ý thức các bạn, rồi các bạn mới thấy loé ra ánh sáng đó. Các bạn mới thấy rằng cái thiền mới gặt hái rõ rệt và nhận thức những lời của những vị tiền bối đã đi, ghi lại những câu văn, cũng như thế gian kêu là kinh kệ. Nhưng mà những cái đó phải do sự sáng suốt của bạn, các bạn mới ý thức được câu văn của họ, những vị đã đi, những vị Phật đã nói câu văn đó là gì, họ đã tiến triển tới đâu, sự sáng suốt của họ đã đạt được tới nơi nào? Nếu các bạn thiếu thanh tịnh, làm sao các bạn hiểu được những câu văn đó?

Cho nên chúng ta vừa thiền, đi tới thanh tịnh, rồi chúng ta xem kinh kệ, nó quí giá biết là bao nhiêu, thấy sự sáng suốt của những người đã đi trước, họ thật sự đã dày công hành triển và tự đạt, thì lúc đó chúng ta mới thấy cái giá trị của kinh kệ. Chúng ta không kèm chế chúng ta được, và không giải tỏa được trược điển của nội tâm, thì các bạn có đọc một triệu lần, nó cũng vậy thôi không có hiểu, không có minh kinh.

Cho nên các bạn tu thiền rồi, các bạn xem kinh, thì các bạn có một kho vô tận đời đời trong nội tâm, các bạn thấy họ tiến triển từ mức này tới mức kia mức nọ, họ mới lưu lại chữ nghĩa để giải tỏa

sự sai lầm của nội tâm của mọi người. Những người đi trước, họ đã tự giải toả được, họ mới giải thoát được, thì chúng ta mượn đó chúng ta mới thấy có cơ hội giải thoát. Mà thanh tịnh mới thấy, không thanh tịnh không thấy. Cho nên những lý luận kinh kệ, và những câu văn của những người thuyết pháp ở thế gian, ngồi đó nghe rõ ràng, họ nói họ chỉ rõ ràng phần tiến, nhưng mà trong tâm linh không có, thì cũng không tiến mà cũng không thấy gì hết, huống hồ gì cuốn kinh mà các bạn còn âm thầm đọc trong đó cái nghĩa không minh, rồi đọc lu bù, rốt cuộc các bạn đâu có tiến.

Cho nên các bạn phải hành trong thanh tịnh, rồi các bạn mới thấy sự quí giá của kinh kệ, bất cứ cuốn kinh nào cũng chỉ về chơn lý, cũng hướng về chơn lý, và dẫn giải để cho con người tiến hoá, về trong tâm linh, chứ không làm chuyện giả tạo ở bên ngoài, rồi mưu mô làm sự sai lầm

Phật Trời chẳng có ở xa
Trong con có sẵn con hoà tiến lên
Mẹ lo chuyển hoá căn nền
Con nên tiến bước đáp đền công ơn

Phật Trời chẳng có ở xa: Phật Trời không phải ở xa, con người tiến hoá lên đời đời sáng suốt.

Trong con có sẵn con hòa tiến lên: Bên trong có rồi chúng ta phải hòa để tiến lên.

Mẹ lo chuyển hoá căn nền
Con nên tiến bước đáp đền công ơn

Mẹ lo chuyển hoá cái căn nền, mẹ ở hiền ở lành để độ cho con có cơ hội tu ở ngày nay, là do cái căn của người mẹ đã tạo ra cho chúng ta.

Con nên tiến bước đáp đền công ơn: P h ả i t i ế n bước, con phải còn tốt hơn phải làm những điều sáng suốt hơn mẹ hiền của chúng ta, thì chúng ta mới đáp đền công ơn của người mẹ lành được.

Định luật vay trả không bao giờ chối cải được. Có căn thì có quả, có chiến thì phải có hòa. Sự quân bình không phải dành cho một mặt, nhưng nó là thức thể hiện cho hai mặt trong một lượt. Cho nên luôn luôn có mặt phải có trái, có trái thì phải có mặt. Chúng ta phải nhận định như vậy mới sáng suốt.

Người đời mới hiểu đại cương
Chưa minh chi tiết nắng sương đổi hoài
Tu thời chẳng rõ trí tài
Do ai sắp đặt dồi mài sửa tâm

Người đời mới hiểu đại cương: Nói tu, tu về Phật sáng suốt, Phật hay vậy thôi, chớ chưa minh chi tiết nắng sương đổi hoài: Cho nên không hiểu được cái chi tiết, trong cơ hành triển, các bạn thấy sự vi diệu trong nội tâm nội tạng của các bạn, các bạn ôm được cái thể xác này, trong đó nó tinh vi biết là bao nhiêu, bao nhiêu cơ cấu, bao nhiêu sự huyền vi của Trời Đất đã sắp đặt, nhưng mà các bạn chỉ hướng về ngoại cảnh, về nắng sương, rồi cái tâm nó không có vững vàng. Bây giờ nói vậy, mai nói như thế kia, rồi nó cứ thay đổi hoài hoài, không tiến triển và không giữ được mức tiến đi tới chỗ sáng suốt.

Tu thời chẳng rõ trí tài: Cái trí của chúng ta và tài căn sẵn có này ai sắp đặt? bài học Thượng Đế đã an bài cho chúng ta theo đuổi cái trí, theo đuổi cái tài rồi sao? Rồi đụng phải mới sửa tâm.

Do ai sắp đặt dồi mài sửa tâm: Bề trên đã sắp đặt cho chúng ta có cơ hội tự dồi mài. Bạn đụng tới sự sai lầm rồi bạn chán ngán, không muốn làm nữa. Sợ quá rồi! kỳ tới không muốn nữa. Ăn ớt, cay quá rồi! chịu không nổi! không dám làm nữa là vậy.

Thuyết chơn lý, chưa minh chơn lý, thì vẫn sống trong sự sống mờ ảo. Thiếu sáng suốt, tức là

thiếu hạnh phúc. Giỏi điều hành của cải vật chất, mà vẫn chưa ngộ được chơn tâm.

Người thế gian giỏi lắm, buôn bán kế hoạch đủ thứ hết, nhưng mà rốt cuộc rồi chưa ngộ được chơn tâm. Chơn tâm là cảnh đời đời mà trong đó kế hoạch không làm được. Vì sao? Vì thiếu thanh tịnh. Hướng ngoại, xác nhận cảnh tạm mà thôi, không hiểu cảnh đời đời của nội tâm. Cho nên các bạn, nhiều người ở thế gian giỏi lắm, tay không làm nên sự nghiệp, điều khiển nhiều chuyện vĩ đại lắm, nhưng rốt cuộc tâm linh không sáng suốt, vì người chưa hiểu người ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu? Chưa biết, chưa minh, chưa ngộ rồi làm sao thấy được chơn tâm?

Cho nên chúng ta tu rồi chúng ta đã góp kỳ công tự xây dựng lấy mình rồi chúng ta mới thấy được một điểm, hai điểm, lần lần mới khai triển mới thấy sự sai lầm của chính mình, và sự chậm trễ, sự bê trễ. Cho nên bề trên, cơ bút, này kia kia nọ xuống cứng khuyên , khuyên những tâm linh, **những linh căn tại thế không nên bê trễ nữa, phải ráng tu đi để tiến, ráng thực hành để đạt,** luôn luôn luôn luôn kêu gọi nhắc nhở. Nếu bên đó, bên cạnh hư không không có, thì họ xuống cơ, xuống bút để làm gì? Và tâm linh của người tu phát triển rồi mới thấy rõ, nhiều người được đi đến nơi, được xác nhận, tự xác nhận thấy rõ ràng, mà nói lại thế gian để làm gì? Không có, người ta nói lại để làm gì: Hữu ích gì cho họ không? Hữu ích gì cho những người đã hành triển, tự đạt, rồi nói lại, lưu lại những lời vàng ngọc đó cho những người thế gian kế tiếp, có lợi lộc gì? Bán ra ăn được không? Không! Nhưng mà cái chơn tâm của họ, họ thấy rằng do con đường này tôi đi tới sự sáng suốt, và tôi muốn mọi người cũng đi tới sự sáng suốt với chúng tôi. Họ thấy rõ rằng Đấng Cha Lành đang giáo hoá mọi người trong chu trình tiến hoá thì mới nhắc nhở cho mọi người hiểu rõ rằng chúng ta xuống thế gian đây đang học và tiến triển. Định luật rõ ràng, an bài rõ ràng, sanh lão bệnh

tử khổ rõ ràng, có người nào tránh được những bài học này đâu? Tại sao chúng ta không vạch cái chương trình này để vượt khỏi cái nguyên lý sanh lão bệnh tử khổ, rồi chúng ta mới thấy rằng, sự tham sân là không có giá trị, nhưng mà sự thanh tịnh mới đưa chúng ta tới đời đời được. Khi thấy rồi chúng ta mới khao khát và tự trách mình tu trễ, tu chậm, không chịu hướng về thanh tịnh, làm cho mình rối ren tăm tối, chính mình tạo mà thôi.

Cho nên các bạn đã có cơ hội tu đến ngày hôm nay cũng là một chuyện tự thức giác, mới bước vào pháp lý để tự mình hành triển và mình hãnh diện rằng mình biết sửa mình, đó mới là sự cao quí. Bất cứ một pháp nào ở thế gian này mà bạn không biết sửa mình và không nhận lỗi, thì cái pháp đó đều vô giá trị. Bởi vì cái pháp nào cũng đưa sự sáng suốt cho các bạn, và các bạn càng thấy rõ sự sai lầm của chính bạn hơn. Các bạn thiếu tình thương, thiếu đạo đức, thiếu sáng suốt, rồi bây giờ các bạn chịu tu rồi các bạn mới thực hiện tình thương, thực hiện đạo đức. Cái pháp đó mới là có giá trị, còn nếu làm cho có chừng, lấy cái đạo tạo đời, phết bên ngoài, sơn bên ngoài rồi bên trong không chịu sửa, thì tự bạn đi tới chỗ mục nát mà thôi. Còn đàng này chúng ta phải tự hành triển mới được, không hành triển không bao giờ được.

Cho nên mọi người phải biết thương yêu lấy mình, giải tỏa sự trược ô của chính mình, đem lại sự sáng suốt, từ từ đi tới sự ổn định của nội tâm. Phải hành trì, phải kiên trì, bởi vì mỗi căn nguyên khác nhau. Thường thường tôi nhắc, hằng tuần tôi cứ nói mãi: Mỗi trình độ đều khác nhau, không nên ở trong trình độ của mình mà vượt qua trình độ của người khác, nhưng mà chỉ tu sửa ta để vun bồi sự sáng suốt sẵn có và trình độ sẵn có của chúng ta, để tiến tới sự thanh thản đời đời. Mỗi tâm linh khác nhau, có người đã đi từ cái đường lối nẻo hóc bên tay mặt, thì họ sẽ hành triển rồi họ thấy rõ sự sai lầm đó rồi họ mới về trung ương được. Có người đi bên phía tay trái, rồi họ hành

rồi họ mới thấy rõ, họ mới trở về sự trung dung trung ương mới tiến hoá được. Cho nên không có buộc người này đi như chúng ta, buộc người kia đi như chúng ta. Cái pháp của chúng ta là giải tỏa sự trược, mà đạt tới thanh, lúc đó mới ý thức được sự sai lầm, mới sửa mình tiến hoá. Cho nên nhiều bạn tu rồi, tự nó thức giác, tự nó nói ra: " T ô i thấy có cái pháp này, trong tình cảnh này, tôi mới sống được, nếu mà tôi không có thực hiện cái pháp này, trong tình cảnh này chắc tôi bị sụp đổ". Chính các bạn đã nhìn nhận các bạn thấy chuyện làm này hữu ích cho mình, mình không bị không chế bởi ngoại cảnh nữa, mà chính mình phải sửa mình để tiến.

Cho nên mới có cơ hội ở ngày nay tốt đẹp, tương hội giữa bạn đạo và bạn đạo, chúng ta nhắc nhở lẫn nhau, rồi dẫn giải lẫn nhau rồi rốt cuộc đường ai nấy đi, phải thực hiện đi tới thanh tịnh, mỗi một căn nguyên khác nhau. Các bạn có gia đình có năm con, ba con, một con, không con cũng có, hoàn cảnh nặng nhẹ đều khác nhau, nhưng mà chúng ta đều hành triển giải tỏa sự trược ô, đem tới sự sáng suốt, thì mọi người thấy tội lỗi của họ, họ sửa, họ tăng trưởng sự sáng suốt thì sự sáng suốt đó sẽ về với họ đời đời, và rồi lúc đó, họ mới thấy thực hiện thương yêu, và họ thấy rõ Đấng Cha Lành đã giúp đỡ họ. Chính ông Trời mới có khả năng tạo những cảnh tinh vi của nội tâm nội tạng của họ, rồi họ phải thương yêu và giữ lấy sự thanh nhẹ đó để tiến tới vô cùng tận.

Cho nên các bạn ngày hôm nay, các bạn có cơ hội được đàm đạo về chơn pháp, thì các bạn phải lấy những gì chơn thật để trình bày và hoá giải, trao đổi lẫn nhau, để tiến tới sự sáng suốt đời đời, chúng ta nhờ sự hội tựu ở ngày hôm nay, rồi chúng ta mới gom lại sự sáng suốt để dẫn giải sự sai lầm của chính mình. Sự sai lầm của người này có thể ảnh hưởng người kia, sự sai lầm người kia có thể ảnh hưởng người nọ, rồi lần lần nó sẽ tiến triển tới sự sáng suốt vui vẻ của nội tâm. Chúng ta đã

phá mê phá chấp thì không nên có sự ganh tị giữa bạn đạo và bạn đạo, phải thương yêu hoá giải, tìm hiểu sự sai lầm, đón nhận sự phê bình, sự kích bác từ nhẹ hay nặng đi nữa, cũng là về để tự sửa tu và tiến đó thôi.

Cảm ơn các bạn.

Càn Khôn trật tự không thay đổi
Chuyển hóa nhơn sinh báo quả nhồi
Tâm thức chơn hành năng ngộ pháp
Khổ hành chơn giác trí vun bồi.

Vun bồi ý chí phục hồi
Chơn tâm không động thả trôi thế tình
Bình tâm tu luyện do mình
Nhớ Cha tưởng Mẹ đẹp xinh lòng người
Minh tâm kiến tánh nực cười
Chính mình động loạn tạo nơi bất hòa
Hồn thời chìm đắm ta bà
Viá thời say đắm khó hòa nhơn sinh
Chẳng còn thực chất chơn tình
Chỉ còn động loạn chơn linh xa Trời
Chẳng còn phân lý mở lời
Thuận hòa chẳng có tạo đời khổ đau
Ngày đêm tâm trí cầu nhàu
Trước sau bất hợp chuồi nhau điên cuồng
Đâu dè mình đã đóng tuồng
Có chánh cơ phó có nguồn gốc căn
Tạo ra nặng trược khó khăn
Cắn nhằn đủ thứ ở ăn bất hòa
Đâu dè bài học của Cha
Dạy cho hiểu biết ta là ai đây?
Cảnh đời giáo dục làm thầy
Hồn thời dự học ngày ngày sửa sai.

Montreal, ngày 30-06-80

PHỤ Ái 25

Càn Khôn trật tự không thay đổi

Lý điển thanh cao lúc nào cũng không thay đổi trong sự sáng suốt tiến hóa của nhân sinh.

Chuyển hóa nhơn sinh báo quả nhồi

Để cho nhơn sinh phải qua một cuộc thi thố của sự

nhồi quả đời lấn đạo mới ngộ được sự tiến hóa ở Bên Trên.

Tâm thức chơn hành năng ngộ pháp

Qua những cơn thanh lọc rồi chúng ta mới thức giác thì mới hướng về sự chơn chánh thực hành. Lúc đó mới ngộ được pháp.

Khổ hành chơn giác trí vun bồi

Trong cái khổ mà chúng ta hành triển thì cái trí sáng suốt chúng ta càng ngày càng vun bồi thêm. Tại sao? Khi chúng ta động loạn, mất trật tự thì chúng ta khao khát sự sáng suốt, hiểu biết thêm hành động vui tươi, tươi đẹp thêm thì phải vun bồi sự sáng suốt sẵn có của chúng ta. Chúng ta đang khao khát sự công bằng, qui hoàn tâm linh thì phải giữ lấy cái phần trí sáng suốt để vun bồi tâm linh đó.

Vun bồi ý chí phục hồi

Vun bồi cái ý chí chúng ta phục hồi nguyên căn không động.

Chơn tâm không động thả trôi thế tình

Lúc đó là cái chơn tâm không động nữa. Trở về phục hồi rồi thì không động và thả trôi thế tình, thì mình thấy rõ định luật, một cuộc nhồi quả, căn nào quả nấy. Làm điều ác thì gặt lấy sự ác, làm điều thiện sẽ được sự tiến hóa sáng suốt theo đường lối thiện giác. Nên chúng ta tu, chúng ta thả trôi và chúng ta chấp nhận để hiểu biết những gì sái quấy do mình đã tạo cho mình, đã làm cho mình đen tối. Sự dâm ô chậm trễ, chúng ta thấy càng ngày càng rõ. Chúng ta thấy, rồi chúng ta thả trôi thế tình là không có nên giữ lấy những cái phần kêu bằng thiếu sáng suốt và chúng ta để cho nó tự triển tự giác, còn cái phần sáng suốt về trí thì chúng ta phải mở tiến về thanh điển hướng

thượng để hóa giải thì tất cả mọi sự việc do gì? Do sự sáng suốt mà thôi. Nếu mà sáng suốt thì ngưng tất cả những sự chậm trễ có thể lôi cuốn chúng ta. Nếu chúng ta thiếu sáng suốt thì sự chậm trễ đó lôi cuốn chúng ta tức khắc, đó là phàm ngã.

Bình tâm tu luyện do mình
Nhớ Cha tưởng Mẹ đẹp xinh lòng người

Lúc đó chúng ta bình tâm chỉ giữ cái phần sáng suốt để tu luyện. Chính mình có thể đạt tới, mọi trạng thái trong sáng suốt đều do mình mà thôi.

Nhớ Cha tưởng Mẹ đẹp xinh lòng người. Lúc đó chúng ta nhớ Cha tưởng Mẹ. Nhờ cái định luật hóa sanh do sự sáng suốt vô cùng của Bề Trên đã đem xuống. Cho nên tâm linh chúng ta được mở, chúng ta được có cảnh sanh tồn hiện tại cũng do sự sáng suốt vô cùng ban bố cho chúng ta, chúng ta mới thấy rõ sự đẹp xinh lòng người, sự đời đời bất diệt.

Minh tâm kiến tánh nực cười
Chính mình động loạn tạo nơi bất hòa

Khi mà chúng ta **minh tâm kiến tánh,** chúng ta hiểu ta rồi chúng ta mới **nực cười.**

Chính mình động loạn tạo nơi bất hòa: Mình đã sai lầm và làm những sự bất hòa cho chính mình, bất hòa cho nội tâm. Tu cũng ham mà sống thì cũng tham. Trong cái gây cấn giữa sự bất minh và bất chánh đó nó làm cho chúng ta lộn xộn nội tâm, làm cho nội tâm động loạn mê muội, hôn trầm tại thế. Nếu mà chúng ta thấy rõ chúng ta hơn thì chúng ta không bao giờ có sự động loạn đó. Khi các bạn tu mà các bạn bị động loạn nhiều đó là vì chính bạn chưa minh bạn mà thôi, mới gây nên sự bất hòa cho nội tâm, xuất ngôn bất chánh, hành động sái quấy cũng do một chút xíu thôi. Ý chí nó kẹt trong sự tăm tối mà không tiến được.

Hồn thời chìm đắm ta bà
Vía thời say đắm khó hòa nhơn sinh

Hồn thì chìm đắm ta bà: Ta bà là chạy theo thức này, thức kia, thức nọ, biết theo được việc này, việc kia, việc nọ mà không có biết trở về trung ương. Chiều nào tới thì cũng hưởng cũng ưng hết, rồi không hiểu được cái chủ đích công bằng sáng suốt Bên Trên mà hòa đồng với Càn Khôn Vũ Trụ hướng thẳng về Trung Tâm Sinh Lực để xét mình, sửa mình để tiến hoá thành ra nó bị chìm đắm ta bà. Nó cứ quay quần theo những cái nghịch cảnh rồi chuốc lấy sự đau khổ không thấu đáo.

Vía thời say đắm khó hòa nhơn sinh: Vía thì tham sống sợ chết. Muốn theo những chiều hướng giả tạm không có hòa nhơn sinh, không có trở về thực chất sẵn có của nó.

Chẳng còn thực chất chơn tình
Chỉ còn động loạn chơn linh xa Trời

Chẳng còn thực chất chơn tình: Không biết cái thực chất của chính mình và của sự chơn chánh nó ra sao.

Chỉ còn động loạn chơn linh xa Trời: Càng ngày càng tu càng động loạn thì chơn linh xa Trời, xa sự công bằng sẵn có của Bề Trên thành ra nó muốn chuyện này, muốn chuyện kia, muốn chuyện nọ, muốn đủ thứ nhưng mà hành không tới, đó là chậm trễ. Cho nên càng tu càng tệ ở chỗ đó. Còn cái này chúng ta tu, chúng ta thức giác rồi. Khi chúng ta buông bỏ là chúng ta thấy được việc này không thích hợp, chúng ta mới tiến thẳng tới việc kia để đi lên, mà lên đâu? Lên trung ương tiến giải chứ không có xiên bên tay mặt và không có ngã phía bên tay trái. Luôn luôn cái phương pháp công phu của chúng ta tập trung ngay trung tim bộ đầu, ngó ngay trung tâm chân mày, rồi hoá giải tất cả nơi trung tâm trong nội tâm nội tạng. Tập trung tất cả hết

ngay trung ương để trở về một điểm linh quang sáng suốt đời đời sẵn có.

Chẳng còn phân lý mở lời
Thuận hòa chẳng có tạo đời khổ đau

Khi mà động loạn rồi thì cái chơn linh nó xa Trời, không có phân nổi một cái lý gì, không có thuận hoà nổi, tạo cái đời khổ đau mà thôi. Cho nên chúng ta tu, rồi càng ngày các bạn thấy từ ngày các bạn chưa tu chưa thực hành thì các bạn động loạn, các bạn muốn hỏi đủ thứ hết, việc này tới việc kia tới việc no, nhưng mà khởi đầu, bước đầu kêu các bạn bước tới không bước, đứng đó hỏi lung tung rồi tự mình gây sự vấp ngã cho mình mà thôi. Chính cái mình có hiện tại không chịu tu, không chịu thấy rồi muốn thấy chuyện của ông Trời.

Cứ thắc mắc ai sanh ông Trời ra, nhưng mà cái chuyện của tôi đây mà tôi còn chưa thấy, tôi đòi thấy chuyện của ông Trời. Cái chuyện bao trùm mà trong lúc tôi còn đen tối, tôi chưa thấy, tôi đòi thấy, có phải rằng cái tham vọng tăm tối mà không chịu thực hành? dù các bạn hiểu hết rồi các bạn cũng không thực hành là tại sao? Lười biếng, muốn người ta làm sẵn cho mình ăn. Cái gì cũng muốn biết hết nhưng mà không bao giờ hành là con người lười biếng, tự mất tâm linh, thiếu sáng suốt thì chừng nào mới ngộ chơn tâm được? Còn chúng ta chỉ hành triển, biết được cái đường đi, nó đi như thế đó, chúng ta cứ đi tới thì chúng ta thấy nhưng mà không có người nào chịu. Muốn hỏi đủ thứ, muốn làm đủ thứ nhưng mà không chịu làm. Cho nên luôn luôn tôi nói các bạn tu mà thiếu tu là ở chỗ đó.

Nhiều người, người ta không nói, người ta hành người ta đạt, đạt lúc nào không hay, mới thấy người đó có chơn tâm. Còn người mà hỏi nhiều, nói nhiều mà hành không chịu hành, chắc chắn tự chôn lấp và tạo lấy cái đời khổ đau thắc mắc mà thôi.

Ngày đêm tâm trí càu nhàu

Trước sau bất hợp chưởi nhau điên cuồng

Ngày đêm cái tâm trí càu nhàu, cái tâm với cái trí của nó, cái hồn với cái vía của nó lộn xộn, nó bất minh, nó chưa thấy nó thì nó sống trong càu nhàu.

Trước sau bất hợp chưởi nhau điên cuồng: T r ư ớ c sau không có hợp nhứt được rồi nó thắc mắc lấy nó luôn luôn, rồi trở nên điên cuồng là vậy.

Đâu dè mình đã đóng tuồng
Có chánh có phó có nguồn gốc căn

Đâu dè mình đã đóng tuồng: Mình xuống thế gian đây là mình dự lớp học cũng như là làm một kép hát, một đào hát trên sân khấu. Vượt cảnh này tới cảnh kia, khi làm vua, khi làm dân, khi sang khi hèn, khi buồn khi vui, đó cũng là đóng tuồng.

Có chánh có phó có nguồn gốc căn: Có chánh có phó, có Hồn có Vía, có nguồn gốc căn, có Hồn có Vía, các bạn có ở đây thì các bạn phải có từ ở nơi nào vì cái tánh bất phục của bạn là vô cùng tận. Cho nên khi các bạn hiểu được hiện tại thì các bạn có thể xét được cái quá trình rất rõ rệt vì thuộc về loại vô cùng tận và tiến về chỗ nào mới kêu bằng vô cùng tận là vô sanh, vô tử, đời đời bất diệt. Tất cả Phật, Tiên, Thần, Thánh cũng phải trở về cái cảnh đời đời bất diệt vô tận đó thì vô sanh vô diệt. Không ai sanh ra, rốt cuộc qui về không động minh định, là chúng ta thấy ở trong cảnh vô sanh vô diệt. Còn sanh còn diệt thì còn động loạn, vô sanh vô diệt thì không động loạn.

Cho nên Thượng Đế sanh một lúc và tử một lúc. Sanh tử đi đôi là thuộc về vô sanh vô diệt. Cho nên người đời còn thắc mắc tưởng lầm rằng Thượng Đế có ai sanh ra. Trong sự thắc mắc sai lầm mà trong cái trí phàm rất eo hẹp muốn chứa luôn cả lý lịch của Thượng Đế, làm sao chứa được? Sự vô cùng tận của chính bạn là sự vô cùng tận của Thượng Đế, mà khi bạn thoát được cái cơ tình thế gian, thất

tình lục dục này rồi các bạn mới thấy rõ sanh tử một lượt, mà tử sanh cũng một lượt. Lúc đó mới kêu bằng vô cùng tận. Tâm linh nào cũng được trở về đó để dự.

Cho nên chúng ta hiểu rồi, chúng ta vững tâm đi lên, giữ một cái lề lối sáng suốt. Chúng ta thuộc về loại vô cùng tận thì các bạn thấy rõ ở thế gian này có ai phục ai đâu. Người nào cũng có khả năng tiến hoá của chính mình và khi mà nó thức giác rồi chẳng cần ỷ lại nơi ai. Mình chỉ sửa để tiến là chánh pháp mà thôi, nếu không chịu sửa thì không bao giờ có tiến, thì đâu còn chánh pháp nữa. Ỷ lại ông Phật, ỷ lại Thượng Đế thì làm sao mà tiến được. Cho nên tại sao các bạn bây giờ đang niệm danh Cha, đang tìm kiếm Thượng Đế trong bạn? Cái chủ trương đó là cái chủ trương vô cùng tận để các bạn về với các bạn thì các bạn thấy cảnh sống hạnh phúc đời đời. An nhiên thực hành mọi việc, sống trong lẽ sống sáng suốt thương yêu, không bị ngăn cách bởi một cái ý chí yếu hèn của chính mình mà vươn lên trong sự sáng suốt sẵn có của chính mình mới là đứng đắn tu hành và không bao giờ bị kẹt, sẽ đem lại sự công bằng rõ rệt hơn. Còn nếu mà chúng ta biết rõ chúng ta ở thế gian đang dự lớp học cũng như một kép hát làm tuồng. Có chánh có phó có nguồn gốc căn. Có nguồn gốc, có chánh có phó mà chúng ta không chịu tiến tới để hiểu sâu hơn. Muốn hiểu sâu hơn thì phải giải, tu là giải, giải tất cả những cái nghiệp động loạn chúng ta mới trở về Nguồn Gốc Căn Cội của chúng ta.

Nếu mà không thì nó:

Tạo ra nặng trược khó khăn
Cằn nhằn đủ thứ ở ăn bất hoà

Tạo ra sự nặng trược khó khăn mà thôi. Bây giờ các bạn chưa tu, các bạn nói: Tôi thông minh, tôi muốn hiểu Thượng Đế, tôi muốn biết việc này, việc kia, việc nọ rồi tôi mới tu. Rồi dòm lại cái bản

thân và trí tuệ của các bạn bị giới hạn rồi, bởi vì các bạn tưởng là Thượng Đế cũng eo hẹp như các bạn thì càng tương sự đó là sự eo hẹp và càng công cao ngạo mạn, khinh khi Đấng Toàn Năng thì các bạn tạo ra nặng trược và khó khăn cho chính bạn.

Cần nhằn đủ thứ ở ăn bất hoà: Lúc đó các bạn thấy không bao giờ yên ổn trong nội tâm. Có tiền, có bạc, có địa vị, có sự sống hiện tại, có những gì các bạn muốn.

Ở thế gian lớn lên muốn có vợ có chồng là quí lắm rồi. Có vợ, có chồng là có gặp nhưng sự bất hoà và khó khăn của nội tâm. Đơ rồi mới cần nhằn đủ thứ, lần lượt các bạn thấy cái sự sai trái của chính mình và sự tăm tối mình đã thu hút của ngoại cảnh rồi đè nén tâm linh của chúng ta thiếu thanh thản, thiếu thực chất, thiếu sự tiến hoá sáng suốt, rồi làm sao hoà nhã với ai được, cho nên ở ăn bất hoà là vậy.

Đâu dè bài học của Cha
Dạy cho hiểu biết ta là ai đây?

Đâu dè bài học của Cha, của Thượng Đế, của Càn Khôn Vũ Trụ, của vạn linh cấu tạo mà sự chủ trương sáng suốt của Bề Trên lại cho chúng ta một cái mực mẹo để tiến, để học, để đụng chạm để hiểu biết. Ở trong sự gây hấn mới hiểu thấy sự sai lầm của chúng ta trong cái khổ hạnh nhồi quả mới thấy chúng ta có cơ hội tự giải nghiệp và buông bỏ sự hung hăng của chính mình để mới hoà đồng với muôn loài vạn vật trong chu trình tiến hoá sáng suốt.

Cảnh đời giáo dục làm thầy
Hồn thời dự học ngày ngày sửa sai

Cảnh đời nó giáo dục chúng ta. Nhờ cái cảnh đời, nhờ sự sanh sống hiện tại đòi hỏi tâm linh của các bạn phải ứng với hoàn cảnh của nhân tiền, phải làm để sống, phải thực hành để hiểu. Cho nên khi mà chúng ta còn ở thấp giới, ở cõi thấp thì chúng ta

thấy rõ ràng, thấy chúng ta phải có sự sống, phải có nhu cầu, phải có sự khoái lạc, phải có những cái gì mong muốn cho đạt được. Đó rồi rốt cuộc chúng ta thấy đã đạt gì? Từ tuổi trẻ cho tới tuổi già, lớn lên rồi các bạn đã đạt được những gì? Mong được đi học, được thi đậu, được thành tài, xây dựng cơ sở, tiền của đầy đủ, xài không hết, được ngự trị trên tư tưởng của người khác, được khống chế người này đến người kia, được ở một quốc gia siêu cường mạnh nhứt thế giới nói ai cũng phải nghe nhưng mà rốt cuộc những người đó họ đã đạt được những gì cho chính họ? Của cải có trường tồn không? Thế lực có trường tồn không? Thể xác, bản thân, nhục dục này có thể giữ trường tồn không? Chắc chắn rằng các bạn trả lời không.

Khi các bạn hiểu cái đó là không, ngoài cái không này còn cái gì? Còn cái Hồn Vía của các bạn. Hỏi chứ Hồn Vía ở đâu ra? Hồn Vía là cái gì? Nó là sự sáng suốt. Cho nên mỗi khi chúng ta ở trong đau khổ, trong cuộc nhồi quả rồi cái tâm linh nó mới mở, lúc đó chúng ta mới thích nghe những sự êm dịu và sáng suốt trở về cảnh đời đời.

Sự công bằng là cao quí, còn nếu chúng ta chưa bị đau khổ, chúng ta bị mê chấp trong vật chất tiền tài của cải thì có nói gì chúng ta cũng không nghe, bởi vì cái đó chúng ta cho là thiếu thực chất, thiếu sự thật mà cái gì là sự thật của chính ta đang sống đây cũng chưa có hiểu. Nói sự thật của tôi là ăn, ngủ, ỉa, tam đại sự. Sự thật mà tại sao tôi chỉ ăn rồi tôi làm bây nhiêu đó? Tôi có sự thông minh, tôi có sự sáng suốt mà tôi chỉ cứ nói bây nhiêu đó là chắc chắn hơn, thực tế hơn nhưng mà rốt cuộc cái đó là gì?

Khi chúng ta tu rồi, tâm linh khai triển, chúng ta mới thấy rằng đó là bài học, đó là để cho chúng ta gợi lên những ý chí để hiểu định luật hoá hoá sanh sanh. Khi các bạn hiểu được định luật hoá hoá sanh sanh chuyển cơ qua cái tiểu thiên địa, cái thể xác của các bạn thì các bạn sẽ thấu đáo cả Càn

Khôn Vũ Trụ. Khi các bạn thấu đáo cả Càn Khôn Vũ Trụ rồi, các bạn mới thấy rằng Đấng Tạo Hoá và chủ trương sáng suốt vô cùng tận trong ý chí khai triển mọi năng khiếu của Bề Trên không giới hạn.

Cho nên, các bạn tu đến đâu sẽ mở đến đó, hành đến đâu sẽ khai triển đến đó, mà chỉ đòi hỏi sự thực hành của bạn mà thôi. Nếu bạn không thực hành, không bao giờ bạn hiểu được cái gì. Dùng lý luận tâm phàm nói qua rồi thiên hạ giải thích rồi cũng bỏ trôi rồi đi mà thôi. Cho nên tu mà không tu, thiếu tu thì cũng vậy đó thôi. Mang danh tu mà thiếu tu không chịu thực hành để trở về sự ổn định của tâm linh và từ từ khai triển một li một tấc để mình thấy rõ rệt hơn, thì mình chỉ động loạn như người chưa tu mà thôi.

Cho nên các bạn tu rồi các bạn thấy tâm linh nó phải thay đổi. Nhiều bạn trước kia tôi đã nói, trước khi bước vào đây tu, tôi cũng nói nhưng mà cũng không tin, bất mãn rồi ngày nay các bạn thấy sự ổn định về với các bạn. Sự thắc mắc của các bạn được tự giải tỏa và các bạn sẽ thắc mắc trong sự cao siêu, cao hơn và cái sự cao siêu đó, trước kia các bạn không có thể tạo được, bây giờ lại thắc mắc trong sự cao siêu, trong sự mắt phàm không thấy, sự huyền vi trong tâm linh của các bạn đòi hỏi sự tiến hoá thì lúc đó các bạn mới thấy rằng hào quang của Thượng Đế dìu dắt các bạn và đưa các bạn tới đó. Như ở thế gian chúng ta đang ở tinh này mà chúng ta qua tinh kia thì thế nào cũng có sự thắc mắc. Ở mảnh đất này bước qua mảnh đất kia thì có sự thắc mắc, luôn luôn có sự thắc mắc, rõ ràng. Đó là các bạn đã tiến bộ mà cái tiến bộ đó các bạn ở trong thực chất để tìm ra thực chất. Luôn luôn thực hành chứ không có bê trễ nữa và không có lý luận rồi bỏ đó. Vô Vi không chấp nhận sự lý luận rồi bỏ đó nhưng mà phải thực hành để thấy thì người đó mới có giá trị và cứu rỗi lấy họ và ảnh hưởng cho người khác thì cái thì giờ các bạn đâu có bị mất, có bị hao đâu. Các bạn bữa nay tới đây thì tôi chịu tới đây, tôi chấp

nhận tới đây. Tôi đừng có tham thố, nơi một tôi muốn xa lìa tức khắc để tôi đi về một cái nơi không động. Đâu có phải chuyện giỡn để cho các bạn muốn nhưng mà các bạn hành triển rồi các bạn mới đạt được, đó là qui luật trật tự của Càn Khôn Vũ Trụ, sự sắp đặt của sự sáng suốt tinh vi của Thượng Đế, đâu có phải chuyện phàm đâu bạn. Bạn phải tu để bạn đi tới trong vòng trật tự. Tự triển, tự khai mới minh chơn lý, chớ không nên nghĩ những cái chuyện u ơ bất chánh đó là tội lỗi tăm tối, gây sự phiền não sái quấy nhưng mà không tiến được.

Cho nên chúng ta tu chúng ta phải đi trong sự chơn chánh tuần tự khai triển nó mới minh pháp, nếu mà các bạn không chịu sự tuần tự đó là các bạn đi ngoài lề qui định của Càn Khôn làm gì các bạn tiến được lên Bề Trên thì các bạn chỉ ở lại trần gian đời đời và đau khổ đời đời mà thôi. Không nên dùng dục vọng ham muốn một cái việc gì, sửa mình để hòa đồng trong chu trình tiến hoá mới là chơn chánh, nếu mà dục vọng ham muốn điều gì, đó là tự gây sự vọng động triền miên lại với các bạn và chồn vùi các bạn và sẽ đi dự một khoá học tại Địa Ngục mà thôi, không được tiến thẳng lên Thiên Đàng. Không phải nói ra để hăm dọa và cảnh cáo nhưng mà sự thật các bạn sống ngay trong gia đình, các bạn không vui hoà với mọi người và các bạn nghịch lại với mọi người, thua buồn đau khổ, hỏi các bạn đi đâu? Trước mắt mọi người thì các bạn đang chìm ở dưới đáy mà thôi không tiến hoá nổi.

Cho nên phải học sự hòa đồng tiến hoá thương yêu, đó mới kêu bằng tiến tới cảnh đời đời bất diệt, thì ngay cái cuộc sống của chúng ta cũng ở trong vui vẻ tiến hoá, ở đời thì cái đạo của chúng ta chắc chắn phải gặt hái được một ngày tươi đẹp hơn, một giây phút thiêng liêng cởi mở hơn.

MẪU ÁI 25

Rõ mình xét đã sai lầm

Chạy theo giả cảnh chẳng tầm được chơn
Qui hoàn tánh xấu giận hờn
Khó mà đắc pháp trả ơn Phật Trời

Chìm đắm trong sự sai lầm và tăm tối, khó thoát khỏi ngục tù giả tâm.

Thành tâm mới rõ mới an
Lý Trời sáng dạy con làm hiền nhơn
Không tu chẳng đặng qui hườn
Chơn hồn thức giác minh ơn Phật Trời

Sự quang chiếu của chư Phật chủ Tiên, bố hóa tình thương cho nhơn sinh, tự chọn một con đường trường cửu sáng suốt tự tu tự tiến.

Qui hồi thanh cảnh đạt duyên
Thương yêu muôn loại gieo truyền lý chơn
Chẳng còn nuôi dưỡng giận hờn
Mẹ thương cứu độ rỡ ơn Mẹ Hiền

Chỉ có phần Hồn sáng suốt thì mới qui hội nổi thanh cảnh đời đời không nhiễu động.

Hiểu rồi tự tiến tự tòng
Khai thông trí tuệ chuyển vòng tiến thăng
Thường tu thường giác thượng tầng
Góp phần xây dựng tạo phần ấm no

Qui thanh điển, thông ngũ kinh, giác mạch lý, trí phân minh, hòa đồng vũ trụ, thương yêu vô tận, giác thông đời đạo, lấy không làm đích, tiêu trừ vọng động.

Montreal, ngày 30-06-80

MẪU ÁI 25

Rỡ mình xét đã sai lầm
Chạy theo giả cảnh chẳng tầm được chơn
Qui hoàn tánh xấu giận hờn
Khó mà đắc pháp trả ơn Phật Trời

Rõ mình, khi mình hiểu cái thực chất sai lầm của mình, đó là mình đã chạy theo giả cảnh trong ảo tưởng của trong tâm tư, không tâm được cái chơn chánh đâu.

Qui hoàn tánh xấu giận hờn

Tu mà còn giận hờn chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ. Cái đó là càng tồi tệ hơn chớ không phải tiến hoá.

Khó mà đắc pháp trả ơn Phật Trời

Làm sao biết được đường lối sáng suốt, làm sao biết được định luật vay trả mà chính mình đã tạo ra để mình trả ơn Phật Trời được. Mình mang ơn cả Càn Khôn Vũ Trụ mà phản bội cả Càn Khôn Vũ Trụ, các bạn nghĩ coi như thế nào? Con người đó thiếu thực tế, con người đó mất tất cả tâm linh, làm sao tiến triển được chìm đắm trong sự sai lầm và tăm tối khó thoát khỏi ngục tù giả tạm.

Biết các bạn lý luận rất thông, biết cái thể chất này, Tiểu Thiên Địa này là giả tạm nhưng mà các bạn chưa hiểu được sự tinh vi của Thượng Đế đã an bài thì các bạn vẫn kẹt trong giả tạm mà thôi.

Đời là giả tạm, đời môi các bạn nói giả tạm mà các bạn chưa rõ cái qui luật tinh vi của Thượng Đế đã an bài thì các bạn vẫn bị giam trong sự giả tạm mà thôi, không bao giờ thoát khỏi. Cho nên các bạn khuyên người ta nói: "Ồ, đời là giả tạm, thôi bỏ đi tu." Tu cái gì? Thực hành bằng một cách nào để giải thoát, giải tỏa. Cho nên chúng ta đã có đường lối rõ ràng để các bạn tự giải tỏa trong cái phương pháp Soi Hồn, tự giải tỏa hỗ trợ trong cái phương pháp Pháp Luân, tự Thiền Định để tự thức giác lắng trong mọi sự việc để hiểu. Đạt tới **lòng cho riêng mới gọi là thần,** rõ ràng là không còn bị lôi cuốn trong tâm tư vọng động nữa.

Biển cho lặng minh châu mới phát là các bạn phải giải tỏa ra sự trược nó đi rồi tự nó phẳng lặng xuống. Các bạn thấy trụ nơi nào cũng yên, ở nơi đâu cũng sung sướng, cảnh nào cũng là của Trời Đất, cảnh nào cũng là của Thượng Đế, cảnh nào cũng là đời đời bất diệt. Các bạn thấy bình thản trong giây phút thiêng liêng cho nên phải giữ lấy mà tu, giữ lấy mà tiến, giữ lấy mà khám phá ra mọi sự tinh vi của Thượng Đế đã an bài và dạy dỗ chúng ta càng ngày càng tiến hoá hơn.

Trí tâm của chúng ta càng ngày càng tinh vi và sáng suốt hơn. Cái **pháp lý** chúng ta vững và **khoa học** chúng ta ý thức rõ rệt hơn. Sự **huyền bí** ở bên trong chúng ta, chúng ta nắm vững thì đi tới chỗ không động đời đời là **Phật Pháp**

Thành tâm mới rõ mới am
Lý Trời sáng dạy con làm hiền nhơn
Không tu chẳng đặng qui hườn
Chơn hồn thức giác minh ơn Phật Trời

Chúng ta thành tâm mới rõ mới am, am tường mọi sự việc.

Lý Trời sáng dạy con làm hiền nhơn

Lý Trời đã ban sự sáng suốt cho con và dạy cho con trở nên một hiền nhơn. Một hiền nhơn là hiểu thiện và hiểu ác rất rõ rệt. Hiểu tinh vi của mọi sự thiện ác mới trở nên một hiền nhân sáng suốt.

Không tu chẳng đặng qui hườn
Chơn hồn thức giác minh ơn Phật Trời

Còn chúng ta không tu thì không bao giờ qui hườn sự thức giác sẵn có ở bên trong.

Chơn hồn thức giác minh ơn Phật Trời: Lúc đó chúng ta tu rồi thấy ngoài thân này còn một phần Hồn sáng suốt, lúc đó thức giác minh ơn Phật Trời. Biết Trời Phật đã vì mình quá nhiều, để lại

những ảnh hưởng cao quí tốt đẹp và xây dựng và mở hắn đường cho chúng ta tiến. Khi chúng ta kích động quá, buồn bực thế gian quá thì chúng ta phải hướng thượng, đó là con đường của Trời Phật đã mở sẵn cho chúng ta, chúng ta muốn tiến bất cứ giờ phút nào cũng sẵn sàng mở đường cho chúng ta tiến.

Cho nên chúng ta tu rồi chúng ta thấy người thế gian tranh giành xuống Địa Ngục, tranh giành chuyện hơn thua, hiểu biết nông cạn rồi tự gõ cửa Địa Ngục mà xuống chứ không ai buộc nó, không ai kêu nó xuống, chính nó đã giam hãm nó. Các bạn có một cái Tiểu Thiên Địa này trong đó nó có cái tánh tham dục mà các bạn cứ vun bồi sự tham dục, tham dục, tham dục, tham dục, và hướng về trần trược rồi các bạn thấy rõ các bạn giới hạn các bạn chưa? Các bạn bệnh hoạn vì trong sự tham dục, đau khổ bần cùng trí tuệ vì sự tham dục, **chậm tiến vì sự tham dục hướng hạ mà quên sự tham dục hướng thượng.**

Chúng ta đem cái đó chúng ta vun bồi làm một sức mạnh, làm một bàn đạp để hướng thượng tự giải trở về với sự sáng suốt đời đời.

Sự quang chiếu của chư Phật chư Tiên, bố hoá tình thương cho nhơn sinh, tự chọn một con đường trường cửu sáng suốt tự tu tự tiến, thì tâm linh mọi người cũng biết ngày nay tôi sống nhờ cha mẹ, bạn bè nhưng mà tôi muốn sao tự lập để tiến, đó là nói về đời. Rồi còn về đạo chúng ta tu rồi bây giờ chúng ta thế nào? Tôi phải đi chớ, tôi còn chờ người truyền pháp hạ lệnh tôi mới đi sao? Tôi phải tự đi, tôi phải khai triển, tôi không nhờ đỡ nửa, tôi hiểu rồi, tôi thức giác rồi, tôi phải khai triển lấy tôi, tôi phải đi và tôi phải hòa đồng trong chu trình tiến hoá sẵn có. Người ta đã vạch đường chỉ lối cho tôi đi, người truyền pháp đâu có quyền giữ lấy sự độc tài và khống chế tư tưởng của người tu. Nếu độc tài và khống chế tư tưởng của người tu, đó là tà pháp, đâu có phải

chơn pháp. Hỏi chứ ngoài cái pháp này còn gì? Còn Trời còn vạn linh, vạn linh mà độc tài thì cái pháp đâu có còn, mình thấy rõ. Không độc tài, mở cửa để đón chúng ta tiến hoá thì cái pháp đó mới còn mà người truyền pháp độc tài thì chúng ta nên theo hay là không? Không bao giờ chúng ta nên theo. Chúng ta xin lỗi, tôi phải trở về tâm linh sẵn có của tôi, căn cơ của tôi và mức tiến của tôi, trình độ của tôi để tôi tiến giải, để tôi giải nghiệp.

Mỗi người mỗi căn, mỗi nghiệp rõ ràng, tôi hiểu tôi nhiều hơn, tôi mới tự giải được, còn người truyền pháp họ chỉ lo cho họ còn tôi lo cho tôi mới là đúng.

Cho nên chư Phật chư Tiên cũng vậy, các bạn thấy rõ quá trình lịch sử để cho chúng ta thấy người nào cũng tự tu tự tiến hết, chứ đâu có ỷ lại được. Người nào độc tài thì các bạn thấy không, tự nơ chôn lấy phần sáng suốt của nó, mượn đạo tạo đời rồi gặt hái sự đau khổ mà thôi. Cho nên các bạn tu rồi các bạn thấy chúng ta cần sự tự do, không có một ai được khống chế chúng ta hết, không có một tư tưởng nào có thể đè bẹp chúng ta vì việc cần là sự trao đổi để tiến hoá. Muốn có sự trao đổi để tiến hoá thì phải có sự tuyệt đối tự do mới sửa chữa mới tiến hoá được. Cho nên các bạn thiền trong tâm thức của các bạn, không bao giờ buộc các bạn được cho nên các bạn phải nhớ rằng Vô Vi là hoàn toàn một trăm phần trăm tự do để phát triển, các bạn không nên khuất phục dưới một cái ý thích nào độc tài mà làm cho các bạn chậm tiến, gây sự uất ức của nội tâm các bạn và trách mắc các bạn, cái đó là cái tà không phải chánh. Phải giữ lấy lề lối sáng suốt để qui hồi chơn trạng.

Qui hồi thanh cảnh đạt duyên
Thương yêu muôn loại gieo truyền lý chơn
Chẳng còn nuôi dưỡng giận hờn
Mẹ thương cứu độ rỡ ơn Mẹ Hiền

Qui hồi thanh cảnh đạt duyên

Phải có tự do người ta mới qui hồi được thanh cảnh Cho nên các bạn biết tu, hiểu tu và các bạn truyền cho người khác, các bạn phải để sự tự do đó về với các bạn và sự phê bình chỉ trích đó phải về với các bạn, các bạn mới tiến chứ đừng có tưởng rằng các bạn hiểu được một phần đạo rồi các bạn truyền cho người khác rồi các bạn phải khống chế tư tưởng của người khác, đó là điều sai, gây sự chậm tiến cho các bạn và chậm tiến cho người khác. Đó là một cái tội chứ không phải là qui luật của Càn Khôn Vũ Trụ. Qui luật của Càn Khôn Vũ Trụ để cho người tự thức giác tiến hoá mới là chánh cho nên chiến tranh tại thế Thượng Đế là Đấng Toàn Năng nhưng không có dùng quyền lực của mình để khống chế nhưng mà để nó tự động buông bỏ khí giới rồi nó mới tìm tới sự công bằng sáng suốt nó mới qui hồi thanh cảnh, nó mới đạt duyên Phật Trời.

Cho nên chúng ta tu rồi chúng ta khai triển, được tự do mới khai triển mà khai triển rồi các bạn mới thực hiện được sự thương yêu. Thấy sự tinh vi trong cái cơ tạng của các bạn, trong bộ óc của các bạn, trong mọi sợi thần kinh trong bộ óc của các bạn tinh vi biết là bao nhiêu. Các bạn hiểu được sự tinh vi sẵn có của các bạn, các bạn càng yêu thể xác này, càng yêu Tiểu Thiên Địa này, càng yêu Đấng Tạo Hoá, càng yêu Đấng Cha Lành rất khéo léo xây dựng thành một cái thể xác duyên tiến của các bạn để các bạn tiến hoá không ngừng trong sự tri giác tự động. Lúc đó các bạn không bao giờ chịu nuôi dưỡng sự giận hờn, sự giận hờn là sự hủy hoại cơ tạng, hủy hoại cơ tạng là có lỗi với Đấng Tạo Hoá, có lỗi với Thượng Đế, có lỗi với sự cộng tác của vạn linh đưa chúng ta tới sự sáng suốt.

Mẹ thương cứu độ rõ ơn Mẹ Hiền. Mẹ tình thương của Càn Khôn Vũ Trụ luôn luôn cứu độ, cứu độ chúng ta, giúp chúng ta mọi sự êm ả, vuốt ve chúng ta để cho chúng ta càng ngày càng rõ công lao vĩ đại của người đã vì chúng ta, nhường bộ cho chúng ta

hiểu. Người có quyền năng không chế nhưng mà không bao giờ không chế, để sự tự do cho chúng ta để cho chúng ta rõ người hơn thì chúng ta thức giác sớm hơn. Các bạn thấy sự tự do tu luyện đó là quí báu không? Tự tưởng người ta không được không chế, để cho nó thức giác nó sẽ càng yêu thương hơn. Ngày nay nó kêu các bạn bằng thằng nhưng mà ngày mai nó mới kính trọng các bạn là một Đấng Cha Lành, một người đã vì nó vô cùng tận không kể công với nó, thương yêu nó mãi mãi, ôm ấp nó mãi mãi trong lòng, vì nó, tận tụy vì nó, xét từ hành động một của nó hỗ trợ cho nó tiến hoá. Công ơn biết là bao nhiêu nhưng mà không bao giờ tính, trong lúc nó thức giác rồi nó mới mến, nó mới thương. Ngày nay chúng ta thức giác đức Phật, biết được Đấng Cha Lành, chúng ta càng thương yêu người, tận tụy vì nhân sinh, đưa nhân sinh tiến hoá trong tuần tự cao đẹp quí giá.

Cho nên chúng ta sống trong cuộc sống tinh vi cao cả, nếu chúng ta hiểu được Đấng Cha Lành nhiều hơn, nhiều hơn nữa thì chỉ có phần Hồn sáng suốt mới qui hồi nơi thanh cảnh đời đời không nhiễu động. Cho nên chúng ta tu đây mục đích để vun bồi phần Hồn của chúng ta sáng suốt. Khi mà các bạn sáng suốt rồi các bạn đâu có bị lệ thuộc nữa, đâu có lệ thuộc trong sự nhiễu động nữa.

Hiểu rồi tự tiến tự tòng
Khai thông trí tuệ chuyển vòng tiến thăng
Thường tu thường giác thượng tầng
Góp phần xây dựng tạo phần ấm no

Hiểu rồi thì tự tiến, tự tòng. Khai thông trí tuệ chuyển vòng tiến thăng. Chúng ta tự tiến tự tòng, càng ngày càng khai thông trí tuệ chúng ta. Chúng ta chỉ đi lên mà thôi, hoá giải mà thôi, ở trong cởi mở và không có kẹt nữa.

Thường tu thường giác thượng tầng

Càng ngày càng tu mới biết thượng tầng, mới biết

Bề Trên là cao quí, Bề Trên là đời đời, Bề Trên đã vì chúng ta, chúng ta mới hưởng thượng nhiều hơn.

Góp phần xây dựng tạo phần âm no

Khi các bạn biết được sự quí giá của Bên Trên thì các bạn càng sống trong cần kiệm, thưởng yêu tốt đẹp chớ đâu cơ hoang phí, lúc đó làm gì mà lo đói khổ. Còn những người mất tâm linh thì nó tự hoang phí thể xác nó, hoang phí trí tuệ nó, hoang phí của cải sẵn có của nhân sinh, nó là một đấng phản bội mà thôi, đâu có tiến hoá nổi.

Qui thanh điển, thông ngũ kinh, giác mạch lý, trí phân minh hòa đồng Vũ Trụ, thưởng yêu vô tận, giác thông đời đạo, lấy không làm đích, tiêu trừ vọng động. Tất cả phải đi trong tuần tự chớ không thể nào vượt qua trật tự của Càn Khôn Vũ Trụ.

Cho nên, chúng ta càng tu thì càng ý thức, càng ý thức thì càng lý thú, càng lý thú thì càng thực hiện. Lúc đó chúng ta thấy rằng cảnh đời đời của mọi người đã và đang cơ chớ không phải lệ thuộc nơi chỗ độc tài tại thế nữa, không phải quyến rũ của vật chất đã tạo ra tình thương giả tạm nhưng mà chúng ta trở về trong tình thương thực chất đời đời của Đấng Cha Lành thưởng yêu chúng ta. Giữ lấy nó, vun bồi nơ, ôm lấy Người và thưởng yêu Người mãi mãi trong tâm linh của chúng ta. Không bao giờ chúng ta rời bỏ và khiến chúng ta là người đó. Chúng ta là Đấng Thượng Đế đang ngự trị trong Tiểu Thiên Địa, chúng ta hiểu được Người thì chúng ta là Người, Thượng Đế là ta, Phật là ta, đều ở trong ta mà ra. Cho nên các bạn ráng tu để thấy rõ mình hơn, để hiểu rõ mọi trạng thái hơn rồi mới qui hồi trong cái chơn tình vĩ đại kiên cố không bao giờ sai lạc được.

Cảm ơn các bạn.